

Giới thiệu Cầu Hôn Cuồng Giả

Truyện Cầu Hôn Cuồng Giả của tác giả Thích Thích sẽ là câu chuyện thuộc thể loại xuyên không mang nhiều yếu tố vui nhộn.

Nàng được người khác nhân làm con nuôi với sự thông minh tài trí của mình đã giúp cha nuôi gây dựng sự nghiệp thành công nhưng tạo hóa trêu người khi nàng bị chết một cách oan ức không rõ nguyên do mà nàng lại được xuyên về thời cổ đại làm thầy thuốc kiếm tiền, trong lúc chữa bệnh cho Vương gia liền bị hấn bắt làm vợ.

Rồi cuộc sống chốn vương phủ sẽ như thế nào? Nàng có chấp nhận mọi việc hay không? Mời các bạn đón đọc những diễn biến tiếp theo của truyện.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương1

Đầu tháng năm, thời tiết đáng lý phải trong lành sáng sủa, nhưng bởi vì mùa mưa dầm vào tháng ba kéo dài đến cuối tháng tư, có điều mưa bụi nhỏ như thể rơi xuống có cũng như không, trên trời phủ một mảnh bụi mỏng lung, ẩm đạm khiến người khác nản lòng.

Ở trong một phòng học nào đó của học viện nữ sinh Hoa Hân năm thứ ba, Nghiêm Tử Dung ngồi ở hàng cuối cùng trong phòng học, nhờ thân hình cao một mét bảy mươi, có thể chiếm cứ khu vực thanh tịnh hơn rất nhiều này.

Cô nâng mắt liếc nhìn một cái lên bài giảng nhằm chán đang vang lên, giọng nói trầm trầm của giáo viên lịch sử khiến tâm tình vốn bình tĩnh nhất thời có chút bức bối.

A~~! Giảng dạy như vậy, chẳng khác gì đụng phải tường.

Chương trình học rõ ràng không thể gọi là quá nhàm chán, nhưng bị cô xếp vào loại phương thức học theo sách cứng nhắc, không bằng cô ở nhà tự đọc còn hơn.

Nghĩ đến điều này, Nghiêm Tử Dung nhìn không được nữa buồn phiền cả ngày, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vườn trường bị mưa bụi bao phủ.

Trên bục giảng thầy lịch sử tuy rằng cách thức giảng bài khô khan, nhưng cảm giác nhạy bén phát hiện động tác của Nghiêm Tử Dung, trong mắt của ông hiện lên vẻ không vui, nhưng dám giận lại không dám bộc phát, giả vờ như không nhìn thấy, bởi vì ông biết rõ phân lượng của mình.

Nghiêm Tử Dung không những là một người ưu tú, còn là cháu gái của Đồng sử trưởng Nghiêm Siêu, mà Nghiêm Siêu lại là long đầu lao đại có ảnh hưởng lớn tới thương giới, bản thân không nên đắc tội tới Nghiêm Tử Dung, chộc cô không vui đi tố cáo tội trạng trước Nghiêm Siêu, bát com của ông chẳng phải khó giữ được hay sao

Hai mắt Nghiêm Tử Dung nhìn ra ngoài cửa sổ, căn bản không biết rằng người đàn ông trên bục giảng kia trong lòng đang xoay chuyển liên hồi, tầm mắt trầm tĩnh vì mưa rơi ngoài cửa sổ lớn hơn mà không tự chủ được di động, trong đầu lại xuất hiện chuyện cũ đã lâu lại vô cùng không muốn nhớ lại.

Mọi người đều biết Nghiêm Tử Dung vốn là cháu gái duy nhất của Nghiêm Siêu tung hoành thương trường, cô là người thân duy nhất của ông, cũng là người duy nhất được xem là có thể kế thừa sự nghiệp. Nhưng chỉ có trong lòng Nghiêm Tử Dung biết rõ, tất cả chuyện tốt đẹp này chỉ là vẻ ngoài, tất cả đều do Nghiêm Siêu một tay tạo ra không cho bất cứ kẻ ngoài nào biết.

Trên thực tế Nghiêm Siêu chưa từng kết hôn, nhưng không kết hôn cũng không có nghĩa là ông không có phụ nữ, lúc ông còn trẻ có hơn trăm người phụ nữ, nhưng những người này đều có một điểm giống nhau chính là... không có người nào từng sinh cho ông một người con trai hay nửa người con gái nào.

Nghiêm Siêu vốn là người ngang ngược độc tài, việc này động đến lòng tự trọng mãnh liệt của nam giới, ông không đi kiểm tra bản thân có chỗ gì thiếu hụt hay không, cũng chưa từng mời bác sĩ, chỉ là thử đi thử lại, cho đến khi chết tâm.

Sau khi Nghiêm Siêu rút cuộc cũng hết hi vọng, ngay lập tức bắt đầu chọn người thích hợp để nghiêm khắc huấn luyện, trở thành người kế thừa giang sơn một tay ông gây dựng, nhưng điều kiện trước tiên là phải là người ông bảo sao nghe vậy, hơn nữa phải có năng lực cao siêu, tư chất thông minh ưu tú, nói cách khác, ông muốn tìm một con rồi khôn ngoan.

Mà người gặp phải xui xẻo bất hạnh này chính là Nghiêm Tử Dung.

Năm đó Nghiêm Tử Dung bảy tuổi là một đứa trẻ thông minh từ sớm, mẹ của cô sau khi sinh cô trong tình cảnh sinh khó xong, triển miên trên giường

bệnh nhiều năm, cha của cô vì kinh tế túng quẫn đồng thời dưới áp lực phải chăm sóc vợ con, không chỉ càng thêm khắc nghiệt với cô, thậm chí còn đem nguyên nhân vợ bệnh lâu không dậy nổi quy thành tội cho cô, đối với cô hận đến cực điểm, oán đến cực điểm, tất cả, tạo nên một tâm lý sinh hoạt quy củ, mong đợi vì biểu hiện nhu thuận của mình có thể giành được niềm vui của cha, ở mọi phương diện đều cố gắng biểu hiện xuất sắc nhất, cũng bởi vậy mới có thể bị Nghiêm Siêu trúng ý mà mua cô.

Đúng vậy, cha đẻ của Nghiêm Tử Dung dưới điều kiện đầy đủ cùng số tiền lớn mà Nghiêm Siêu đưa ra, không nói hai lời đem cô bán cho Nghiêm Siêu, đoạn tuyệt quan hệ cha con bảy năm, sau đó Nghiêm Siêu nhận nuôi cô.

Nghiêm Tử Dung từ sau khi tiến vào Nghiêm gia, mặc trên người là toi lụa gấm vóc, ăn là sơn trân hải vị, nhưng về mặt tinh thần càng thêm căng thẳng sợ hãi.

Nghiêm Siêu nghiêm khắc bức cô học đủ loại trí thức cao thâm, có chút biếng nhác thì ngay lập tức không lưu tình chút nào quỳ gối đâm cước đá, tức giận mắng mỏ.

Một năm sau, dưới sự cố gắng biểu hiện của cô, cuối cùng cũng giảm bớt sự trách mắng của Nghiêm Siêu với cô. Thời gian sau đó, cô bắt đầu suy nghĩ cho bản thân mình sau này, vì thế ngoài ngày thường học chính quy ở trường ra, cô liền mình tiếp nhận các loại kiến thức, đồng thời rèn luyện thân thể của mình, năm cô mười tuổi còn xin Nghiêm Siêu mời đến một người dạy về thương mại, dưới điều kiện không ảnh hưởng đến các chương trình học khác, Nghiêm Siêu cuối cùng cũng đồng ý với cô.

Về việc cha vì bệnh tình của mẹ mà hận cô, cô có suy nghĩ thiên lệch, cho rằng nếu như hôm nay mẹ không sinh bệnh, cha hẳn là không đến mức dễ dàng đem bán mình như vậy, vì thế cô bắt đầu học thuật châm cứu, trong lòng nghĩ từ nay về sau chỉ có cô có thể khó dễ người khác, người khác tuyệt không thể mắng câu nói như cha thường mắng cô – mày thì có ích cái gì, nếu mày có thể chữa khỏe cho mẹ mày, tao sẽ không nói mày là sao chổi.

Trong quá trình Nghiêm Tử Dung học tập, Nghiêm Siêu mặc dù yêu cầu hà khắc với tiến độ của cô, nhưng cũng vui lòng mời các thầy giỏi, cho dù là cô có tính xin học Đông y.

Bây giờ Nghiêm Tử Dung đã mười bảy tuổi, mấy năm âm thầm học tập, trở nên xa cách trầm tĩnh, thậm chí ngay cả Nghiêm Siêu cũng không thể đoán ra tâm tư của cô dễ dàng, bằng không với tư chất của cô, sớm đã hoàn thành bậc đại học, chứ không phải vẫn chui rúc trong cái học viện tư nhân quý tộc này, mất kiên nhẫn đến tận bây giờ. Mà Nghiêm Siêu có thể khoan dung như thế, đơn giản là vì Nghiêm Tử Dung hai năm trước đã lợi dụng thời gian thừa trên lớp giúp ông vạch ra một ít phương án có trợ giúp cho công việc, điều kiện là không học vượt cấp nữa.

Nghiêm túc xinh đẹp là đánh giá ngoài mặt của mọi người với cô, nhưng quá trình gian khổ trong đó chỉ có mình cô rõ ràng nhất, cũng nhận thức được nhiều nhất.

Có khi cô không kim được suy nghĩ, chẳng lẽ mình cứ như vậy, cả đời chịu sự khống chế của Nghiêm Siêu, vĩnh viễn làm một con rối không có tiếng nói riêng?

Thông minh như cô mà lại tiếp tục chịu đựng tình cảnh này sao, vì thế cô bắt đầu tích cực suy nghĩ đối sách.

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, vườn trường vốn yên tĩnh ngay tức thì vang lên tiếng ồn ào giống như chợ vỡ.

Nghiêm Tử Dung yên lặng ngồi ở chỗ ngồi của mình, căn bản không muốn gia nhập đám đông chen chúc tan học.

Mười lăm phút sau, đám người tan học dần dần tản đi, cô mới từ từ lấy ba lô để trong ngăn bàn ra, đứng lên.

“Hừm! Nhìn xem ai đây a! Lại giả vờ siêng năng ở lại phòng học, thật không biết là muốn giả bộ để cho ai xem nữa!” Lâm Diệu Nguyệt đi đến trước mặt Nghiêm Tử Dung, chan chua châm biếm, phía sau còn có hai đứa bạn theo sau.

Nghiêm Tử Dung trầm tĩnh nhìn người này, ngay tức thì biết Lâm Diệu Nguyệt cô ta chẳng phải người lương thiện gì, biết cô là con gái của đại lão bản xí nghiệp Lâm thị, mà xí nghiệp Lâm thị là một công ty hắc đạo cái tà quy chánh.

Lâm Diệu Nguyệt kêu ngoạ lại ngang ngược, chỉ cần có người đắc tội với cô, cô liền đem hết thủ đoạn khiến cho đối phương sống không bằng chết, thậm chí dứt khoát chuyển trường cho xong chuyện; còn đằng sau cô là Hứa Văn Thục và Trần Tĩnh là bạn tốt kiêm người hầu, đáng tiếc cá tính cũng không tốt như Lâm Diệu Nguyệt, tuyệt không thanh tao hiền lành gì.

Nghiêm Tử Dung cầm ba lô khoác lên vai sau đó mới thản nhiên mở miệng “Có chuyện gì sao?”

“Đừng tưởng rằng ngày thường mày giả bộ ngoan ngoãn, tao sẽ không dám làm gì mày, chọc giận tao, tao không cần biết mày là cái gì mà người thừa kế tập đoàn Nghiêm thị, tao cũng cho mày ôm đầu mà chạy!” Lâm Diệu Nguyệt nói xong, vẻ mặt tràn đầy khinh miệt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng thanh tú của tối phương, nội tâm ghen ghét khiến cô muốn ngay lập tức đi lên trước hung hăng cào nó.

Vốn trầm tĩnh ít lời, đối với người đến Nghiêm Tử Dung và Lâm Diệu Nguyệt chỉ là quan hệ bạn học cùng lớp thôi, cho dù thành tích của cô vô cùng dọa người thì sao? Lâm Diệu Nguyệt tuyệt không để ý. Nhưng gần đây, giảng viên số học Tô Dục Tín Lâm Diệu Nguyệt vốn ngưỡng mộ trong lòng đột nhiên đặc biệt quan tâm tới Nghiêm Tử Dung, đơn giản là vì vào hai tuần trước Nghiêm Tử Dung từng khoa trương dùng một phương pháp cao minh mà Tô Dục Tín chưa từng dạy lên bục giải đề toán trên bảng đen, động thái lần này không chỉ khiến Tô Dục Tín lộ ra ánh mắt tán thưởng liên tục, từ đó trở đi còn bắt đầu liên tục lộ ra thái độ quan tâm đặc biệt, chuyện này không chỉ khiến các bạn học khác không ngừng hâm mộ, còn làm cho Lâm Diệu

Nguyệt thăm mến anh từ lâu hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cho nên Lâm Diệu Nguyệt quyết định cảnh cáo Nghiêm Tử Dung một lần.

“Tôi không hiểu ý tứ của cậu” Nghiêm Tử Dung có chút nghi hoặc, cô tự nhận chưa từng qua lại với cô ta.

“Còn giả bộ! Mày cho là chỉ cần giả vờ vô tội là được sao? Mày cho là Lâm Diệu Nguyệt tao là con nhóc ba tuổi dễ bị lừa sao!” Lâm Diệu Nguyệt tức giận mắng.

“Tôi làm gì?” Nghiêm Tử Dung trấn định hỏi, trong lòng có chút buồn cười.

“Còn dám nói! Tao cảnh cáo mày, sau này không được tiếp tục dùng thủ đoạn mê hoặc giảng viên Tô, nếu không...”

“Tô...” Nghiêm Tử Dung nghĩ ngợi trong đầu, đột nhiên có chút giật mình “Cậu thích anh ta?” A! Thì ra là ghen tỵ nên quấy phá.

“Mày...” Sắc mặt Lâm Diệu Nguyệt cứng đờ, nhất thời nghẹn lời, trên mặt hiện lên bản khoăn khó xử.

“Mẹ nó chứ! Mày nói cái rắm gì” Hứa Văn Thục người hầu Lâm Diệu Nguyệt lập tức không hề lạnh động người mắng.

“Đúng! Mày chỉ cần nhớ rõ, sau này đừng đụng vào giảng viên Tô nữa, chúng ta sẽ hảo tâm tha cho mày một mạng” Cá tính cũng không điềm đạm nho nhã Trần Tĩnh, đi theo xuống một lời độc ác.

Nghe Tử Dung nhìn ba nữ sinh trước mắt lớn tuổi hơn so với mình, rõ ràng biết biểu tình trên mặt mấy người đó đại biểu cho cái gì.

“Mấy người tìm lộn người rồi” Cô nhạt giọng nói, không có ý định sẽ gây lộn với mấy người, làm bộ chạy lấy người.

“Mày nói nhiều lời làm gì? Rốt cuộc mày có đem lời nói của chúng tao nghe vào không?” Lâm Diệu Nguyệt xấu hổ quá hóa khùng đi đến trước muốn đẩy cô một phen, nhưng không ngờ bị cô tránh được, trong lòng lại càng tức giận.

Nghe Tử Dung tránh tay Lâm Diệu Nguyệt đột nhiên đầy tức, quay đầu bỏ lại câu nói “Tôi đối với Tô Dục Tín một chút hứng thú cũng không có” Nói xong người đã đi tới cửa phòng học, sau đó biến mất không thấy bóng dáng.

Lưu lại ba người giận không chỗ phát tiết trùng to mắt trong phòng học.

Một tuần sau, chuông vào học tiết thứ ba vừa vang lên, ở một góc tường khuất của học viện nữ sinh Hoa Hân, đột nhiên xuất hiện một bóng người

Nghe Tử Dung nhìn tường cao ngất, biết cho dù nơi này là một góc khuất nhất ở vườn trường nhưng là tường vây đi đường cái sôi nổi bên ngoài, cho nên chỉ cần cô có thể bay nhanh qua tường là có thể nhanh chóng ẩn vào trong đám người, không sợ bị bảo vệ của trường nhìn thấy cô kiêng chân cố gắng mà bị bắt tại đường trường.

Cô thừa lúc loạn mang theo ba lô khoác sau lưng, chịu phạt bắt hạnh bắt đầu tìm kiếm mặt tường dễ leo, trong lòng nghĩ tới chuyện một tuần nay bị Lâm Diệu Nguyệt quấy rối.

Nghe Tử Dung cũng không rõ ánh mắt khác thường của giảng viên số học Tô Dục Tín đối với cô là vì sự thông minh tài trí của cô, hay là vì nguyên nhân khác, nhưng hành vi của anh lại khiến Lâm Diệu Nguyệt đối với cô cực kỳ bất mãn, vì thế một tuần này, Lâm Diệu Nguyệt thừa dịp thiên thời địa lợi cùng lớp, thỉnh thoảng tìm cô gây phiền toái, khiến cô chịu không nổi quá nhiều, cuối cùng không đi, mà thời gian thanh tĩnh ở trường cũng hầu như không còn.

Hôm nay, trước khi chuông vào học vang lên, Lâm Diệu Nguyệt đột nhiên bị người khác ngăn lại nên tạm thời không đem lực chú ý đặt trên người cô, Nghe Tử Dung quyết định tiếp theo, chuẩn bị cầu sự yên tĩnh, vì thế cô thừa lúc loạn lạc trong phòng học, hoàn toàn không chú ý tới đôi mắt tinh kẻ sau lưng.

Nghe Tử Dung dựa vào thân thủ mười năm rèn luyện, thuận lợi lên tường cao.

Mặt cô không hồng, hơi thở không gấp đứng ở trên tường cao cúi xuống nhìn khoảng cách có một đoạn với mặt đất, trấn tĩnh tâm, hai tay cô giờ lên cao, giống như một tuyển thủ thể thao nhảy xuống, lộn mèo một cái giữa không trung, cuối cùng hoàn toàn đứng ở trên mặt đất ngoài tường vây.

Nghe Tử Dung thả lỏng cơ thể căng thẳng, đột nhiên cảm thấy tâm tình buồn bực đã qua tám chín phần mười, cô thoải mái bước đi về phía khúc quanh của tường vây nhưng đột nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn.

“Cô chính là Nghe Tử Dung?” Người đàn ông cầm đầu khẩu khí không tốt hỏi.

“Là tôi.” Nghe Tử Dung nhìn thấy người đến tuyệt đối không phải người lương thiện, trả lời. “Có chuyện gì sao?”

“Vốn là không có chuyện gì, nhưng có người nhìn cô không vừa mắt, muốn chúng tôi giáo huấn cô một phen” Người đàn ông cầm đầu nói.

Người đàn ông bên cạnh ngâm thuốc lá, diện mạo bỉ ổi “phở” một tiếng “A Hô, còn nói lời vô nghĩa với tôi làm gì, bắt nó lại trước rồi nói sau!” Hắn khinh thường liếc mắt nhìn Nghe Tử Dung một cái, nghĩ thầm chẳng qua chỉ là một nữ sinh nhỏ, có cần phải xuất động nhiều như vậy không? Thất sự

là chuyện bé xé ra to .

“Chờ một chút , tôi đắc tội với mấy người sao ?” Nghiêm Tử Dung cảnh giác hỏi , nhìn mấy người có ý xấu trước mặt .

“Cô không đắc tội với chúng tôi , chẳng qua là cô đắc tội với đại tiểu thư chúng tôi , cho nên tôi nghĩ cô không nên chống lại , ngoan ngoãn theo chúng tôi đi” Người tên A Hồ đáp , đi từng bước về phía trước.

Suy nghĩ Nghiêm Tử Dung vừa động , lập tức đoán ra đây là sắp xếp của Lâm Diệu Nguyệt , trong lòng càng thêm cảnh giác , cũng có chút oán hận mình dễ kích động , dễ dàng bị Lâm Diệu Nguyệt bức ra khỏi phạm vi trường học mà rơi vào bẫy rập cô ta đặt ra , nghĩ đến Lâm Diệu Nguyệt hẳn là biết người đưa đón cô mỗi ngày đều có tài , mới có thể nghĩ ra phương pháp này . Xem ra suy nghĩ của mình còn chưa đủ kín đáo , đáng phải kiểm điểm .

“Các người muốn thế nào ? Đánh tôi một trận?” Hai mắt Nghiêm Tử Dung cảnh giác nhìn năm tên đàn ông đứng vây quanh cô .

“Đại tiểu thư giao cho chúng ta phải hảo hảo ‘yêu thương’ cô , hoàn hảo bộ dạng cũng không có trở ngại , miễn cưỡng cho huynh đệ chúng tao hứng trí!” Một tên đàn ông nói xong muốn đưa tay xoa gương mặt cô .

“Cạn bả!” Nghiêm Tử Dung nghiêng răng tránh khỏi , linh hoạt trái khỏi câu trả lời .

“Người nói cái gì ?” Tên đàn ông kia sùng sốt , lập tức giơ tay lên vùng đến mặt cô .

Nghiêm Tử Dung nhanh chóng lui từng bước tránh bàn tay mười phần bạo lực kia , khí giận hiện lên trong lòng . Chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ , thật không ngờ Lâm Diệu Nguyệt ngoan độc muốn hạ sát thủ với cô , cô mạnh mẽ giơ chân đá vào mặt một tên đàn ông khác , khiến hắn khóc thét một tiếng .

“Mày muốn chết ! Các huynh đệ , bắt lấy nó ! Dám đá tao , hôm nay tao muốn nó sống không bằng chết!”

Hai tên lập tức tiến lên muốn bắt lấy cánh tay cô , lại bị Nghiêm Tử Dung đạp lộn về sau tránh thoát .

“Kêu Lâm Diệu Nguyệt ra đây , tôi sẽ giải quyết chuyện này với cô ta”

“Mày sẽ mất gặp của đại tiểu thư , chờ chúng ta bắt được mày !”

Liên tục thất thủ , khiến tự tôn đàn ông bị tổn thương , lúc này năm người quyết định bắt được giáo huấn Nghiêm Tử Dung một phen rồi nói sau .

Bị tấn công liên tiếp khiến người chưa có kinh nghiệm thực chiến như Nghiêm Tử Dung ứng phó có chút bối rối , cô vừa đánh vừa di chuyển về khúc quanh phía trước , tính lợi dụng chỗ sẽ để phân tán lực chú ý của đám người công kích mình , sau đó thừa cơ chạy trốn .

Vừa mới chuyển qua góc tường , bả vai Nghiêm Tử Dung ngay lập tức phân tâm bị một chưởng đánh tới , đau nhức khiến cô ngã nhào trên đất , cô không để ý đến đau đớn lộn về phía trước vài cái , phòng bị những người đó thừa cơ bắt lấy , mới nhảy dựng từ trên đất lên .

Cô còn chưa đứng vững đã bị năm tên đàn ông bức cho lui về sau từng bước , khóe mắt nhìn thấy mình đã đứng ở bên cạnh đường dành cho người đi bộ .

Giữa sự khẩn cấp , lực chú ý của Nghiêm Tử Dung chỉ dừng ở trên người mấy tên dữ tợn trước mắt , hoàn toàn không chú ý cách đó không xa Lâm Diệu Nguyệt đang mang theo vài người đi thẳng đến .

Đột nhiên , Nghiêm Tử Dung khó khăn lắm mới tránh thoát được động tác bắt của một người , trong tai lại nghe thấy một tiếng kêu ngoan độc .

“Đi chết đi!”

Cảm giác thân mình bị người dùng lực đẩy , Nghiêm Tử Dung không tự chủ được ngã xuống đường giành cho người đi bộ , sau đó một trận đau nhức đánh úp tới .

Trên đường đám người chỉ nghe thấy một tiếng phanh xe bén nhọn gọn gàng , sau đó một thân thể cao gầy mềm mại bị đâm bắn lên cao , trên không trung tạo thành đường pa ra bôn rơi thẳng xuống giữa đường cái , thân thể bất động im lìm nhanh chóng tràn ra máu tươi đỏ rực .

Tiếng phanh xe vang lên kèm theo tiếng người đi đường hét lên chói tai , giao thông lập tức lộn xộn , mà người khởi xướng tạo ra sự cố ngoài ý muốn này đã sớm được bọn lâu la che chở chạy mất ...

Nghiêm Tử Dung từ từ mở mắt ra , ký ức cuối cùng trước khi mất đi ý thức là toàn thân đau nhức , lúc này cảm giác đã trôi đi vô tung , chỉ cảm thấy giống như sau một giấc ngủ ngon , thể xác và tinh thần khoan khoái vô cùng .

Cô phát hiện bản thân đang nằm nằm ở trên một cái giường cổ kính . Cảm thấy kì lạ , trở mình ngồi dậy , cô mở to mắt cẩn thận đánh giá lại hoàn cảnh chung quanh , cảm giác kỳ lạ lại càng tăng thêm vài phần .

Giường cô nằm là một gốc cây đại thụ đủ màu sắc , còn bên phải cô cách đó không xa lại có một cái cầu nhỏ , bên trái còn lại là một vùng xanh mướt , trên đó có đủ loại kỳ hoa dị thảo cô chưa từng thấy qua , hồ điệp nhẹ nhàng bay lượn , từng đám mây trên đầu cô thì trôi bồng bênh.

Tất cả chuyện này khiến cô có cảm giác như mình đang ở trong một đình viên bày trí kiểu cổ , khiến cô cảm thấy kỳ lạ khó hiểu .

Ông trời , đây rốt cuộc là đâu? Chẳng lẽ trước mắt là ảo giác ? Còn cô đã chết ?

“Đây là chỗ ta ở , còn chưa thể gọi là đã chết”

Sau lưng Nghiêm Tử Dung đột nhiên vang lên một tiếng trả lời suy nghĩ của cô , giọng nói thanh thúy ngọt ngào , khiến người khác nghe có một cảm giác khoan khoái , cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn , ngay lập tức ngây dại .

Là một cô nhân!

Trên đầu búi tóc kiểu quả đào , cột bằng hai dải ruy băng , thân mặc đồ nhiều màu sắc , tay áo dài rộng thùng thình , váy lụa buông xuống , chân đi giày thêu , hiển nhiên như thể trang phục cổ của nhà đầu Nghiêm Tử Dung xem qua trong TV , mà lúc này nhà đầu kia đang bày ra nụ cười ngọt ngào nhìn cô .

“Cô là ai ? Đây là chỗ nào ?”

“Ta gọi là Khiết Nhi , nơi này là chỗ ta ở .” Khiết Nhi cười trả lời.

“Vì sao tôi lại ở đây ? Là tôi ... bị ốm sao ? Cô là hộ sĩ?” Nghiêm Tử Dung nghi hoặc hỏi xong lập tức phủ định suy đoán trong lòng mình . Không đúng ! Sao lại có hộ sĩ mặc trang phục cổ chứ!

“À ... ừm ... việc này có chút khó nói , nhưng ta sẽ tận lực cẩn thận ăn nói cho rõ ràng.” Khiết Nhi đột nhiên lộ vẻ xấu hổ .

“Cô nói đi” Nghiêm Tử Dung hoài nghi nhìn nàng .

“À , sự tình là như vậy .” Khiết Nhi chột dạ liếc mắt dò xét Nghiêm Tử Dung một cái , mới nói tiếp “Ta vốn là Tổng Tử sứ giả do Tổng Tử nương nương phái xuống , ngày thường phụ trách bàn giao nơi sinh ra của những đứa trẻ mới ra đời .” Nàng lại trộm liếc mắt dò xét Nghiêm Tử Dung một cái , trên mặt hiện lên vẻ vô cùng xấu hổ . “Nhưng mà ... Hơn mười ngày trước ta tiễn người xuống thì không ngờ là lại bị nhầm cùng với một đứa trẻ mới ra đời , cho nên hiện tại người mới ở chỗ này.” Nói xong đầu của nàng đã rũ xuống đến trước ngực , hai tay xoắn lại lác lác .

“Ý của cô nói là tôi đã chết rồi , mà ở đây là ... thiên đường ?” Nghiêm Tử Dung khó hiểu chau mày lại .

“Không , không , à ...” Khiết Nhi tràn đầy hổ thẹn , không có cách nào , lại trộm liếc mắt dò xét Nghiêm Tử Dung một cái , dứt khoát ngồi xuống , bắt đầu bứt tóc tự kiểm điểm , miệng than thở “Dù sao cũng không thể nói là vì ta phạm lỗi , hại người cùng nàng ta hai người chỉ có thể sống đến mười bảy tuổi , hơn nữa lại .. còn ...”

“Còn như thế nào ?” Tại Nghiêm Tử Dung đã sớm nghe được rõ ràng , ngay lập tức hí mắt lại , nghiêm khắc hỏi .

“Hơn nữa vận mệnh còn bấp bênh vô cùng!” Khiết Nhi bị cô làm giật mình , lập tức buột miệng nói ra .

“Cho nên tôi đã chết rồi!” Cuối cùng cũng hiểu rõ , Nghiêm Tử Dung tức thì thấy thoải mái không ít . Dù sao từ trước tới nay , con người chết sớm hay chết muộn cũng đều khó thoát khỏi cái chết , nếu đã chết rồi cũng không tính toán làm gì . Nghĩ vậy , sắc mặt của cô cũng trầm tĩnh lại .

“Không phải như thế !” Khiết Nhi quát to một tiếng “Người vẫn có thể tiếp tục sống , hơn nữa còn sống rất lâu nữa cơ ! Chỉ là ... chỉ là ...” Nàng đột nhiên lại ngập ngừng ấp úng.

“Chỉ là cái gì ?” Nghiêm Tử Dung không vui nhìn tiểu nha đầu mỗi lần nói chỉ nói một nửa này . “Này ! Cô vì sao không dứt khoát nói một lần cho xong , nhiều lời như vậy , có thấy phiền không chứ! thẳng thắn chút được không ?” Cho dù cô có tính kiên nhẫn lớn đi nữa cũng bại toàn bộ trên tay nàng ta .

“Được rồi ! Chỉ cần người chịu cùng Cốc Thiếu Đình đôi chỗ , là có thể tiếp tục sống , Nhưng hai thân phận hoàn cảnh của các người sẽ hoàn toàn khác nhau.” Khiết Nhi một lời nói hết .

“Hả ?” Có nói nhầm không vậy ! Như thế nào là khác nhau ?” Tia sáng trong mắt Nghiêm Tử Dung bắn thẳng đến .

“À ... thời đại khác nhau.” Khiết Nhi nói hơi quanh co .

“Hả ! Thời đại gì ?” Nghiêm Tử Dung nhướn mày .

‘Đường .. Đường triều ...’

“Đường triều người nói không là nơi ta đọc trong sách lịch sử chứ ?”

“À ... Đúng vậy đấy!” Khiết Nhi nhỏ giọng trả lời .

“Người là do lầm lẫn đáng lý nên đem ta đặt ở Đường triều cùng một người sinh ra ở thế kỷ 20, sau đó bây giờ chỉ có cách quay lại mới có thể tiếp tục sống, nếu không ta và cô ta xem như là chết sao ?” Nghiêm Tử Dung hỏi những câu the the, giữa lòng mây đã thoáng hiện lên vẻ tức giận. Đây là cái loại ô long tổng tử gì, lại đem hai người ở hai nơi xa như vậy lầm lẫn !

“À ... Đại khái là đúng như thế” Khiết Nhi gật gật đầu.

“Vậy ... nếu ta không chịu đi ?” Nghiêm Tử Dung nén giận, hỏi tiếp.

“Chúng ta đành phải cho người đầu thai lần nữa, nhưng mà người yên tâm, lần này chúng ta sẽ an bài người ở trong một gia đình tốt, như vậy những gì người nên có hết thảy đều có đầy đủ.” Khiết Nhi vội vàng giải thích cũng cực lực cam đoan.

“Ở thế kỷ 20 ?” Nghiêm Tử Dung có chút hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên không phải, người vốn là người nên sinh ra ở Đường triều, cho dù đầu thai một lần nữa cũng là ở Đường triều.”

“Cái gì ?!” Nghiêm Tử Dung phát hiện cá tính bình tĩnh mình dưỡng thành mười năm nay đã biến mất không thấy tăm hơi, cô hít sâu một hơi, nhưng vẫn kìm không được chửi ầm lên. “Người ngu hay sao ? Người nói nhiều như vậy, cuối cùng ta vẫn phải đến Đường triều, vì sao ta phải ngoan ngoãn nghe lời người ? Nói cho người biết, ta là người thế kỷ 20, ta không tới cái triều đại lạc hậu kia, người đừng hòng !”

Khiết Nhi sợ tới mức lui lại phía sau mấy bước, mở miệng từ xa “Nhưng mà người chỉ có thể chọn một giữa hai người này. Người thực sự không thể quay về thế kỷ 20!”

“Vì sao ?” Nghiêm Tử Dung phát tiết hết lửa giận lại khôi phục bình tĩnh, ánh mắt lạnh như băng, khẩu khí không vui hỏi.

“Bởi vì sai sót, cho nên người ở thế kỷ 20 nhất định sống không quá mười tám tuổi, cho dù chúng ta châm chước cho người trở về, không quá mấy năm sau, người vẫn sẽ chết do bị ám sát, vô dụng như nhau.”

“Tại sao lại vậy ?” Cô không tin !

“Nếu chúng ta cho người trở về, người sẽ tỉnh lại và nhớ ra người đã đẩy người, hại người xảy ra tai nạn xe, một khi người hồi phục tâm tính sẽ đại biến, áp dụng thủ đoạn trả thù, từ đó về sau kết thành thù hận với đối phương, chẳng bao lâu sau, người sẽ chết trên tay sát thủ do đối phương phái tới.”

“Là như vậy sao ?” Nghiêm Tử Dung khiếp sợ nghe, nhưng cũng không thể phủ nhận có khả năng này xảy ra.

“Cho nên, nếu người chịu đi Đường triều, người có thể có một cuộc sống mới một lần nữa, cũng không cần tiếp tục chịu sự khống chế của Nghiêm Siêu.” Khiết Nhi tiếp tục khuyên bảo.

Tâm Nghiêm Tử Dung có chút động, nhưng trong lòng vẫn có rất nhiều nghi vấn.

“Vậy cô gái vốn nên đi đến thế kỷ 20 kia, chẳng phải là sẽ thay tôi chịu sự khống chế của Nghiêm Siêu?”

“Đương nhiên sẽ không, sau khi hai người đổi chỗ, vận mệnh của cô ta cũng sẽ thay đổi, tình huống tuyệt đối khác biệt” Khiết Nhi nhanh chóng giải thích.

Nghiêm Tử Dung nhìn thấy ánh mắt Khiết Nhi có chút sáng lên, trong lòng vẫn còn hoài nghi.

“Thật sự ?” Nhìn ánh mắt đối phương hình như có chút lảng tránh, Nghiêm Tử Dung cảm thấy tình hình thực tế xem ra không đơn giản.

“Thật sự, thật sự” Khiết Nhi gật đầu như bấm tỏi, sau đó nàng cẩn thận hỏi “Vậy người quyết định muốn đi sao ?”

“Chờ một chút, ta hỏi người trước, người nói ta phải đổi chỗ với người khác, nhưng người có nghĩ tới hay không, bộ dạng hiện tại của ta tới Đường triều, ai còn nhận ra ta được chứ ? Người nhà người phải đổi chỗ kia chẳng phải sẽ bị hù chết sao !” Có nhiều điểm đáng ngờ lắm.

“Ai, đương nhiên không phải rồi ! Hiện tại người chỉ tồn tại ở trạng thái hồn phách, không phải thân thể thật, cho nên khi người trở lại Đường triều thì ngoại hình cũng không phải như bây giờ, người hiểu không ? Đây chính là thân phận hoàn cảnh khác nhau mà ta nói lúc trước.”

“Nói đơn giản chính là Tả thi hoàn hồn !” Nghiêm Tử Dung nhún vai.

“Người muốn nói như vậy cũng được!” Khiết Nhi sau khi gật đầu, đột nhiên lắc đầu. “Không, không, không phải như thế, nương nương nói thân thể kia vốn là của người, chỉ là bên trong ... à ... trang phục khác thôi.” Thần sắc của nàng có chút hoang mang.

Nghiêm Tử Dung khó có mà tin nhìn lên Khiết Nhi đang nói năng lộn xộn, cô nhìn không được mở miệng hỏi : “Này ! Sự phụ người là ai ? Sao có thể dạy dỗ một tổng tử sự gia mờ hồ đoán như người?”

Khiết Nhi nghe vậy, trên mặt đột nhiên hiện lên thần sắc xấu hổ. “À, kì thực ta vốn là không đủ tư cách, nhưng nương nương thông cảm cho ta .. khụ ... trước đây ta có chút thiếu sót, cho nên hãy để ta đảm nhiệm công việc này ... À, nhưng mà, ta đã thực sự nghiêm túc làm việc, thật sự !”

Nghiêm Tử Dung nhìn thấy bộ dạng nàng ngập ngừng ấp úng, trong đầu đột nhiên lóe lên linh quang “Khiết Nhi, chuyện lần này không phải là nhiệm vụ

đầu tiên người nhận đấy chứ ?” Nàng không cần tang chứng vật chứng a lên .

“À , đương nhiên không phải .” Khiết Nhi lập tức phản bác ‘ Là , lần thứ hai’

Nghiêm Tử Dung vừa muốn than một tiếng , lập tức lại bị câu tiếp theo của nàng làm cho kinh sợ , mãi một lúc lâu sau mới hồi phục , nhận không được thăm than trong lòng “Người ta nói vào bệnh viện ngàn vạn lần không nên đụng phải bác sĩ thực tập , mình hay rồi , gặp ngay phải bác sĩ thực tập học năm nhất ngay cả tư cách ra trường cũng không đủ!” Cô thì thảo lắm bầm .

“Người làm sao vậy ?” Khiết Nhi khó hiểu đưa tay khua trước mặt cô .

Nghiêm Tử Dung không để ý tới động tác nhỏ của nàng , vẫn còn đang cân nhắc . Dù sao chiều theo tình hình hiện tại , mình tuyệt đối không thể tiếp tục quay về thế kỷ 20 , mà kỳ thực cô cũng không tình nguyện làm như vậy , nhất là khi trước đó mình đang nghĩ tới làm thế nào để giải trừ một ít sự không chê của Nghiêm Siêu đối với cô , như thế rất tốt , cũng không cần suy nghĩ , trực tiếp bỏ chạy khỏi thế kỷ 20 , xem như hoàn toàn giải quyết chuyện này , dù sao cô cũng không phải là ở lâu nên miễn nơi đó , không bằng thuận theo tình thế , đến cô đại làm lại lần nữa .

Nghĩ vậy , Nghiêm Tử Dung lộ ra vẻ tính kế , nhìn chằm chằm khuôn mặt non nớt của người “học việc” trước mặt này , tính toán hảo hảo ‘bàn’ một ít điều kiện có lợi cho mình với nàng , sau đó nói cho nàng biết mình cố nén tự nguyện đến Đường triều .

Khiết Nhi mơ hồ nhìn Nghiêm Tử Dung đột nhiên chuyển sang ánh mắt quý dị , trong lòng có điềm báo không may hiện lên , nàng có tật giật mình nghĩ , cô ta không phải nhìn ra cái gì chứ ?

Nhìn thấy Khiết Nhi hiện lên vẻ cảnh giác , Nghiêm Tử Dung tính giải trừ vẻ cảnh giác của nàng ta trước sau đó từ từ tranh thủ chút quyền lợi của mình .

“Khiết Nhi , người có thể nói cho ta biết bình thường người ở đây làm những chuyện gì không ? Còn nữa , mấy hoa cỏ này trước giờ ta chưa từng nhìn thấy , người có thể nói cho ta biết không ?”

Khiết Nhi nhất thời ngây dại , ngàn nghĩ vạn suy cũng không ngờ Nghiêm Tử Dung lại hỏi nàng điều này . “Hả ... người”

Nhân câu Nghiêm Tử Dung vừa chuyển “Không thể nói sao ? Không sao , nếu không người nói cho ta biết trước , nếu ta đáp ứng cô đến Đường triều , thân phận ta là gì ? Điều này có thể nói cho ta biết chứ !”

“Két?” Khiết Nhi nhìn ánh mắt Nghiêm Tử Dung biến đổi , cảm giác ánh mắt của cô có vẻ gian gian , nhưng cô yêu cầu vấn đề này , nàng có thể thành thật đáp “Ừm , ta chỉ có thể nói cho người biết , người ở Đường triều , phụ mẫu đều mất , chỉ có một đệ đệ ... ngoài hẳn ra , có thể phải nhờ vào chính người” Nói xong nàng trộm lè lưỡi .

Nghiêm Tử Dung khẽ nhắc miệng . Đáng khóc rồi đấy ! Còn thảm hơn so với ở thế kỷ 20 , đây đến cùng là dạng gì đây !

“Tình hình như thế không phải là bởi vì sai lầm của người tạo thành sao ?!” Cô hoài nghi kiêm bức cung nhìn chằm chằm người trước mặt .

“Đúng a!” Khiết Nhi lập tức hồ thẹn cúi đầu .

Quả nhiên ! Xem ra cô thế nào cũng phải tranh thủ chút bảo đảm ổn thỏa để đến Đường triều khá hơn mới được , nếu không vừa đến rồi , chẳng phải là mỗi ngày kêu trời không thấu , kêu đất chẳng nghe sao .

“Khiết Nhi a ! Ta đây có thể hỏi lại người một việc không ?” Nghiêm Tử Dung lộ ra bộ mặt gian thương , tính toán bắt đầu lợi dụng sự hồ thẹn của Khiết Nhi để toan tính cho chính mình tranh thủ chút ưu đãi .

“Hả ...” Nhìn thấy khuôn mặt quang minh chính đại lộ ra vẻ toan tính của Nghiêm Tử Dung trong lòng Khiết Nhi không kìm được lo lắng ...

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cường Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Kinh đô Đường triều , Định Bắc vương phủ

Gió xuân ấm áp , ánh mặt trời chiếu rọi lên cửa nhuộm lên căn phòng một hương sắc ấm áp , không khí càng thêm vẻ biếng nhác .

Nam tử cúi đầu đang ngồi trên một cái ghế lớn , trước mặt bàn lớn dùng loại gỗ thượng đẳng chế thành đang đặt một quyển sổ để mở , bên cạnh thì chất đồng vại xấp xỉ giống vậy , phía sau hẳn là vài cái tủ cũng được chế từ một loại gỗ , bên trên xấp xếp đủ loại sách .

Đột nhiên, nam tử vốn đang chuyên tâm như có điều suy nghĩ ngẩng đầu lên, tao nhã hạ bút trong tay xuống, đôi mày kiếm hơi hơi chau lại, đôi mắt lạnh băng như chờ đợi điều gì nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau, hần mới thu hồi tầm mắt, tiếp tục chuyên tâm vào sổ sách.

Chốc lát, trên cửa truyền đến một tiếng vang nhỏ, cánh cửa được một bàn tay trắng nõn nhỏ bé đẩy ra, một nữ tử xinh đẹp động lòng người tiêu sai tiến vào, trên tay bưng một chén canh sứ trắng. Thân mình đầy đà thướt tha đến gần bàn, từ trên người nàng tản ra một hương thơm nồng đậm tươi đẹp, còn đôi mắt thì lay động nhiệt tình nhìn thẳng vào thân ảnh cao lớn ngồi sau bàn kia, ánh mắt thoát ra vẻ si mê.

Định Bắc vương gia Cận Minh Lôi vốn là chủ nhân của cửa hàng “Minh Ký” lớn nhất kinh thành, nhiều năm trước từng vì người khác khiêu khích có ý định phá hư danh dự cửa hàng, chọc đến hần lúc bấy giờ trẻ lực thịnh thân mang tuyệt kỹ “Bôn lồi chương”, một chương đánh gục kẻ cầm đầu xâm nhận phủ, cho nên nhất chiến thành danh * (*đánh một trận nổi danh*), trong ngoài kinh thành không ai không biết, không ai không hay.

Lúc ấy sau khi tiên hoàng chưa băng hà nghe nói vậy, hạ chỉ lệnh cho Cận Minh Lôi vào cung dạy học cho thái tử cũng chính là đương kim thánh thượng bây giờ.

Cận Minh Lôi mặc dù không vui nhưng cũng chỉ có thể bắt đầu đi miễn cưỡng vào cung, không ngờ sau vài năm, khi hần đếm từng ngày trở về thì trái lại còn giành được tình cảm giữa thái tử và hần.

Hoàng thượng băng hà, sau khi thái tử đăng cơ, cực lực muốn lôi kéo Cận Minh Lôi vào triều làm quan, cuối cùng được sự kiên quyết từ chối của Cận Minh Lôi, đương kim thánh thượng đành phải buông tha, nhưng vẫn tứ phong hần làm Định Bắc vương gia, phụ thân của hần Cận Chính Minh thì phong làm Định quốc công, bày tỏ sự coi trọng và quan tâm của hần, mặt khác còn ban thưởng cho hần hai thị thiếp, khiến cho người ngoài yêu thích và ngưỡng mộ không thôi.

Bản thân Cận Minh Lôi cũng đã khá, sớm nổi tiếng ở kinh thành, hần không chỉ có vẻ ngoài xuất sắc, thân thể cường tráng tăng thêm vài phần khí phách, mỗi đôi con ngươi đen câu hồn nhiếp phách bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ, hơn nữa phú khả địch quốc * (*giàu có tốt cùng*) cùng danh hiệu Định Bắc vương gia, lại càng khiến các nhà mong chờ gả con gái cho, chỉ tiếc cho tới này hần cũng không có ý định hôn nhân đại sự, về phần Đỗ Như Mai vào thư phòng lúc này, cũng chỉ là nhờ đương kim thánh thượng ban tặng, mới có may mắn trở thành một trong thị thiếp của hần.

“Như Mai, ta nhớ là đã bảo thư phòng không phải nơi người có thể tới!”

Tiếng nói hơi giận vang lên, khiến Đỗ Như Mai đứng trước bàn thoáng ngẩn người.

Cận Minh Lôi ngẩng đầu, nhìn không ra cảm xúc trong con ngươi đen đang liếc nàng.

Đỗ Như Mai sùng sốt, lập tức buông tay cầm chén canh sứ trắng, lay động cái móng hấp dẫn đầy đặn, vòng qua bàn đọc, dừng lại bên cạnh người Cận Minh Lôi, cánh tay bạch ngọc dưới tấm vải mỏng cần rẽ chuyển động trên cổ hần, phủ thân thể mềm mại tinh tế đặc biệt đem mang ngực trắng nõn trình hiện trước mặt hần.

“Vương gia, người vài ngày không đến phòng Như Mai, thiếp thân sợ công việc ở cửa hàng hại người mệt muốn chết rồi, cho nên đặc biệt chuẩn bị một chén thuốc bổ tới thăm người một chút thôi!” Giọng Đỗ Như Mai nũng nịu làm nũng, ngực đầy đặn cũng không ngừng cọ xát hần.

Con ngươi lạnh băng của Cận Minh Lôi hiện lên một tia sáng, một tay hần kéo đuôi nàng đến, để nàng dạng chân ra, khuôn mặt tuấn đạt tới gần khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ánh mắt tà nịnh nhìn nàng. “Quan tâm ta sao?”

“Thiếp thân đương nhiên quan tâm Vương gia.” Nàng bật hơi như lan hờn dối nói.

“Đừng lo, cho dù ta có mệt đi nữa, vẫn có thể thỏa mãn được người.” Hần cười tà cắn lên cái miệng nhỏ hồng của nàng, hay tay đã đặt lên bộ ngực đầy đặn, cách cái yếm dùng sức xoa bóp, suông sả chơi đùa.

“A... vương gia...” Nàng thở gấp khẽ rên lên, đôi tay bạch ngọc tham tiến vào trong vạt áo của hần, trêu chọc đôi ngực cứng như sắt của hần.

Thân thể nữ nhân quyến rũ vận vẹo dao động, khiêu khích vật ở dưới bụng Cận Minh Lôi nóng lên, hần thô lỗ xé cái yếm lụa mỏng trên người nàng xuống, khiến thân thể nàng hoàn toàn xích khóa, lộ ra nụ hoa đỏ tươi đã đứng thẳng.

Hần hơi cúi đầu thô lỗ cắn lên nụ hoa nở rộ, không chút thương xót cắn, đại chương thì vờn vào trong quần nửa thân dưới nàng, dùng lực một chút xé quần lót mỏng như cánh ve, ngón giữa trực tiếp sáp nhập vào thủy huyết, xoay tròn.

“A...” Sắc mặt nàng đỏ hồng, vận vẹo nửa thân dưới nghênh hợp theo, cả người tản ra vẻ phong tình dâm đãng.

“Chắc chắn, người quả thực là ẩm ướt không thể tưởng nổi, thích ta làm như vậy với người sao?” Hần thô bỉ trêu đùa, ánh mắt lạnh lùng cùng ngón tay hình thành động tác dâm tà, đáng tiếc Đỗ Như Mai đã sớm hăm vào bề dục, không hề hay biết.

“Thích... thích... A... Dùng sức chút... vương gia...” Đỗ Như Mai điên cuồng đóng đưa cái móng hòa theo ngón tay đang tàn sát bờ bãi ở trong cơ thể nàng.

“Người thật đúng là hiểu được làm thế nào để câu dẫn nam nhân, đủ dâm đãng!” Cận Minh Lôi lộ ra nụ cười châm biếm, ngón tay không ngừng qua lại trêu sáo chơi đùa với hoa huyết đang chảy dâm thủy đầm đìa.

Tiếp đó một tay kia hần cỡi quần mình xuống, phóng ra vật đã trong trạng thái cương đại, ngón tay rút khỏi cơ thể nàng, mạnh mẽ đâm vào trong cơ

thể trơn ướt của nàng , nhanh chóng dừng mảnh một lần lại một lần xô xuyên qua nàng , động tác trong lúc đó không có chút nào ôn nhu , chỉ đơn giản là phát tiết thú tính .

“A...” Nàng ngẩng đầu ngửa ra sau , miệng duyên dáng kêu lên , mông phối hợp vận vẹo , hai tay ôm lấy cổ hần , dâm lãng đem chính bộ ngực đầy đặn của mình đến bên miệng hần .

Cận Minh Lôi cũng không khách khí thuận thể cấn lên nụ hoa đỏ sẫm , nửa thân dưới không ngừng nghỉ đâm mạnh , nhiều lần đâm vào chỗ sâu nhất trong hoa tâm của nàng.

Đỗ Như Mai như si như say thừa nhận mỗi lần thô bạo đâm mạnh của hần , trong lòng đặc ý vận phần , tự tin cho rằng bản thân so với thị thiếp Lê Thiên Thiên cũng được hoàng thượng ban tặng kia thì khiến cho hần quyền luyện hơn , chỉ cần hần liên tục mê luyện thân thể nàng , nàng tin rằng rất nhanh có thể đạt được mục tiêu trong lòng luôn ham muốn .

Sau khi phát tiết xong , Cận Minh Lôi đẩy Đỗ Như Mai toàn thân mềm yếu , quần áo không chỉnh tề ra .

“Quay về Hồng Vân các đi , sau này không cho phép người tùy tiện vào thư phòng , lần này ta sẽ không truy cứu” Cận Minh Lôi đứng lên , chỉnh lại quần áo , lạnh lẽo mở miệng.

“Nhưng mà Vương gia ...” Đỗ Như Mai ỏn ẻn kháng nghị , hơi dẫu môi đỏ.

“Người vượt quá khuôn phép rồi ! Như Mai” Khuôn mặt tuần tú của Cận Minh Lôi hiện lên vẻ tàn khốc , lời nói thốt ra từ miệng như băng lạnh .

Đỗ Như Mai rung mình , vội vàng nói : “Thật xin lỗi , Vương gia , thiếp thân biết sai rồi , người đừng tức giận , ta trở về ngay” Nàng vội vàng mặc lại quần áo , bước nhanh khỏi thư phòng .

Một lúc sau , cửa phòng lại được mở ra , một nam tử cao lớn đi vào , vừa mới ngồi xuống Cận Minh Lôi lập tức ngẩng đầu , con ngươi đen lộ cảm xúc lo âu hiếm thấy nhìn người đến .

“Kỳ , kết quả ngự y chuẩn đoán như thế nào ?”

“Đại ca , ngự y nói không tra ra nương mắc bệnh gì , hơn nữa đối với việc ba bốn tháng nay nương suy yếu dần dần không thể đi được cũng cảm thấy khó tin.” Người đến là đệ đệ của Cận Minh Lôi – Cận Minh Kỳ , hần thở dài một tiếng , khó kìm được lo âu , khuôn mặt tuần tú có bảy phần tương tự Cận Minh Lôi , nhưng lại thiếu đi vẻ lạnh lùng của Cận Minh Lôi , còn lại thân hình của hần cũng cao lớn giống như vậy .

“Ngay cả ngự y cũng không tra được ?” Cận Minh Lôi trầm tư nhăn đầu lông mày , nói nhỏ .

Tô Vân Nhi vốn là mẫu thân của hai huynh đệ Cận Minh Lôi và Cận Minh Kỳ , khoảng bốn tháng trước thân thể bắt đầu suy yếu , tứ chi đau nhức , như gặp phải trọng bệnh , cho đến ngày hôm nay , thể lực liên tục bị hao mòn khiến bà gần như không thể đi lại , cả ngày chỉ nằm trên giường , mà tình hình như thế này của Tô Vân Nhi nếu so với hơn bốn tháng trước , quả thực là khác biệt một trời một vực , không khỏi khiến người khác hoài nghi .

Cận Minh Lôi tìm kiếm danh y trong ngoài kinh thành đến chẩn bệnh cho mẫu thân , đáng tiếc những thầy thuốc từng đến đều không tìm ra nguyên nhân phát bệnh , vì thế hần ngoài việc ra lệnh cho khắp các chi nhánh “Minh Ký” trong cả nước tìm kiếm các thầy thuốc nổi danh ra còn đích thân vào Hoàng thành cầu kiến Thánh thượng , cho phép mời ngự y trong cung đến khám bệnh , không ngờ vẫn tìm không ra nguyên nhân .

“Đại ca , vậy hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?” Cận Minh Kỳ hỏi , vì lo lắng đầy bụng mà đâm ra phát bực “Đệ thực sự không hiểu , nương không trúng độc cũng không phải bệnh gì nặng , vì sao thân thể lại trở nên như vậy ?”

“Kỳ , an tâm chút , chớ vội nóng lòng , ta đã ra lệnh xuống các chi nhánh cửa hàng “Minh Ký” khắp cả nước bắt đầu tìm kiếm thầy thuốc cao minh , một khi tìm được lập tức hộ tống đến kinh thành chẩn bệnh cho nương” Cận Minh Lôi trầm giọng nói .

“Vài ngày nay tứ đại tổng quản bên cạnh huynh đều không thấy bóng dáng , cũng là vì chuyện này ?” Cận Minh Kỳ nhướn mày hỏi .

“Ừm!” Cận Minh Lôi vuốt cằm .

“Được rồi ! Xem ra sốt ruột cũng vô dụng , đành phải chờ thôi!” Cận Minh Kỳ bất đắc dĩ thở dài , đột nhiên hần nhìn thấy chén canh sứ trắng trên bàn , tiện tay bung lên mở nắp ra . “Oa ! Tô yếu nha !” Hần lập tức kiến mở miệng thật to uống một ngụm “Ừm ... ừm ... ăn thật ngon” Hần tấm tắc khen ngợi .

Cận Minh Lôi buồn cười nhìn hần một cái , cầm lấy bút , mở sổ sách ra “Đệ cứ từ từ uống đi”

Cận Minh Kỳ thẳng thắn đem chén canh sứ trắng bung đến một bên ghế ngồi xuống , từ từ hưởng thụ , đợi đến khi uống xong mới miễn cưỡng ngẩng đầu .

“Đại ca , cái này sẽ không phải là thuốc bổ mà tiểu thiếp Đỗ Như Mai trước khi đệ tiến vào thấy đi!” Cận Minh Kỳ trêu chọc nhìn đại ca . Trong lòng hần rất rõ ràng , đại ca là miễn cưỡng nhận hai vị thị thiếp mà hoàng thượng thưởng cho hần , còn ngày thường đại ca đối với các nàng cũng chỉ là dục niệm phát tiết , chưa từng có ý đặc biệt quan tâm tới người nào , chứ đừng nói thời có tình ý riêng gì với ai trong các nàng , theo tình hình này , đại ca cuối

cùng cũng sẽ thành người cô độc mất .

“Uống canh của đệ đi , quan tâm ai đưa tới làm gì !” Cận Minh Lôi trừng mắt lườm hần một cái .

“Nói thật ra , đại ca , hai thị thiếp hoàng thượng ban thưởng của huynh , bộ dạng thiên kiều bá mị , lại tài nghệ hơn người , chẳng lẽ huynh không trúng ý một ai ? Tuyệt không muốn một trong ai phù chính* (*thời xưa từ thiếp lên làm vợ*) hả ?” Cận Minh Kỳ hỏi , không che dấu lòng hiếu kỳ của mình .

Cận Minh Lôi nghe vậy dừng động tác phê duyệt sổ sách , hỏi ngược lại : “Vậy đệ chừng nào thì mới chịu đem một trong số mấy thị thiếp đang ở Duyệt Vân Các kia phù chính?”

Cận Minh Kỳ cười gượng hai tiếng “Đại ca , đệ chỉ thay cha mẹ quan tâm một chút tới chung thân đại sự của huynh thôi , làm sao huynh lại hỏi ngược ta được chứ?”

“Đệ cũng không muốn một trong số những thị thiếp thành vợ , vậy đệ cho rằng ý nghĩ của ta là như thế nào ?”

Cận Minh Kỳ hơi tròn mắt “ Ách , nhưng mà Lê Thiên Thiên và Đỗ Như Mai là hoàng thượng ban cho huynh , huynh khác ta , ta nghĩ thánh thượng cũng hi vọng huynh có thể chọn một làm vợ mới đúng.”

“Bớt quan tâm vào việc không liên qua tới mình đi , điều này không thể nào , hoàng thượng đang tính kế với ta , cũng phải xem ta có chịu mắc mưu hần hay không !” Ngữ khí của Cận Minh Lôi chuyển lạnh . Người khác có lẽ không rõ , nhưng trong lòng hần chính là vô cùng hiểu rõ , đương kim thánh thượng vẫn không chịu buông tha hi vọng kéo hần vào triều làm quan , ban thưởng cho hần hai thị thiếp , đơn giản là muốn nhờ vào lời mềm giọng mỏng của mỹ nhân để cảm hóa ý chí của hần , đáng tiếc hần sớm nhìn thấy , mà hai thị thiếp kia cũng không khơi gợi nửa điểm tình cảm nào trong lòng hần , cho nên lúc này thánh thượng có tính toán gì cũng xem như thất bại rồi.

“Hả?” Đại ca huynh...” Cận Minh Kỳ nghe không hiểu ẩn ý trong lời hần nói .

“Đệ đã rồi rã đi đi quản chuyện của ta , xem ra là ta giao cho đệ xử lý không đủ nhiều việc rồi!” Cận Minh Lôi nói sang chuyện khác .

“Nào có !” Cận Minh Kỳ kêu một tiếng . “Đệ chỉ là bớt thì giờ đến nói cho huynh biết tình hình của nương , huynh đừng khi ta đang nhàn hạ , việc xét duyệt sổ sách huynh giao cho đệ đệ còn chưa làm xong đâu !”

“Vậy đệ tính ở chỗ này hỏi cái này cái nọ với ta làm gì ?” Cận Minh Lôi không giận mà uy mắt nhìn thẳng hần .

“Chỉ là tiện thì hỏi thôi!” Cận Minh Kỳ lẩm bẩm nói “Được rồi ! Đệ quay về thư phòng của đệ”

“Chờ một chút!” Cận Minh Lôi gọi Cận Minh Kỳ đang định rời khỏi thư phòng “Hiện tại ai chăm sóc nương ?”

“Còn ai nữa ! không phải là người cha yêu vợ như mạng của chúng ta thì cũng là Y Quân .” Cận Minh Kỳ tức giận trả lời , “Còn có gì muốn hỏi không ?”

“Không còn nữa , chờ huynh chỉnh đốn mấy chuyện này xong , sẽ qua Tĩnh Vân Cư thăm nương.” Nói xong Cận Minh Lôi khoát tay , tầm mắt lại đặt vào sổ sách .

“Ừ!” Cận Minh Kỳ thỏa mái đáp một tiếng , đang định bước ra cửa , đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó quay người lại . “Đại ca , không bằng chứng tra dân bộ cáo ở trong thành , chiêu mộ danh y , có lẽ có thể sẽ nhanh chóng tìm ra vấn đề của nương .”

“Không được!” Cận Minh Lôi một lời bác bỏ “Dân một cái bộ cáo , đệ có biết sẽ có bao nhiêu kẻ lừa gạt đến cửa không ? Đến lúc đó không chỉ không tìm được danh y , ngược lại sẽ càng tạo lên một trận hỗn loạn !” Hần liếc mắt một cái , không vui nói .

“Có thể thử xem thôi!” Cận Minh Kỳ không phục nói .

“Không được ! Đi làm chuyện của đệ , bớt mấy chủ ý linh tinh đi.”

“Đại ca...”

“Ta nói không được!” Cận Minh Lôi nói như đinh đóng cột.

Trời ạ! Đau chết người rồi!

Nghiêm Từ Dung chưa mở mắt ra đã cảm thấy vai trái truyền đến một trận đau nhức như thiêu đốt , cơn đau này lan tràn từng đợt khắp toàn thân nàng , nàng muốn lớn tiếng hét chói tai , nhưng trong nhất thời lại không phát ra chút thanh âm nào .

Khiết Nhi đáng chết ngàn đao kia , sao không nói cho nàng biết khi đi vào Đường triều sẽ đau như vậy , thật sự là con mẹ nó ! nghiêm Từ Dung tức giận thầm mắng .

Tức giận lại đau nhức , cuối cùng cũng khiến nàng sau khi đấu tranh liền rống ra một tiếng , mà theo tiếng hét chói tai , rốt cục nàng cũng mở mắt.

Chưa rõ thân ở chỗ nào , nàng đã bị một màu đen ở trước ngực hù sợ .

Oa ! Đây là tình huống gì ? Hình như có ai muốn gây bất lợi với nàng !

Nàng không cần nghĩ ngợi gì giờ chân lên , hướng về chỗ háng của đối phương đánh tới.

“A—“

Nương theo tiếng kêu khóc thảm thiết , sức nặng trên người chợt nhẹ đi , Nghiêm Tử Dung bắt chấp đau nhức trên người , lập tức từ tư thế nằm nhảy dựng lên .

Nàng định thần nhìn , chỉ thấy một nam tử đang dùng hai tay ôm nửa thân dưới , lăn lộn gào thét thống khổ trên mặt đất , còn phía sau hắn thì có hai nam tử ngơ ngẩn đứng không biết phải làm sao , thấy trang phục của bọn họ đều giống như những trang phục của người hầu hay gia đình của kẻ có tiền nàng thấy trên phim truyền hình .

Nàng kinh thường xuy một tiếng , đột nhiên cảm thấy trước ngực có chút mát mát , cúi đầu nhìn xuống , phát hiện quần áo trước ngực mở rộng , trên da thịt tuyết trắng còn có chút sắc hồng . Nàng không phải đồ đàn , lập tức hiểu được vừa khi nãy bản thân đột ngột tỉnh lại gặp phải tình cảnh gì !

Hai mắt của nàng phun ra lửa , vừa lôi kéo quần áo trước ngực , vừa nống lớn lên trên trời . “Khiết Nhi đáng chết một vạn lần , người vì cái gì không cảnh cáo ta trước , hại ta bị người khác ăn hết đậu hủ , chết tiệt ...”

Chờ đến khi nàng mắng thiếu chút thở gấp thì khoe mắt nhìn đến nam tử vốn đang khóc trên mặt đất đã đứng lên , nàng lập tức khôi phục , ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn nam tử đối diện , đối với việc bản thân lại bị một gã tướng mạo xấu xí chiếm tiện nghi cảm giác vô cùng nhục nhã và tức giận , hoàn toàn không biết trên vai trái có một vết dao , đang chảy máu rất nhiều !

“Con tiện nhân này , bần thiếu gia muốn ngươi là đã coi trọng ngươi rồi , ngươi dám không biết điều đá ta , hôm nay ta nhất định phải làm cho ngươi muốn sống không được , muốn chết cũng chẳng xong!” Nam tử một tay che hạ thềm , một bên chửi ầm lên . “Chết tiệt ! hai người các ngươi còn không mau bắt ả lại!”Hắn gọi hai gia đình phía sau.

“Thiếu gia...” Hai tên gia đình có chút chần chờ nhìn hắn

“Nhìn cái gì ? Các ngươi mau bắt ả lại , đè hai tay chân của ả , chờ sau khi ta dùng xong ả sẽ đem ả thưởng cho các ngươi , ta đã không muốn thu ả làm tiểu thiếp nữa , một con tiện nhân chết tiệt!” Nam tử gào lên nói .

Hai gia đình nhìn thấy Nghiêm Tử Dung mỹ mạo tuyệt thế , nhìn không được nổi sắc tâm , muốn một lần ném thử tiên vị , vì thế lập tức tiến lên muốn bắt lấy nàng .

Nghiêm Tử Dung khi nghe nam tử kêu gào thì đã sôi gan , hai mắt lóe lên sát ý , chờ đến khi hai tên gia đình đến gần thì nàng lập tức nhấc chân định bụng gạt ngã hai tên lâu la , nhưng lão đạo một cái , thiếu chút nữa bị vạt vạt chầm đất mà vấp ngã .

Thân thể nàng quay cuồng một cái , đứng vững lại , trong lòng rửa thầm , đây là vảy dài cổ đại gì chứ , hại nàng thiếu chút nữa thì ngã .

Nàng nhấc váy dài lên cài vào đai lưng bên hông , lập tức công kích , một cái đá xoay liền đem hai gã đang vây người nhìn cặp chân trắng nõn lộ ra bởi làn váy nhấc cao đá ngã trên mặt đất , kêu lên thảm thiết .

Sau đó nàng tiến đến gần “thiếu gia” kia , chỉ thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ e ngại .

“Ngươi ... Ngươi đứng lại đây...” Hắn ăn nói mơ hồ , nội tâm thật sự không thể hiểu nổi , nữ tử mới dễ dàng gạt ngã hai tên gia đình của hắn , tại sao có thể là cùng một người vừa rồi bị hắn khảm một dao mà thiếu chút nữa mất mạng .

Nghiêm Tử Dung giều cọt một tiếng , một cái chân lập tức đánh đến khuôn mặt nam tử , chỉ nghe tiếng khùng xương gãy cùng tiếng kêu thảm thiết truyền đến .

Nàng tức khí khó tiêu tiếp tục ra mảy đòn nghiêm trọng trên mặt hắn , không khoan nhượng một cước đánh gãy xương tay hắn , sau đó lại đối với hai tên lâu la ngã ra đất kia làm y như vậy , cuối cùng vì mệt mà ngừng tay , cũng mới cảm thấy được đau đớn trên vai trái .

“Các ngươi còn ở đây làm ngứa mắt ta , còn không mau cút , muốn ta một cước đánh gãy cái tay khác sao ?” Nàng không vui nhìn ba nam tử nằm rên rĩ trên đất , ngữ khí tàn khốc quảng xuống .

Mãi đến khi ba nam tử cố gắng đi xa , Nghiêm Tử Dung mới bắt đầu tìm kiếm đồ vật trên mặt đất .

Nghiêm Tử Dung tìm kiếm trong bụi cỏ , trong lòng thầm mắng , nếu không tìm được , không phải nàng sẽ đổ máu mà chết sao !

“Chết tiệt Khiết Nhi rốt cuộc là đem đồ vật ném đi đâu rồi ... A ! tìm được rồi” Nàng lâm lâm suy nghĩ , cuối cùng cũng tìm được đồ vật trong bụi rậm .

Nàng yên lòng ngồi dưới đất, mở ra bao da dê lấy ra thứ gì đó. Một loạt ngân châm xuất hiện trước mắt, nàng thỏa mãn cảm lấy ngân châm hướng đến huyết đạo đâm mấy châm, nhìn thấy máu dần ngừng chảy mới thở phào một hơi, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút rồi đi tìm dược thảo để đắp vết thương.

Đây chính là một trong điều kiện bồi thường mà Nghiêm Tử Dung và Khiết Nhi đã bàn trước khi đi tới Đường triều.

May mà Khiết Nhi ngu ngốc đúng là ngu ngốc, cũng không hỏng việc, nếu không nàng xem ra không phải gặp họa lớn sao, không chỉ thiếu chút nữa bị người khác vũ nhục, thân còn chịu trọng thương.

Đột nhiên, tai Nghiêm Tử Dung nghe được một tiếng rên rỉ quý dị, sau đó từ phía bụi cỏ phía trước truyền đến một hồi tiếng sốt ruột.

Nàng không kìm được tò mò bò dậy, vòng qua bụi cỏ, lập tức nhìn thấy một nam tử tuổi còn trẻ, ách... Coi như là đứa trẻ đi! Hắn đang gầy dựa muốn đứng lên, tiếng rên rỉ chính là từ hắn phát ra.

“Này! Người sao vậy?” Nàng giữ một khoảng cách hỏi tên nhóc này.

Tên nhóc từ trên mặt đất ngẩng đầu, nhãn thần đen trắng rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Tỷ, tỷ không sao chứ?” Sau đó hắn nhìn đến vết thương trên vai trái nàng, trong đôi mắt lập tức bị lo âu chiếm hết. “Tỷ, tỷ bị thương!” Hắn kêu nhỏ.

“Tỷ?” Nghiêm Tử Dung lâm bầm lập lại, đột nhiên nghĩ đến lời Khiết Nhi từng nói qua. “Người là đệ đệ... của ta?” Nàng hỏi.

Một tay tên nhóc ôm lấy cái gáy, đứng lên từ mặt đất, “Tỷ, tỷ làm sao vậy? Ta là Thiếu Vân mà!”

Trời ạ! Nghiêm Tử Dung ngẩng đầu nhìn tên nhóc, nó thực là gầy, nhưng cũng rất cao. Xin người! Nàng thấp bé như vậy sao? Hay là cô nhân đều cao như vậy? Tốt xấu gì ở thế kỷ 20 nàng cũng cao một mét bảy, chẳng lẽ khi đi vào Đường triều đột nhiên nàng lại bị co lại sao?

“Tỷ! Tỷ làm sao vậy?” Cốc Thiếu Vân gọi lớn tỷ tỷ tựa hồ như đã đi vào cõi thân tiên của nó.

“Ách! Người nói cái gì?” Nghiêm Tử Dung giật mình hoàn hồn.

“Đệ là hỏi tỷ, vừa rồi mấy cái tên đang đồ từ bắt nạt tỷ đâu? Tỷ không bị hắn thế nào chứ? Còn nữa trên vai tỷ vì sao cắm châm? Còn nữa...” Hắn không kìm được lo lắng hỏi, lại bị nàng đột nhiên gầm lên giận dữ mà hù sợ. Trời ạ! Đây là tỷ tỷ luôn luôn ôn nhu của hắn sao? Hơn nữa tỷ vừa gầm lên gì vậy? Âm điệu cũng thật quái.

Nghiêm Tử Dung bật quát ra “STOP” sau đó mới nhớ bản thân đã không còn ở thế kỷ 20, hi vọng nó nghe không rõ mới tốt.

“Tỷ?”

“Cái tên xấu xa kia đã bị ta đánh chạy rồi, ngân châm trên vai ta là để cầm máu, đã hiểu chưa!” Nàng nhìn về mặt kinh ngạc nghi ngờ của hắn, vội vàng nói bổ sung: “Trước tiên đừng hỏi ta, ta sẽ từ từ giải thích cho người nghe, bây giờ người giúp ta tìm dược thảo trước”

“Dược thảo?” Cốc Thiếu Vân lâm cảm tự nói đi theo sau Nghiêm Tử Dung đã đi nhanh trước, trong lòng có cảm giác quái dị khó nói. Người này ngoại trừ ngoại hình giống tỷ tỷ hắn ra, ngôn hành cử chỉ tuyệt không giống, sẽ không phải là bị mấy kẻ xấu vừa rồi dọa sợ đến choáng luôn chứ?

“Này! Người nhanh lên được không?” Nghiêm Tử Dung quay đầu lại kêu Cốc Thiếu Vân rút lại phía sau. “Ta cho người biết ta nghiêm thảo trường ta muốn tìm trong như thế nào, người chỉ cần thấy...” Nàng vừa đi vừa giải thích.

Thời điểm Nghiêm Tử Dung giải thích cùng với nỗ lực tiêu hóa của Cốc Thiếu Vân lại qua một tháng, không để ý tới sự khó hiểu của Cốc Thiếu Vân, kiên trì tiếp tục sự dụng họ “Cốc” mà không tiếp tục dùng tên “Thiếu Đình” mà đổi thành Cốc Tử Dung, vết thương trên thân thể sau khi điều dưỡng cũng khỏi hẳn. Nhưng trong nội tâm nàng vẫn hoài nghi, chẳng lẽ nữ tử cổ đại chỉ vì một vết thương nhỏ như vậy mà suy yếu đến hương tiêu ngọc vãn? Là hiểu biết của nàng có nhầm lẫn sao, hay là bản thân thô hãn, không có chút nào thấy mình nên có bản năng của nữ tử yếu đuối?

Nhưng nàng lại phát giác ra một sự thực, thì ra nguyên bản cục thịt Cốc Thiệu Đình này thật sự rất nhỏ, đại khái còn chưa đủ một mét sáu, đáng người tiêu chuẩn cho nữ tử phương nam, so với thân thể cao lớn của mình ở thế kỷ 20, quả thực là nản; sau đó nàng lại từ miệng Cốc Thiếu Vân biết được, Cốc gia quả nhiên là từ phương nam di dời đến tận đây, làm như vậy là dễ cầu thầy.

Thì ra nàng bất luận là ở thế kỷ 20 hay là cổ đại, nẫu thân đều triển miên trên giường bệnh nhiều năm, ở thế kỷ 20 nàng không biết mẫu thân như thế nào, nhưng ở cổ đại này nẫu thân đã chết vì bệnh từ hai năm trước, hai cá hai tình huống đều giống nhau, khiến nàng không khỏi hoài nghi đây là vận mệnh an bài, khó có thể ngờ việc này nửa điểm cũng không phải do người làm. May mà ở cổ đại nàng còn có thêm một đệ đệ để yêu thương.

Cốc Thiếu Vân khi còn nhỏ từng bị bệnh nặng, lúc ấy ăn làm phải dược thảo lỗi, mặc dù không đến mức chết nhưng lại làm khí huyết hắn khó thông, thể lực suy kiệt, bởi vậy đáng người mặc dù cao lớn, nhưng vẫn gầy như cái que, tay trái gà không chặt, dưới tình hình hắn lực bất tòng tâm như vậy Cốc gia chỉ có thể do Cốc Thiếu Đình cố gắng làm đồ thêm, sau đó để Cốc Thiếu Vân mang vào trong thành bán, làm kế sinh nhai.

Cửa sơn rượu thịt thối, đường có xương chết cứng. Cốc Tử Dung nhớ rõ từng đọc qua ở đâu đó hai câu nói này, chẳng qua hiện tại cuối cùng cũng có thể hiểu được hàm ý châm chọc của hai câu này.

Từ trong miệng Cốc Thiệu Vân, nàng biết hiện tại đúng là thời thịnh của Đại Đường, là “Trình Quán chi trị”^{*} nổi danh trong lịch sử, nhưng khác biệt giàu nghèo vẫn lớn như cũ. Xem ra bất kể là thời đại nào, vô luận là chế độ quân chủ hay dân chủ hiện tượng này cũng không giảm xuống phần nào.

* (Trình Quán: niên hiệu vua Đường Thái Tông, Lý Thế Dân, 627 – 649. Suốt 23 năm thời Trình Quán, xã hội trật tự, kinh tế ổn định, khôi phục thịnh thế, văn vật phát triển, sử gọi đó là “Trình Quán chi trị” (Sự thịnh trị thời Trình Quán)

Sau khi biết được những điều này, Cốc Tử Dung quyết tâm cải thiện tình trạng nghèo khó trước mắt của Cốc gia, bởi vì nàng tuy rằng có gương mặt của Cốc Thiệu Đình nhưng hoàn toàn không rành việc may vá, vì thế nàng sử dụng những gì mình hiểu biết, dùng kỹ thuật châm cứu học được ở thế kỷ 20 giúp Cốc Thiệu Vân đã thông huyết mạch toàn thân trước, sau đó dạy thuật điều dưỡng thân thể; mặt khác đi tìm kiếm thảo dược quý hiếm ở nhà gỗ phía sau núi, để Cốc Thiệu Vân mang tới bán cho các cửa hiệu thuốc bắc trong thành, có ngân lượng cải thiện cuộc sống.

Chờ sau khi cuộc sống hai người thêm chút cải thiện, Cốc Tử Dung phát hiện những kỹ năng mình học được ở thế kỷ 20 ở cổ đại hoàn toàn không cần sử dụng đến, nàng từng muốn phát huy kỹ năng trên thương trường của mình, nhưng bất hạnh không có tiền vốn, vì thế nàng quyết định trước hết phát nghĩ cách có ngân lượng rồi bàn sau, nhưng phải như thế nào mới nhanh có một khoản tiền đây?

“Hành y?” Cốc Thiệu Vân tròn mắt há hốc mồm nhìn Cốc Tử Dung mặc nam trang trước mắt.

“Đúng.” Cốc Tử Dung phát hiện Cốc Thiệu Vân nhìn nàng chăm chăm, trong nhất thời còn tưởng rằng mặc nhầm đồ, cũng thử cúi đầu nhìn lại, sau đó mới giương mắt hỏi, “làm sao vậy? Ta có mặc nhầm chỗ nào sao?”

Cốc Thiệu Vân mãnh liệt lắc đầu, đột nhiên lại gật đầu, cuối cùng mới hỏi, “không phải tỷ mặc nhầm mà là cho dù tỷ có mặc nam sam, nhìn qua vẫn tuyệt đối không giống nam nhân.” Hắn nhìn khuôn mặt ngũ quan tinh tế khỏe léo kia, cho dù có mặc nam trang, chỉ sợ sẽ không có người nào tin.

“Thật sự?” Cốc Tử Dung lộ ra vẻ mặt thất vọng. Tại sao có thể như vậy chứ?

“Thật sự, hơn nữa tỷ lại quá nhỏ xinh.” Cốc Thiệu Vân tiếp tục hất thêm một chậu nước lạnh.

“Vậy ta dùng cách liều chết cũng không nhận.” Cốc Tử Dung đề nghị nói.

“Không được, tỷ, không chỉ chừng đây, còn tiếng nói của tỷ tuyệt đối không giống nam nhân.” Cốc Thiệu Vân mãnh liệt lắc đầu. Có ai nghe qua nam nhân có một tiếng nói mềm mại đáng yêu như tiếng chuông chưa.

Cốc Tử Dung đột nhiên trừng mắt lớn, cuối cùng tức giận kêu lên, “Cái này cũng không được cái kia cũng không được, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy ngồi chờ chết? Cốc Thiệu Đình chết tiệt, không có chuyện gì đi sinh ra một giọng nói âm trầm như vậy, chẳng phải muốn tuyệt đường sống của Cốc Tử Dung ta!” Hai tay nàng nắm thành quyền.

“Tỷ!” Cốc Thiệu Vân dờ khóc dờ cười nhìn nàng đang cúi ằm lên, trong lòng cuối cùng cũng thừa nhận nàng tuyệt đối không phải tỷ tỷ chung sống mười mấy năm, bởi vì tỷ tỷ trước kia của hắn sẽ không làm ra loại hành vi cúi ằm những lời như thế này.

Sau khi Cốc Tử Dung mắng xong, bắt đầu đi qua đi lại, mày chau chặt vắt óc suy nghĩ, đột nhiên...

“Có! Ta có biện pháp, nếu ta giả dạng thế nào cũng không giống nam tử, không bằng do người tới giả dạng thần y, ta thì giả dạng thành người hầu của người, sự tình không phải giải quyết rồi sao!” Nàng búng tay một cái, hai mắt sáng trong nhìn “tân” đệ đệ cao gầy.

“Hả?!” Cốc Thiệu Vân sợ tới mức lui lại liền hai bước, mãnh liệt lắc tay, “Sao có thể, tỷ, tỷ quên ta mới mười lăm tuổi thôi sao? Ai mà tin ta là thầy thuốc?” Hắn phản bác, trong lòng cảm thấy “tân” tỷ tỷ này tư tưởng đúng thật là không giống người thường, quả thực là ăn nói không sợ người ta chết.

“Vậy đơn giản, đem cách ăn mặc của người già một chút không phải là xong sao!” Cốc Tử Dung không thèm để ý phát phát tay.

“Hả?!” Cốc Thiệu Vân xem ra chỉ có thể không còn lựa chọn nào khác rồi.

Định Bắc vương phủ.

Cận Minh Kỳ suy xét vài ngày, quyết định không để ý tới lệnh cấm của Cận Minh Lôi, vì thế ở thư phòng “Nghe Nguệ cư”, bí mật gọi một trong những hộ vệ tùy thân Cận Phong đến.

“Ta muốn người dân báo cáo trong ngoài kinh thành, trưng cầu danh y, có điều chuyện này cần phải gạt đại ca ta trước, chờ sau khi dân báo cáo ra ngoài tạo thành chuyện, ta sẽ báo cáo đại ca” Cận Minh Kỳ phân phó.

“Nhưng mà vương giả không phải đã nói, không cho phép chúng ta dùng loại cách thức này tìm danh y, sợ tạo nên quấy nhiễu sao?” Mặt Cận Phong lộ vẻ khó khăn.

“Ta biết, nhưng ta không thể chờ mất nhìn nương suy yếu từng ngày, lại ngay cả nguyên nhân phát bệnh cũng không tra được.” Cận Minh kỳ có chút tức giận khoát tay, đầy mắt hiện lên sự lo âu.

“Nhưng ý của Vương gia là ...” Cận Phong muốn giải thích .

“Ta biết lo lắng của đại ca!” Cận Minh Kỳ cắt đứt lời của hắn , “ Huynh ấy không muốn dùng cách này để đưa tới mấy kẻ lừa đảo hoặc ngược lại sẽ làm bị thương đến nương , cho nên thà rằng để các chi nhánh khắp nơi hỏi thăm rồi mới đến , nhưng loại phương pháp này thật sự quá chậm , ta không muốn nương tiếp tục chịu khổ nữa . Dù sao người nghe theo là được , có việc gì tự ta gánh vác.”

“Vâng , thiếu gia , ta lập tức đi làm”

“Chờ một chút , một khi bồ cáo dán ra , ta muốn thỉnh Hàn đại phu vào phủ ở tạm , để cho y hỏi qua người đến nhận điều trị , sau khi xác định người này đích xác biết y thuật , mới cho phép đến Tĩnh Vân cư khám bệnh cho nương.”

“Vâng phía Vương gia ...”

“Người cứ việc đi làm , về phía đại ca để ta nói.”

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Bồ cáo Định Bắc vương phủ dán ra lập tức chấn động trong ngoài kinh thành , mặc dù không biết người nào trong vương phủ bị bệnh , nhưng trong bồ cáo viết rõ , nếu có người có thể chữa khỏi hẳn bệnh cho người này , sau trọng thưởng mười vạn lượng hoàng kim , trong khoảng thời gian ngắn , dân chúng tranh nhau đến , người người chạy theo xu thế .

Đúng lúc trước một ngày bồ cáo dán ra , Cận Minh Lôi có việc gấp xuất thành , Cận Minh Kỳ vừa tránh được một kiếp thì lại bị đám người chen chúc đến hù sợ , may mà có Hàn đại phu trấn thủ ở Định Bắc vương phủ , cuối cùng đem một đám người lừa bịp này tổng khỏi cửa lớn vương phủ .

Hai ngày sau , sau khi biết lừa bịp không dễ , quả nhiên đám người tới cửa giam mạnh , chỉ còn lại một số ít đại phu hiểu sơ hoặc hiểu biết chút ít đến nhận điều trị , nhưng rất nhanh cũng đều bị Hàn đại phu đuổi trở về . Hàn đại phu vốn đương nhiên cũng không có kết quả rồi .

Ngày thứ ba tin tức lại truyền ra , nhưng hiện tại căn bản là không ai dám đến nhận điều trị , Cận Minh Lôi ngày hôm nay cũng trở lại kinh thành .

Sau khi Cận Minh Lôi biết tình hình ba ngày này thì sắc mặt xanh mét , sau mấy lần hưng dữ trùng mất nhìn bào đệ* liền phẩy tay áo bỏ đi , xem như ngầm đồng ý .

* Bào đệ : Em ruột thật

Cốc Tử Dung theo sau Hàn đại phu dẫn đường ở phía trước , đi theo sau là Cốc Thiếu Vân . Đi trên hành lang uốn khúc trong Định Bắc vương phủ , cuối cùng nàng cũng để những phần nô tích tụ mấy ngày qua âm thầm thở ra một hơi , buồn bực trong lòng cũng giải trừ đi một ít .

Từ lúc nàng quyết định biến cách ăn mặc của đệ đệ già đi một ít rồi ra ngoài hành y , kiếm lấy chút ngân lượng , nhưng không ngờ cho dù cho Cốc Thiếu Vân mặc đồ đen , làm tiếng nói của hắn thấp xuống , cũng vẫn vô ích .

Không nghĩ tới quan niệm của cổ nhân , chỉ có tuổi cao , mặt đầy nếp nhăn giống như Hàn đại phu dẫn đường nàng trước mặt đây , mới được cho là có y thuật cao siêu để người khác tin tưởng , đây là đạo lý quái quỷ gì chứ?!

Cho nên không thể lấy được sự tin nhiệm của người khác , cho đến khi bản thân lại vì tình thương mà đi cứu trợ một ít dân nghèo có bệnh trong người , không chỉ đại kê kiếm tiền trong đầu bị tắc nghẽn , còn bị lỗ số vốn nhỏ bé hai tỷ đệ tích góp được .

Dù loại chuyện không như ý muốn khiến nàng buồn bực trong lòng , có chí khó làm . may mà bản thân tình mất , trong lúc vô tình nhìn thấy bồ cáo của Định Bắc vương phủ , mà tiền thưởng trên bồ cáo này hấp dẫn ánh mắt của nàng .

Ngẫm lại , chỉ cần y thuật chữa khỏi bệnh cho vị kia , đến lúc đó số hoàng kim đáng kể kia nhập túi , thì cuối cùng nàng không cần vất hết óc suy nghĩ xem phải làm gì để kiếm được một số quỹ để gây dựng sự nghiệp .

Lúc này Cốc Tử Dung không khỏi vui mừng vì ban đầu trộm học trộm thuật châm cứu Đông y , nếu không thân ở niên đại này , nàng chẳng phải ngồi chờ chết sao , sao nói được cái gì mà tự thân cố gắng .

Hàn đại phu khâm phúc Cốc Tử Dung rõ ràng là nữ giả nam trang đi ở phía sau, trong lòng thật sự không cách nào tin nổi, chỉ bằng năng tuổi còn nhỏ như vậy thế nhưng có thể hiểu biết nhiều hơn so với lão già cả đời học y thuật như y, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, khiến cho y không thể không tin phục.

Y dẫn hai người phía sau đi qua cổng vòm, bước vào Tỉnh Vân cư, theo hành lang uốn khúc đi qua một hoa viên rộng lớn, cuối cùng đi đến cửa phòng vợ chồng Định Quốc Công Cận Chính Minh.

Đúng lúc, hai huynh đệ Cận Minh Lôi và Cận Minh Kỳ đẩy cửa đi ra.

“A? Hàn đại phu, sao ông lại tới đây, chẳng lẽ đã tìm được đại phu có thể chữa bệnh cho nương ta?” Cận Minh Kỳ gấp gấp hỏi Hàn đại phu, sau đó nhìn thân ảnh một cao một thấp sau lưng y, hai mắt đáng lên hi vọng.

“Vâng, Vương gia, Cận thiếu gia, vị này chính là Cốc Tử Dung, ta tin rằng nàng có thể tra ra nguyên nhân phát bệnh.” Hàn đại phu bước sang bên cạnh một bước, lộ ra thân ảnh nhỏ xinh của Cốc Tử Dung.

“Là đứa nhóc này?” Cận Minh Kỳ thất thanh nói, vẻ mặt kinh ngạc. “Hàn đại phu, người hồ đồ không? Nhìn hán tuổi còn trẻ vậy, có thể hiểu gì về y thuật cơ chứ?”

Mới đầu Cốc Tử Dung còn nhìn thẳng, đã bởi vì hai người cường tráng cao lớn trước mắt mà tâm lý không thăng bằng, nghe vậy càng thêm khiêu khích đến con bực chưa biến mất trong lòng, nhất thời hất mặt lên, gần như là đem cả mặt xông tới chỗ phát ra tiếng.

“Nghe nói người thân có bệnh không tiện nói ra, cảm xúc thường không khống chế được, bởi vì hán chỉ dám ngồi một chỗ trong buồng. Ta không ngại điều trị cho người trước đây.” Giọng điệu Cốc Tử Dung lạnh lùng giễu cợt, ánh mắt liếc nhìn về khinh thường.

“Người...” Cận Minh Kỳ ngay nhất thời tức đến đỏ mặt, hai mắt hung dữ trừng lên nhìn nàng.

“Không tin sao? Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua câu – không thể nhìn người qua tướng mạo sao?” Tiếp tục giễu cợt nhìn nói lại, trong lòng càng thêm tức giận. Trẻ tuổi không được sao? Đáng người thấp bé thì không được sao? Đúng là một tên sa trư*! Chỉ có châm chọc hán vài câu hai đám liền nắm lại rồi.

* Sa trư : Ám chỉ người bảo thủ

“Hàn đại phu, vị cô nương này y thuật rất giỏi?” Cận Minh Lôi đứng ở một bên trầm mặc không nói đột nhiên lên tiếng hỏi, con người đen thâm sâu nhìn người nhỏ xinh trước mắt, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hán liếc mắt một cái lập tức biết cô là nữ nhân. Khuôn mặt thanh lịch mê người bao nhiêu, còn ẩn chứa nét thông minh, nhất là lúc này, đôi mắt trong trẻo bởi vì tức giận mà sáng lên, quả thực là sáng trong rực rỡ vô cùng, khiến trái tim hán không thể không rung động dữ dội, tim đập nhanh một trận, một cảm giác quen thuộc vọt thẳng xuống bụng, mà hán hiểu được cái này đại biểu cho điều gì --- hán muốn nàng!

Tiếng nói trầm thấp lãnh liệt truyền vào trong tai Cốc Tử Dung, nàng lập tức nhìn về phía thân ảnh cao lớn của người kia.

“Thế nào? Người cũng có ý kiến?” Nàng chưa hết giận nói, đồng thời thấy rõ diện mạo của người này.

Oa! Không ngờ ở cổ đại cũng có loại khốc nam này, đôi con người thân thúy lạnh lùng cơ hồ có thể đông cứng người khác! Đáng tiếc ở thế kỷ 20 nàng đã sớm có thói quen nhìn diện mạo lạnh lùng của Nghiêm Siêu, hiện tại tuyệt đối đã không còn chịu ảnh hưởng.

Khi thể uy nghiêm tôn quý phát ra trên người này đoán đến tám phần chính là Định Bắc vương gia đứng đầu Định Bắc vương phủ này.

Cốc Tử Dung bĩu môi khinh thường, cho dù bộ dạng của hán có đẹp hơn so với người khác thì sao? Nàng đến đây là để kiếm tiền, không phải đến để xem mắt.

“Này! Người bệnh rồi cuộc là ở đâu?” Nàng thấy đôi phương chỉ nhìn mình chằm chằm mà không đáp, thẳng thắn quay lại hỏi Hàn đại phu.

Hàn đại phu đang chờ người giật mình thanh tỉnh, “Vương gia, vị Cốc Tử Dung này y thuật trên cả ta, sao không mời nàng vào khám thử cho lệnh đường một lần chứ?”

Con người lạnh băng chợt sáng lên, Cận Minh Lôi nói: “Được, nhờ Hàn đại phu đưa nàng vào trong phòng, ta và Minh Kỳ ở sảnh ngoài đợi!” Ánh mắt của hán vẫn nhìn nàng chằm chằm.

“Coi như người thức thôi!” Cốc Tử Dung nhìn không được lắm bả, xoay người đi theo Hàn đại phu vào trong phòng, trong lòng bởi vì ánh mắt nhìn nàng từ đầu đến cuối không rời kia mà ngời lên một tia khác thường.

Cốc Tử Dung vừa vào trong phòng, lập tức nhìn thấy một người nam tử trung niên ngồi ở bên giường, trên khuôn mặt rắn rỏi xuất chúng ẩn chứa sự lo lắng, ánh mắt bất lực nhìn nữ tử đang ngủ say trên giường, đứng sau hán là hai nữ tử mặc đồ thị nữ.

Một nữ tử trẻ tuổi ngồi bên giường, từ cách ăn mặc của nàng, thận phận không thấp.

“Hàn đại phu, người...” Nghe thấy tiếng động Cận Chính Minh quay đầu lại hỏi, tò mò nhìn Cốc Tử Dung bên cạnh y.

“Bẩm Trần quốc công, vị Cốc cô nương này tới khám bệnh cho phu nhân.” Hàn đại phu kính cẩn trả lời, còn trực tiếp chỉ ra Cốc Tử Dung là một cô nương.

“Nàng?” Cận Chính Minh có chút kinh ngạc.

“Vâng, Trần quốc công, Cốc cô nương y thuật cao minh, có lẽ có thể tra ra nguyên nhân phát bệnh của phu nhân.”

“Thật sự?” Cận Chính Minh không hề do dự, ánh mắt đông đầy hi vọng nhìn về phía Cốc Tử Dung, “Vậy nhờ Cốc cô nương khám bệnh cho phu nhân ta.”

Cốc Tử Dung gật đầu, tiến lên ngồi xuống ở mép giường, cẩn thận bắt mạch nơi cổ tay nữ tử nằm trên giường.

Lát sau, ấn đường của nàng khẽ nhướn lên. Mạch tượng luân lưu không hề ngừng giao động, ấn đường của nàng lại cau chặt, cố gắng suy nghĩ.

Loại mạch tượng này, nàng hình như đã đọc qua ở đâu đó.

Đột nhiên nàng linh quang lóe lên, máy dấn ra.

A! Nghĩ ra rồi!

“Trần quốc công, ta muốn thêm một bước kiểm tra thân thể phu nhân, có màn che không? À, đúng hơn là mời nhưng người khác đi ra ngoài trước!” Nhìn thấy Cận Minh Kỳ đang có chút nghi hoặc, nàng vội vàng sửa lời.

“Ta cũng không thể lưu lại sao?” Cận Chính Minh vẫy tay ra hiệu cho những người khác lui ra, dò hỏi.

“Có thể, người là chồng của nàng, à... tước công, người có thể giúp ta.” lại nói sai, Cốc Tử Dung nhận không được khổ mắng mình, cũng may Cận Minh Kỳ vì lo lắng cho người nằm trên giường nên cũng không chú ý.

Cận Minh Lôi, Cận Minh Kỳ cùng Cốc Thiếu Vân, ba người ngồi ở sảnh ngoài.

Sau một hồi yên ắng không nói tiếng nào khá lâu, Cận Minh Kỳ mới mở miệng, “Người nói người tên Cốc Thiếu Vân, còn người bên trong kia là thân tỷ người Cốc Tử Dung?” Hắn cuối cùng cũng biết tên vị cô nương kia là Cốc Tử Dung.

“Ừ” Cốc Thiếu Vân có chút bất an gật đầu.

“Y thuật của nàng thật sự giỏi sao?”

“Hả... Chắc là vậy!” Cốc Thiếu Vân trả lời có chút quanh co, thâm nghĩ tỷ tỷ đích thực đã khiến cho hắn khỏe hơn lúc trước rất nhiều, y thuật hẳn là không tồi mới đúng.

“Người không biết?! Cái gì gọi là chắc là vậy?” Cận Minh Kỳ kêu lên, hai mắt lập tức tràn ngập thần sắc hoài nghi.

“À...” Cốc Thiếu Vân càng bất an hơn.

“Điều này cũng phải suy nghĩ lâu như vậy sao? Đúng thì là đúng, không đúng thì là không đúng, nam tử hán đại trượng phu nói chuyện sao phải ngập ngừng ấp úng, cũng không phải là nữ nhân!” Cận Minh Kỳ nói.

“Là nữ nhân thì liên quan đến người sao? Một nam tử hán đại trượng phu như người lại chỉ toàn đi kiểm chuyện bất nạt một đứa trẻ!”

Tiếng nói mềm mại đáng yêu nói ra những lời khinh thường hung dữ, Cốc Tử Dung song song đẩy cửa đi vào sảnh ngoài, Cận Chính Minh đi theo phía sau.

Cận Minh Kỳ nghe vậy, nhất thời á khẩu, không biết phản bác như thế nào.

Cận Chính Minh đi theo sau Cốc Tử Dung gấp gáp hỏi, “Cốc cô nương, Vân Nhi rốt cuộc bị bệnh gì?”

“Phu nhân không bị bệnh, chỉ là...”

“Người y thuật kiểu gì vậy?! Không bệnh nương ta sao lại thành như vậy? Không biết thì không biết, đừng ra vẻ!” Cận minh Kỳ lớn tiếng cắt lời Cốc Tử Dung, cười nhạo muốn báo thù riêng.

Người hầu đứng trong góc sảnh cũng bắt đầu xì xào bàn tán.

Cốc Tử Dung khinh thường liếc mắt nhìn Cận Minh Kỳ một cái rồi nói tiếp, “Phu nhân không bệnh, chỉ là trúng độc.” Nàng nhìn thấy sắc mặt mọi người lộ ra vẻ kinh hãi, còn đang thỏa mãn đột nhiên khóe mắt nhìn thấy nữ tử vốn đang ở bên trong phòng thần sắc khác thường, nhưng không nói gì chỉ dè trong lòng.

“Sao lại vậy? Độc gì?” Sắc mặt Cận Chính Minh xám xịt, sốt ruột hỏi.

Ánh mắt mọi người cũng bắn thẳng đến cốc Tử Dung.

Cốc Tử Dung mắt tự nhiên tránh đi ánh mắt nóng cháy của mọi người quay lại nhìn thẳng Cận Chính Minh.

“Nếu ta phán đoán của ta không nhầm, phu nhân hẳn là hẳn là trúng phải một loại gọi là ‘cô tiên thảo’, hơn nữa thời gian đã nửa năm, mới có thể đến nông nổi không đi lại được.”

“Cô tiên thảo? Ta chưa từng nghe có thứ này...” Hàn đại phu lẩm bẩm nói.

“Ta từng xem qua một ít y thư tuyệt học, trong đó có ghi Cô tiên thảo là loại thực vật sinh trưởng ở cùng sơn tích linh, như ở cao nguyên Thanh Tạng... Khụ! Ta là nói nó sinh trưởng ở trên núi cao cực nam, nghe nói là một loại thực vật mà chim ưng rất thích ăn, nhưng chưa từng được chứng thực, kỳ lạ chính là, nếu chỉ đơn giản là dùng cô tiên thảo, cũng sẽ không thể tạo thành thương tổn cho thân thể, nhưng nếu cho thêm một vị thuốc, vậy thì không giống nhau”

“Vậy Vân Nhi có thể cứu không?” Cận Chính Minh nghe mà ngây người, sắc mặt càng thêm lo âu.

“Có, Cô tiên thảo thêm Lê già vụn, mỗi ngày ăn một ít, một năm sau, người ăn thân thể sẽ hoàn toàn tê liệt cũng không thể đi lại, không thể dùng được vật cứu chữa, cho nên Cô tiên thảo tuy nói là vật độc, cũng không đến nỗi hại mạng người, sẽ chỉ khiến người khác cả đời nằm trên giường thôi. Phu nhân có bệnh trạng này chưa được một năm, cho nên không nguy hiểm gì đến tính mạng.” Cốc Tử Dung vừa nói vừa nghĩ, nữ tử cổ đại không dễ dàng đắc tội người khác giống người hiện đại, nhưng hình như có người muốn cho vị phu nhân địa vị cao thượng này sống những ngày khốn khổ, xem ra người hạ độc này tâm tư không phải ác độc đơn giản.

Trầm tư một chút, ánh mắt cốc Tử Dung đảo qua từng người trong phòng, đến khi tiếp xúc với ánh mắt Cận Minh Lôi thì nhìn thấy mắt hắn tỏa ra một cổ phần nộ, nàng không khỏi sùng sốt. Chẳng lẽ hắn cũng nghĩ đến điểm này?

Biết tính mạng ai thế không đáng ngại thì Cận Chính Lôi lộ ra vẻ vui sướng, trong chốc lát lo lắng hỏi, “Cốc cô nương, vậy hiện tại phải làm thế nào loại trừ độc trên người Vân Nhi?”

Cốc Tử Dung sau khi định thần đáp lại: “Cô tiên thảo mặc dù sinh trưởng ở đỉnh núi cao, nhưng may mà giải được của nó lại vô cùng đơn giản, chỉ cần đem thập vị thảo hoang dại thêm một ít dược liệu sắc thành nước, mỗi ngày dùng một lần, thêm vào ta dùng ngân châm phối hợp châm cứu đả thông huyết mạch, khoảng ba tháng có thể hoàn toàn khỏi hẳn, độc thanh thân kiện.”

“Thập vị thảo?” Hàn đại phu ở một bên ngạc nhiên không thôi. “Đây không phải là dược thảo trị phù chân sao?”

“Đúng a! Chỉ cần đem nó phối lên dược liệu riêng biệt là có thể giải độc của Cô độc thảo, ừm... Ít nhất thì trong y thư viết như vậy, ta vốn đang bán tin bán nghi đây.” Cốc Tử Dung sau khi trả lời nhìn không được lẻ loi. Kỳ thật sách kia vốn là y thư cổ, nàng còn thấy quái trên đời này thật sự có loại kỳ hoa dị thảo này sao? Không ngờ thật sự có.

Cử chỉ mờ ám của nàng bị Cận Minh Lôi nhìn thấy rõ ràng.

“Cốc cô nương, y thư kia... À... Y thư kia...” Hàn đại phu nhìn không được khát vọng ham học hỏi.

“Hàn đại phu, thật xin lỗi, y thư kia cũng không ở bên cạnh ta, nhưng nếu ông có hứng thú, ta có thể nói cho ông biết nội dung của nó.”

Hàn đại phu nghe vậy, cao hứng nói; “Cám ơn người, Cốc cô nương” Y khẽ khom người, lòng cảm kích không cần nói cũng hiểu.

“Không cần khách khí.” Cốc Tử Dung nói, sau đó chuyển hướng Cận Chính Minh, “Trần quốc công, trước mắt ta sẽ viết vài hợp dược có thể kết hợp với Thập vị thảo để người chuẩn bị tốt, tìm người báo cho ta một tiếng, mỗi ngày ta sẽ đến một chuyến châm cứu cho phu nhân, cho đến khi nàng khỏi hẳn mới thôi.” Hơn nữa cũng có thể bắt được sự nghiệp lập quỹ. Đương nhiên, những lời này nàng chỉ nói ở trong lòng.

“Cốc cô nương muốn đi?” Cận Chính Minh có chút ngạc nhiên.

“Sao không ở luôn trong phủ, không phải mất công quay lại mỗi ngày?” Cận Minh Lôi đột nhiên lên tiếng, ánh mắt sáng lên nhìn cốc Tử Dung.

“Đúng a! Cốc cô nương sao không ở lại?” Một câu làm bừng tỉnh Cận Chính Minh, y vội vàng nói phụ họa.”

“À...” Cốc Tử Dung nghĩ thầm, cần phải vậy sao? Đây cũng không lại nhà nàng.

“Chẳng lẽ trong nhà Cốc cô nương còn có thân nhân cần chăm sóc?” Cận Chính Minh quan tâm hỏi.

“Thật ra thì không có , nhà ta chỉ có hai người ta và đệ đệ”

“Vậy ở lại” Cận Minh Lôi mở miệng , khẩu khí mạnh mẽ không cho phép cự tuyệt , đẩy mắt lại thoáng hiện lên một nét thương tiếc.

“Đệ đệ của ta cũng có thể ở lại đây ?” Cốc Tử Dung nhướn mày . Ở thì ở , ai sợ ai !

“Đương nhiên.” Cận Minh Lôi đồng ý .

“Cốc cô nương là ân nhân cứu mạng Vân Nhi , đương nhiên phải ở lại để chúng tôi hảo hảo tiếp đón mới phải.” Cận Chính Minh khách khí nói xong , cùng gia nhập vào hàng ngũ khuyên bảo .

“Được rồi ! Trần quốc công , ta đây và Thiếu Vân đành quấy rầy.” Cốc Tử Dung nghĩ thầm , cũng tốt , ở lại đây còn có thể tiết kiệm ít tiền .

“Thật tốt quá ! Người đâu , đưa Cốc cô nương và Cốc công tử đến Duyệt Nghênh các nghỉ tạm” Cận Chính Minh vui mừng gọi người hầu .

“không , để bọn họ ở Hương Tinh tiểu lâu đi!” Cận Minh Lôi lên tiếng .

Cận Chính Minh sững sốt , đột nhiên lại nghĩ tới điều gì đó nói : “Đứng , đứng ... Hương Tinh tiểu lâu thích hợp hơn , hai tỷ đệ sẽ không tách ra quá xa , phòng ở Duyệt Nghênh các cách xa nhau quá , cũng là con suy nghĩ chu đáo .”

Cốc Tử Dung hoài nghi liếc mắt nhìn Cận Minh Lôi một cái , lập tức nhún vai cầm lấy tay Cốc Thiếu Vân đang ngăn ra , đi theo người hầu rời khỏi Tinh Vân cư .

Cái gì mà Hương Tinh “tiểu” lâu !

Chỉ nhìn buồng ngủ bên ngoài thôi ước chừng cũng phải hai mươi phòng , mà tắm phòng bên trong thì càng lớn gấp ba sảnh ngoài , khoa trương hơn chính là bên ngoài còn có một sân thượng lớn . Phòng nàng nằm ở lầu hai , còn đệ đệ Thiếu Vân thì ở lầu dưới .

Đầu mùa hè ánh nắng tuy rằng không quá gắt , nhưng sau khi thiêm thiếp một lát Cốc Tử Dung vẫn cảm thấy buồn bức , vì thế nàng cởi áo ngoài , chỉ áo trong cùng một cái quần khó hơi dài , ngồi trên ghế dựa cạnh cửa sổ , hưởng thụ từng cơn gió nhẹ thổi vào phòng .

Mà đúng lúc Cận Minh Lôi bước vào trong sảnh liền chứng kiến cảnh tượng này .

Chỉ thấy mỹ nhân lười biếng dựa dựa vào song cửa sổ , áo ngắn lộ ra cánh tay bạch ngọc , dưới quần thì lộ ra hai cẳng chân trắng nõn mềm mại ; mái tóc dài đến bay nhẹ theo gió , ánh nắng vàng dịu dàng chiếu lên thân thể nàng .

Cận Minh Lôi phát hiện dục vọng của mình càng mãnh liệt .

“Nghĩ gì vậy ?”

Cốc Tử Dung nghe tiếng bất ngờ quay đầu lại , ánh mắt cảnh giác nhìn thấy người đến lúc sau mới trấn tĩnh lại .

“Có chuyện gì sao ?” Tiếng nói mềm mại đáng yêu trời sinh có một chút biếng nhác.

Cận Minh Lôi tâm thần rung động . Chưa bao giờ biết trên đời này lại có một tiếng nói mềm mại đáng yêu đến thế , nghe một hồi liền mê muội vài phần , đáng tiếc cả tính của nàng hình như không tương xứng với tiếng nói . Hắn nghĩ ngợi rồi nói .

“Đây là mấy bộ xiêm y ta cho người ra chợ mua , người tạm mặc trước , không phải tiếp tục mặc nam trang.” Hắn đem chồng quần áo đặt lên trên bàn , ngữ khí có chút như ra lệnh .

“Xem ra Thiếu Vân nói không sai , quả nhiên là ta giả dạng thế nào đi nữa cũng không giống nam nhân.” Cốc Tử Dung có chút tự giễu than thở , liếc mắt nhìn quần áo trên bàn một cái .

“Vì sao phải nữ giả nam trang?” Hắn có chút tò mò hỏi .

“Cái này còn phải hỏi sao ? Thuận tiện hành tẩu.” Cốc Tử Dung liếc mắt nhìn hắn .

Sóng mắt lưu chuyển , đôi mắt thanh thuần linh động nghiêng mắt nhìn , chăm chú nhìn một lúc , bất giác lộ ra vẻ xinh đẹp , đôi môi đỏ mọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như bạch ngọc hơi hơi lộ ra đường cong tựa tiểu phi tiểu , nhất thời làm cho lòng người lay động , huyết mạch phấn trương .

Con ngươi lạnh băng của Cận Minh Lôi trào dâng phong ba , thoáng hiện lên tia sáng muốn cuồng dã đoạt lấy , khóe miệng gọi lên nụ cười tà mị , từng bước một đến gần nàng .

Sống mười bảy năm , Cốc Tử Dung chưa từng nhìn thấy bất cứ người nào dùng loại ánh mắt này nhìn nàng , nàng lạnh đi một chút .

Nàng nói gì sai sao ? Vì sao ánh mắt của hắn khiến nàng cảm thấy mình giống như món ăn hiếm lạ trên bàn vậy ? Mà sự nóng bỏng trong mắt kia như

thể nhìn thẳng vào da thịt dưới lớp quần áo của nàng , khiến toàn thân nàng nổi lên cảm giác khô nóng .

Quý dị , thật là quý dị ! Cốc Tử Dung không tự nhiên đem tầm mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ , trong lòng kinh ngạc phát hiện , từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nàng trốn tránh lại không dám nhìn thẳng ánh mắt của người khác , thậm chí đối với ánh mắt nghiêm khắc lạnh lùng của Nghiêm Siêu nàng cũng chưa từng chùn chân qua .

Nàng nhìn hoa cỏ cây cối ngoài cửa sổ nghĩ , có chút cảm thán , từ sau khi đi vào cổ đại , mười năm bồi dưỡng tính cách ngụy lạnh cũng trôi đi vô tung , cá tính của nàng bây giờ không chỉ không còn lãnh đạm , ngược lại còn thường xuyên phát hỏa , thỉnh thoảng câu kính , nàng vốn không hay nhiều lời bây giờ cũng trở nên nói nhiều , lúc bị khiêu khích thậm chí còn nguyên rủa khiến bản thân ngạc nhiên không thôi .

Bình thường những lúc đây , nàng không thể không hoài nghi trước khi đến cổ đại , có phải hay không bị Khiết Nhi động tay động chân , nàng mới có thể động một chút lại dễ kích động , hay là bởi vì ở nơi này không có sự áp chế của Nghiêm Siêu , giải trừ hết thảy cảm kích , đây mới là bản tính của nàng ?

Ai ! Đau đầu quá đi ! Thực sự nghĩ không thông .

Đột nhiên có cái gì gây rối đánh thức Cốc Tử Dung , nàng vừa quay đầu lại liền bất ngờ phát hiện Cận Minh Lôi chẳng biết từ lúc nào đã ngồi bên cạnh nàng , trong tay còn cầm một túm tóc đen của nàng ngửi , khuôn mặt khốc phóng đại chỉ cách nàng mấy cen-ti-mét mà thôi , mà khoe miệng người này còn thoáng chứa đựng một nụ cười thực chương mắt , con ngươi đen láy thì sáng rực nhìn nàng .

Nàng bị tình huống xảy ra bất ngờ dọa sợ tới mức hít một hơi khí , hai má cũng hơi hơi nóng lên .

“Này ! Ngươi làm gì mà dựa vào gần như vậy ? Ghé dựa còn lớn mà!” Nàng lên tiếng đánh đòn phủ đầu .

Cận Minh Lôi sững sốt , nhìn không được bật cười vui vẻ . Ông trời ! Chưa từng có một nữ nhân nào khi hân tiếp cận còn có thể nói chuyện , thậm chí còn muốn hân cách xa một chút , nàng thật đúng là đặc biệt a !

“Này ! Có gì buồn cười chứ?” Cốc Tử Dung nhìn hân cười to , mới phát hiện trước đó nàng hình như chưa từng thấy hân cười qua , hơn nữa nàng có thể khẳng định hân rất ít cười . Nhưng mà hân cười lộ lên nhìn rất đẹp , không biết rốt cuộc là nàng nói gì khiến hân cười .

“Ta gọi là Cận Minh Lôi , gọi ta là Minh Lôi hay Lôi cũng được , nhưng không nên gọi ta là này.” Cận Minh Lôi dừng cười , nghiêm chỉnh nói xong vẫn mỉm cười nhìn nàng chằm chằm .

“Ác” Cốc Tử Dung ngăn người , chủ đề sao lại chuyển sang tên chứ , nàng nhìn khuôn mặt gần ngay trước mắt , đột nhiên nhớ ra , “Không phải bảo ngươi cách ra xa chút sao ? Sao trái lại ngươi càng ngồi càng gần ?” Nàng có chút bất mãn dùng ngón tay đẩy hân ra sau .

“Là ta thích dựa vào nàng gần một chút.” Hân đưa tay ra phát nhẹ lên gò má non mềm của nàng , cảm xúc trơn mịn kia khiến hân nhìn không được cúi đầu xuống bên cổ nàng ngửi “Nàng thật là thơm!”

Tay hân ấm áp , lòng bàn tay thô giống như có điện tác động đến thần kinh cảm xúc dưới da nàng , làm tâm nàng có hơi kinh sợ , nhất thời luống cuống tay chân đẩy cái đầu phủ trên vai của hân .

“Ngươi đủ rồi đó! Rốt cuộc ngươi cho là ngươi đang làm gì hả ?” Nàng giận dữ mắng hân , đáng tiếc tiếng nói mềm mại trời sinh thật sự không làm gì được người ta .

Tiếng nói êm ái truyền vào trong tai , tâm Cận Minh Lôi càng thêm ngứa ngáy khó chịu , tay hân không để ý đến lời nói tức giận của nàng , nhanh chóng bắt lấy cằm nàng .

“Ta chỉ muốn hôn một cái ...” Hân kề sát môi đến bên môi của nàng , khí nóng phả lên khuôn mặt nhỏ nhắn , dứt lời , hân nhanh chóng hôn môi đỏ mọng kiều diễm của nàng .

Nụ hôn của hân nhiệt tình cuồng hân , đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng của nàng , cánh môi mút lấy cái lưỡi đình hương của nàng , chớp mũi tràn ngập mùi thơm xù nữ .

Thân hình nhỏ bé của Cốc Tử Dung căn bản không chống cự được hân ngang ngược cướp đoạt , môi lưỡi hân nóng bỏng khiến nàng thể nghiệm qua rung động trước giờ chưa từng nghiệm qua , đầu lưỡi chuyển động không chút nào che dấu nhục dục đang nảy sinh , khiến cho nàng linh hội không được dục vọng nặng nề , thoáng chốc khiến nàng không biết phải làm thế nào , chỉ có thể mặc hân ‘ta cần ta cứ lấy’ , vô lực chống đỡ .

Đợi đến khi thả ra chuyển thành triển miên hôn thì thân chỉ nàng sớm đã hoang mang mềm đi trên người hân .

Chưa bao giờ có một người nữ nhân nào có thể khiến cho hân trong lúc hôn môi liền gọi ra dục hỏa hân cơ hồ không thể khống chế nổi , mà lúc này nam tính cứng rắn như sắt nơi hạ thân là minh chứng tốt nhất .

Hân không ngừng hôn lên ngũ quan tinh tế của nàng , cảm giác thân thể mềm mại xụi lơ của nàng , tự tôn nam giới sâu trong lòng tà ác lộ ra ánh mắt đắc ý , đại chương thì thừa dịp thân chỉ nàng mê man rất nhanh cởi bỏ áo ngực của nàng , lộ ra cái yếm trắng thêu hoa , hân nhẹ nhàng kéo dây buộc , cái yếm lập tức trượt xuống , hiện ra một đôi vú đầy đà như bạch ngọc .

Dục hỏa trong mắt hân cháy mạnh , đại chương nhanh chóng cầm một bên vú non mềm cao ngất , vuốt ve , bởi vì cảm thụ xúc cảm mịn màng mà yêu thích không buông .

Thần chí Cốc Tử Dung hỗn độn thấy trước ngực chợt lạnh đã giật mình cảm giác có điểm bất thường, nhưng chịu môi lưỡi của hắn mê hoặc mà trong khoảng thời gian ngắn vẫn vô pháp thanh tỉnh, đợi khi hắn đổi vị trí mặt trận, mới rời khỏi cánh hoa của nàng, một ngụm ngậm nụ hoa hồng nhạt trước ngực nàng thì toàn thân nàng lập tức run lên, mãnh liệt hút một hơi khí, cả người mới thanh tỉnh lại.

“Buông ra!” Nàng cắn răng nói, hai tay dùng lực nắm búi tóc sau đầu hắn, cổ nén run rẩy toàn thân, cứng rắn kéo đầu hắn từ trước ngực mình lên, hai má bởi vì dùng sức mà trướng đến đỏ bừng. “Người rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Rất đơn giản, ta muốn nàng.” Đôi mắt lạnh lẽo thiêu bùng lên dục hòa hùng hực, Cận Minh Lôi tà mị khẩu khí ngang ngược không chút thừa thãi.

“Muốn ta?” Cốc Tử Dung tự nói, mắt đẹp thấy mắt hắn lại cúi xuống nhìn chằm chằm trước ngực mình, vì thể bình tĩnh cầm vạt áo ngắn kéo lại sau đó mới mở miệng, “Người muốn cơ thể của ta?”

Sống ở thế kỷ 20 mười bảy năm, cho dù chưa từng được ai dạy qua, nàng cũng không phải không biết chữ “muốn” trong miệng hắn là có ý gì. Mà người này thoát nhìn có chút đứng đắn dễ nhìn, khỗc năm, khó có thể nghĩ đây là một con quỷ háo sắc? Xem ra ấn tượng đầu tiên của nàng đối với hắn dường như phải chờ thương thảo.

“Nếu ta nói muốn người của người?” Nhìn thấy ánh mắt của nàng không phục lại trấn tĩnh, tự tôn nam giới của Cận Minh Lôi có chút thất bại. Nàng thật sự là vô cùng kỳ lạ.

“Nam nhân chung tình muốn một nữ nhân là phải coi như vật báu cưng chiều trong lòng, ân ái không rời; còn nam nhân vô tình muốn một nữ nhân, chẳng qua chỉ là vì phát tiết nhất thời. Người thuộc loại nào?”

Ánh mắt Cận Minh Lôi lạnh lùng, “Người đang ở đây yêu cầu ta phải yêu, phải chăm sóc, muốn ta cưới người vào cửa?” Xem ra lực hấp dẫn của thanh danh cùng gia sản to lớn của hắn đúng là quá lớn.

“Sai rồi, ta chỉ tò mò người muốn ta vì lý do gì thôi, hướng chỉ ta cũng không thấy người phù hợp với điều kiện nào của ta.” Cốc Tử Dung không chút nào tức giận, bình tĩnh nói.

“Chẳng lẽ người không phải đang bàn điều kiện với ta?” Khẩu khí của hắn âm trầm, đáy mắt có chút tức giận. Chưa từng có nữ nhân nào ở trước mặt hắn còn có thể bình tĩnh từ tốn mà nói như thế, thậm chí trong lòng nói còn hạ thấp hắn, chẳng lẽ nàng là lấy lui làm tiền?

“Điều kiện?” Cốc Tử Dung đột nhiên bật cười. Xem ra người nam nhân này mắc bệnh đa nghi rất nặng “Đương nhiên không phải, ta tới nơi này là để chữa bệnh cho mẫu thân của người, kiếm lấy tiền thù lao, những thứ khác không có trong dự liệu của ta, kể cả việc người xem trọng cơ thể của ta, nhưng nếu người thật sự muốn, bản thân ta có thể cân nhắc.”

Nàng cũng không quá coi nặng quan niệm trinh tiết, cũng chưa từng nghĩ tới bạch mã hoàng tử, bởi vì ở thế kỷ 20 nàng đã sớm nhận rõ Nghiêm Siêu sớm hay muộn cũng sẽ vì lợi ích mà bán hôn nhân cùng thân thể của nàng, nay nàng đã đi vào cở đại, giải trừ trói buộc, thì tuyệt đối sẽ không ở cả thời đại nam tôn nữ ti này để một nam nhân khống chế tư tưởng cùng cuộc sống của nàng.

Cho nên nếu như nam nhân trước mắt này cố chấp muốn nàng, mà nàng cũng thấy hắn thuận mắt, nàng cũng không phản đối hưởng thụ một chút thân mật cả nước giữa nam nữ, bởi vì có thể làm cho nàng nhìn thuận mắt từ trước đến nay hắn chính là người đầu tiên, bởi vậy nàng cũng không để ý ở lại Định Bắc vương phủ mấy ngày này làm vật phát tiết nhất thời cho hắn, cũng tốt hơn là khi nàng đến tuổi già mới biết hối hận khi chưa thử qua nhục dục chi hoan giữa nam nữ.

Nghĩ vậy, Cốc Tử Dung còn có chút lưu luyến với chính mình. Chẳng lẽ đi vào cở đại, tâm tình nàng không chỉ đại biết mà còn biến thành một nữ nhân phóng khoáng sao?

Cận Minh Lôi ngạc nhiên nghe những lời này từ nàng, không thể tin được lại có một khuê nữ chưa lấy chồng dám nói ra lời này, trong khoảng thời gian ngắn trong lòng nổi lên từng trận cảm giác quái dị.

“Người tuyệt đối không để ý?” Thế nhưng lại có một nữ nhân nói không lo lắng làm đồ chơi của một người nam nhân, mặt lại còn không đỏ, hơi thở cũng không gấp.

“Chẳng qua chỉ là một cái bao da thôi, khi sống không giữ nổi, chết cũng chẳng thể mang theo, có cái gì không được!” Cốc Tử Dung khịt mũi nói.

“Người cứ tùy tiện như vậy?” Cận Minh Lôi không nhịn được một cổ tức giận này lên trong lòng, nhất thời hoài nghi, chẳng lẽ nàng...

“Không!” Cốc Tử Dung lắc lắc ngón trỏ, “Ta tuyệt đối không tùy tiện, ta rất là kén chọn, hôm nay nghe người nhắc tới, hơn nữa ta thấy người nhìn cũng thuận mắt, cho nên mới thận trọng trả lời người, ta không tiếp nhận tội danh ‘có lẽ có’!” Nàng sắc bén nhìn thẳng hắn, nghĩ thầm nếu sau hắn nói lời lẽ vũ nhục người ta, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

** Thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tàn Cối vu cho Nhạc Phi mưu phản, Hàn Thế Trung bắt bình, bèn hỏi Tàn Cối có căn cứ gì không, Tàn Cối trả lời “có lẽ có”. Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ*

Sắc mặt Cận Minh Lôi khẽ biến, nhìn thấy ánh mắt nàng đột nhiên chuyển sang nghiêm túc, thần chí thoáng giật mình, sau đó trong lòng lại nổi lên tức giận, ngữ khí hắn mang theo sự khinh miệt phản bác “Ta không tin nếu người trở thành nữ nhân của ta, người không muốn trái tim của ta? Hay là yêu cầu một danh phận?” Mỗi một nữ nhân ở bên cạnh hắn đều giông nhau, nàng há lại ngoại lệ?

“Ha ha ha !” Cốc Tử Dung bật cười lần thứ hai “Trái tim một người có giá bao nhiêu ? Ta tự tìm tìm phiền toái sao ? Cận Vương gia , ta thấy ngươi vẫn là nên suy nghĩ cho kỹ , chúng ta lại đến nói tiếp đi ! Xin cứ tự nhiên , không tiền .” Nàng không thèm để ý khoát tay .

Cận Minh Lôi thấy ánh mắt nàng không chút nào che dấu ý tứ cười nhạt , lập tức có chút khó chịu ngay tại chỗ , lát sau , con ngươi lạnh lẽo càng thêm âm trầm , hắn xoay người cất bước đi ra , hơi thở lạnh băng trên người hắn lưu lại trong lòng thật lâu không tan .

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Thẳng đến khi Cận Minh Lôi phui tay áo bỏ đi , Cốc Tử Dung mới thả lỏng bả vai đang căng chặt , thả lỏng tâm lý cảnh giác , may mà ở ván đấu nhỏ này mình thắng một lần .

Nàng từ lâu đã luyện thành khả năng che dấu tâm trạng thực trong lòng . Trên thực tế bản thân không phải chẳng hề để ý như trong lời nói .

Không thể phủ nhận , Cận Minh Lôi là một nam nhân có khí pháp cùng khí thế mạnh mẽ , thêm vẻ mị lực gọi cảm tử ra một cỗ ma mị , tin rằng không có một người nào , không có một nữ nhân nào có thể trốn tránh được , nhất là khi hắn biểu lộ ý định bất ngờ thì ngay cả nàng cũng không thể phủ nhận , nàng quả thật cũng bị mê hoặc .

Ngày hôm nay khó khăn trốn được , chỉ vì nàng so với nữ nhân khác có nhiều ý nghĩ đề phòng người khác để tồn tại hơn , nhưng tư tưởng cảnh giác nuôi dưỡng mười năm nay trong một khắc suất nữa đã bị Cận Minh Lôi công phá , nàng không thể không sinh ra bối rối , may mà có kinh nghiệm nguy trang nhiều năm , cho nàng sống qua lần tấn công này .

Cốc Tử Dung nàng sống mười bảy năm , đối với người khác phái chưa từng có bất kỳ suy nghĩ mơ mộng gì , nhưng vào lần đầu tiên gặp mặt Cận Minh Lôi đã cảm thấy bộ dạng hắn rất dễ nhìn , chẳng lẽ đây là cảm giác động tâm ?

Được rồi ! Coi như nàng động tâm thì thế sao ? Lấy điều kiện “Chất lượng tốt” như vậy của Cận Minh Lôi , nàng dám bảo đảm , trong Định Bắc vương phủ tám phần là nuôi rất nhiều thị thiếp .

Thế nhưng bây giờ hắn lại trúng ý nàng , tám phần cũng là bởi khuôn mặt mình được ban tặng , theo quan sát của mình , thân thể Cốc Thiếu Đình thật sự là rất đẹp , lông mày đen dày , mũi tinh tế , dáng mũi tuyệt đẹp , không điểm mà son* (đỏ) . Da thịt trong trắng lộ hồng , làm da mềm mại như nhung , dáng người nhỏ xinh mà lại không mất sự đầy đặn , hại nàng vừa vào đây thì cả người đều cảm thấy không tự nhiên , không thể tìm lại được hình dáng thực sự của mình . Còn khuôn mặt của Nghiêm Tử Dung trong trí nhớ , cũng dần dần tan biến trở thành Cốc Tử Dung .

Cho nên cho dù Cận Minh Lôi đã duyệt qua vô số người , cũng không thoát khỏi kinh điểm . thói xấu của nam giới mới có thể lập tức bày ra .

Nhưng thẳng thắn mà nói , nàng cũng chỉ là một nữ nhân bình thường , làm sao có thể không bị mê hoặc bởi gương mặt ma mị anh tuấn cùng dáng người cao lớn của Cận Minh Lôi chứ ? Nhất là đôi mắt đen sâu lạnh liệt khí chạy lên thì sẽ cho người chưa từng nếm trải như nàng kim lòng không đau mà rung động tâm hồn thiếu nữ .

Nhưng nàng cũng không phải là ngu dốt , biết rõ càng là nam nhân có điều kiện tốt càng tuyệt tình , bởi vì đã có rất nhiều tâm hồn thiếu nữ hiến dâng cho hắn , huống chi hắn lại thân ở nơi có chế độ xã hội nam tôn nữ ti này , cho dù nhờ dựa vào dung mạo tuyệt sắc , nàng vẫn không muốn tùy tiện thứ , cho nên nàng mới quyết định , có lẽ trong thời gian ngắn cần được yêu thương cưng chiều còn tốt hơn sau này chịu tổn thương tan nát cõi lòng trường trường cửu cửu , bởi vì lòng người thật sự là rất dễ thay đổi , mà tình cảm lại càng nguy hiểm , có thể không dính thì đừng dính vào .

Có kết luận Cốc Tử Dung kết thúc suy nghĩ , an tâm lên giường ngủ , lại không ngờ lòng người há lại có thể dễ dàng không chế như thế , khi tình cảm đến , sao có thể nói không cần là không cần .

Hướng Tinh tiểu lâu là một trong số độc lập viện ở trong Định Bắc vương phủ , Cốc Tử Dung nghe Tiểu Thanh đến hầu hạ nàng nói , Hướng Tinh tiểu lâu vốn là để cho người thân thích hoặc tân khách địa vị tương đối cao ở , cho nên trong tiểu lâu ngoại trừ tắm phòng ra còn có thư phòng , phòng tắm , cùng với những đại sảnh phòng dùng để nói chuyện , bố trí tổng thể đều đẹp đẽ , hoa lệ không có chỗ nào tầm thường , đúng là hiếm thấy.

Bên ngoài tiểu lâu ở phía sau còn có một vườn mai , bên cạnh lâu thì có giả sơn , lương đình* , trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo . Bên cạnh lương đình có một vùng cỏ xanh dọc theo bờ ao , bên cạnh ao trồng liễu xanh , khi gió nhẹ thổi qua lá cây chạm vào nghe tiếng xào xạc , nếu là sau giờ ngọ , càng thêm thôi thúc ham muốn ngủ của con người .

Hôm nay , Cốc Tử Dung sau khi tiến hành châm cứu theo lệ thường , lại coi chừng Cốc Thiếu Vân luyện công . Sau giờ ngọ vốn là muốn ở trong phòng

nhưng nàng lại thấy có chút khô nóng, vì thế ra ngoài đi dạo . Cuối cùng dừng bước ở bên ao , sau khi vốc nước vỗ nhẹ hai má , mới cảm thấy mát mẻ , tiếp đó , nàng cởi giày thêu , tùy hứng nằm ở bãi cỏ bên cạnh ao .

Mười ngày , cuộc sống của Cốc Tử Dung trôi qua theo một quỹ đạo nhất định . Buổi sáng mỗi ngày nàng tới Tĩnh Vân cư trước tiên , châm cứu cho Trần quốc công phu nhân , Thập Vĩ thảo quả nhiên phát huy hiệu quả , đã có tác dụng trên người Tô Văn Nhi , đau đớn giảm bớt không ít , xem ra trong vòng hai , ba tháng là có thể hoàn toàn chữa khỏi .

Về phần người hạ độc kia , tuy nói chuyện không liên quan đến Cốc Tử Dung , nhưng trong vài ngày ở đây cùng Tô Văn Nhi , phát hiện bà dịu dàng lương thiện thật sự không có khả năng kết thù với người nào . Mấy ngày đến châm cứu , nàng từng cẩn thận quan sát người bên cạnh phu nhân , không thể không hoài nghi một người ... Mà chuyện này , nàng vẫn lo lắng có nên tìm Cận Minh Lôi hảo hảo nói chuyện hay không , thế nhưng lại không phải việc nhà của nàng , như vậy không khỏi có chút hiềm nghi xen vào việc của người khác , cho nên nàng vẫn mãi do dự , có chút buồn bực với sự thiếu dứt khoát của mình .

Ngoài ra còn một chuyện khác làm nàng bực mình chính là Cận Minh Lôi đúng là âm hồn bất tán , từ sau khi hai người nói chuyện với nhau , hần chưa bao giờ nhắc lại yêu cầu kia , ngược lại liên tục xuất quỷ nhập thần , xuất hiện xung quanh nàng , bất luận là buổi sáng nàng châm cứu cho Cận phu nhân thì hần chờ ngoài cửa sau đó đưa nàng quay về Hương Tĩnh tiểu lâu , hoặc là sau bữa tối ra vào thăm phòng của nàng như ở chỗ không người .

Hai người đương nhiên có nói chuyện với nhau , nhưng mà đề tài luôn quanh quẩn trên bối cảnh thân thể của nàng , hần giống như đang quan sát lại hoài nghi cái gì đó , khiến nàng có cảm giác không tự nhiên bất cứ lúc nào cũng bị giám thị , quả thực là giống như khi ở thế kỉ 20 bị Nghiêm Siêu phái người theo dõi hành vi của nàng .

A ! Cốc Tử Dung nàng ngoài việc chờ linh tiên thương ra , chẳng lẽ còn có thể trộm một thức gì đó trong Định Bắc vương phủ của hần hay sao ? Thực sự là khiến người ta con mẹ nó khó chịu !

Mặt cỏ bên tai truyền đến tiếng sột soạt rất nhỏ , Cốc Tử Dung có chút không vui mở mắt ra , nhìn thấy Cận Minh Lôi đang ngồi bên cạnh nàng , ánh mắt không chút che dấu lộ ra sự khó chịu vô cùng , nhìn chằm chằm vào hai chân trần của nàng .

“Chẳng lẽ chưa từng có người nào nói cho ngươi biết , chỉ có nữ nhân không đứng đắn mới có thể tùy ý nằm trên đất lại không mang hài?” Hai mắt hần lộ ra thần sắc không vui , chăm chú nhìn hai chân như bạch ngọc của nàng , hàm dưới khẽ co quắp.

“Té ra ngươi có ý đặc biệt đến mức ta là một nữ nhân tùy tiện?” Kỳ quái , nàng thích nằm thì sao , chuyện linh tinh hần quản đến trên cả đầu nàng rồi . Cho dù đang ở cổ đại , nàng cũng không muốn bị thế tục ràng buộc , mới không cần người khác quan tâm !

“Ngươi hình như có ý muốn khiêu khích lửa giận của ta?” Trong con ngươi đen sâu xa của hần nổi lên ánh lửa .

“Ta nào dám !” Nàng hừ nhẹ “Dựa vào một tiểu nữ tử nhỏ bé như ta , nào dám chọc giận Định Bắc vương gia quyền thế ngập trời , đúng là sẽ”

Cận Minh Lôi cúi đầu , rất nhanh che đi đôi môi đỏ mọng khiến người khác thêm nhỏ dãi nhưng lại luôn phun ra mấy câu khiến người khác giận điên người.

Hần chưa từng phí nhiều tâm lực như vậy đối với một nữ nhân , nhưng mà mười ngày nay , hiểu biết của hần đối với Cốc Tử Dung vẫn chỉ có hạn , hần đối với lời nói và việc làm quái dị khác hần với người thường của nàng cảm thấy vô cùng hoài nghi , không hiểu là xuất thân bối cảnh như thế nào mới bồi dưỡng được nàng tính cách kỳ lạ như thế , mà nàng lại dựa vào mấy thứ linh tinh , có thể có một thân y thuật phi phạm ở cái độ tuổi nhỏ như vậy , hơn nữa lời nói cử chỉ hơn hẳn tuổi của nàng lại càng khiến hần mê mẩn không thôi .

Mê mẩn ? Đúng vậy , hoài nghi nàng , tình cảm của hần đối với nàng càng ngày càng tăng , hần không biết phải gọi là gì , chỉ có thể nói nàng làm hần mê mẩn , có lẽ một khi nàng trở thành người của hần , loại thích thú không hiểu ra sao này có thể sẽ không thuộc mà khỏi đi !

Nghĩ vậy , Cận Minh Lôi không hề kiềm nén ý nghĩ muốn nàng , đem nàng khóa chặt dưới thân , môi lưỡi nóng bỏng không kiêng kị cắm nhập vào trong miệng ngọt ngào của nàng , bừa bãi khuấy đảo , bú mút lấy cái lưỡi định lương của nàng , đại chương cũng to gan cách lớp quần áo trên ngực nàng , nhẹ nhàng nhào nặn.

Hơi thở dương cương mãnh liệt điên cuồng đánh úp tới , Cốc Tử Dung không hề có chút chuẩn bị tâm lý trong nháy mắt giác quan tri giác của nàng đều bị thôi quết , mà thân thể nhỏ xinh của nàng dùng sức kháng cự , căn bản là không bằng một phần nghìn sức lực hần đè nàng .

Mà nụ hôn hần cường thế đoạt lấy tràn ngập yêu cầu nhiệt tình , giống như ngọn lửa nóng bỏng từ từ đốt cháy vỏ bọc bên ngoài của Cốc Tử Dung , mà bàn tay hần mãi miết nắm vú nàng lại càng khiến cho toàn thân nàng run rẩy từng hồi . Loại cảm giác yếu mềm ngứa ngáy khó chịu này chính là cái gọi là dục vọng thể xác sao ? Từng đợt xong trào lên gần như làm mê loạn thần chí nàng , đây có phải đại biểu cho nàng cũng muốn hần hay không ?

Suy nghĩ của Cốc Tử Dung rơi vào trong dục vọng , cố gắng tìm ra đáp án ở trong ham muốn hỗn độn.

Đột nhiên , môi lưỡi nóng bỏng rút lui , thân thể của nàng hơi chồm lên , Cận Minh Lôi đã rất nhanh ôm nàng vào trong ngực từ trên cỏ đứng lên , nện bước đi về hướng lầu .

Cho đến khi hần bước trên lối đi lên lầu hau thì Cốc Tử Dung bỗng nhiên mở miệng , “Ngươi đã muốn quyết định biến ta thành vị thị thiếp thứ ba ?” Từ trong miệng người khác nàng biết được ở trong phủ Cận Minh Lôi có hai vị tiểu thiếp như hoa như ngọc được ngự tứ .

“Ngươi có ý kiến?” Cận Minh Lôi tạm dừng cước bộ, trong khẩu khí có khí thế không cho người xen vào, rũ mắt nhìn sâu vào mắt nàng chính là tham muốn giữ lấy cùng dục vọng ngập trời.

Mấy ngày qua, từ trong mắt Cận Minh, Lôi Cốc Tử Dung đã nhìn thấy rõ tư thái quyết tâm, nếu nàng còn muốn ở Định Bắc vương phủ nghỉ ngơi một thời gian, chỉ sợ làm thế nào cũng không tránh khỏi, nếu đã tâm không cam tình không nguyện chỉ bằng thẳng thân gia nhập, dù sao nàng đối với hắn cũng rất có hảo cảm.

“Ta phải nói trước, chờ đến khi lệnh đường khỏi hắn thì ngươi không chỉ thưởng tiền cho ta, còn không được ngăn cản ta tự do rời đi.” Trước tiên phải nói lời cảnh cáo trước, nàng tin rằng hắn là người tuân thủ hứa hẹn.

Một đốm lửa giận toát ra từ trong mắt Cận Minh Lôi.

Từ sau khi hắn mười tuổi, không có một người nào, không có một nữ nhân nào giống như nàng, nữ nhân quay chung quanh hắn không có người nào không muốn hắn vĩnh viễn quan tâm cưng chiều, làm bạn cả đời, chỉ có Cốc Tử Dung này không cảm kích, còn bàn điều kiện trước với hắn.

Được thôi, dù thế nào đi nữa hắn đối với nữ nhân chưa từng có hứng thú duy trì quá lâu, có lẽ nàng cũng sẽ không là ngoại lệ.

“Được! Một lời đã định.” Lời nói giận dữ bật ra từ kẽ răng hắn.

“Sảng khoái, thành giao.” Cốc Tử Dung nhận được lời hứa của hắn, mặt mày ngay lập tức hớn hở chủ động đưa tay vòng quanh cổ hắn.

Vẫn chưa hề tắt dục hỏa, một động tác nhỏ này của nàng như kíp nổ, phá hỏng sự tự chủ của Cận Minh Lôi. Hắn bật ra một tiếng gầm nhẹ, động tác nhanh chóng ôm chặt Cốc Tử Dung nhẹ như lông chim, đi thẳng vào trong lầu.

Cảm xúc mãnh liệt ào ào đổ mạnh tới, dục hỏa cuồng dã của người nào đó muốn cướp đoạt hết thảy của Cốc Tử Dung.

“Thật đẹp.” Đôi mắt Cận Minh Lôi đầy áp dục vọng di chuyển trên làn da nõn nà đã bị hắn lột sạch quần áo nằm dưới thân, con ngươi đen tà mị không buông tha một tấc da thịt, chăm chú nhìn. Cốc Tử Dung da thịt trắng hồng, nõn nà như da thịt trẻ em, càng thêm mê hoặc tầm mắt của hắn.

Cốc Tử Dung chưa bao giờ trải qua tình dục, khi ánh mắt hắn không giữ lại chút nhiệt tình nào nhìn nàng, toàn thân bất giác run lên một trận, cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì gọi là mắt sáng như đuốc. Nàng không được tự nhiên đỏ hồng hai gò má, mắt đẹp khép hờ, cảm giác thiếu đường khí làm đôi môi đỏ mọng kiêu diễm nửa mở, cảm giác miệng đắng lưỡi khô làm nàng không tự chủ được chia cái lưỡi liếm lấy đôi môi.

Cái lưỡi đình hương màu hồng ngay lập tức đánh vỡ lực nhấn nại của hắn, đôi môi nóng bỏng của hắn nhanh chóng hạ xuống chụp lên môi của nàng, đoạt lấy đầu lưỡi, chui vào trong miệng nàng bừa bãi trêu chọc, dục hỏa dôi khát mượn môi lưỡi không lưu lại chút nào, nhiệt tình hôn môi, từng bước một về lên từng giác quan của nàng, hướng dẫn nàng đi vào bể sâu dục vọng. Dần dần, thân thể mềm mại của nàng bắt đầu nóng lên, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ...

Bị âm thanh yêu kiều của nàng kích thích, Cận Minh Lôi ngừng đầu, con ngươi đen nhìn chăm chăm vào hai má đỏ hồng của nàng, đồng thời đại chưởng ôm lấy hai nơi đầy đặn của nàng, đôi mắt ẩn chứa dục vọng hạ xuống, dừng ở nụ hoa chờ đợi phóng túng.

Đột nhiên, hắn giống như nhẩn nhai không nổi cúi đầu xuống, môi nóng ẩm ngâm chặt nụ hoa trên nơi nõn nà, kích động dùng đầu lưỡi trêu chọc đầu vú nàng.

“Ừm.” Cốc Tử Dung không tự chủ được rên khẽ ra tiếng, cảm giác trong cơ thể có một ngọn lửa đang bùng lên, có một thúc xa lạ trào lên chạy khắp tứ chi của nàng, thờ cùng gấp gáp hơn.

Cận Minh Lôi dần dần phát điên, môi lưỡi tăng thêm lực đạo hút vú của nàng, hai đại chưởng cũng không ngừng xoa bóp, lưu luyến không thể buông tay ở làn da non mềm như tơ của nàng.

“Dung Nhi, da thịt nàng thật là mềm mại, quả thực là vì nam nhân mà sinh ra.” Hắn tà tứ khen ngợi, đầu lưỡi nhanh nhẹn dùng mảnh gầy chơi nụ hoa đỏ tươi đã hoàn toàn bị hắn bú mút mà đứng thẳng, vừa mê muội nhìn lên hai má đỏ hồng của nàng vì tình dục mà bốc lên.

Hắn vong tình đem vật tượng trưng cho nam giới đang nóng rực dưới khổ đặt ở chỗ kín của nàng, dùng cực đại cứng rắn cố ý cọ sát nàng, để nàng cảm thụ dục vọng bùng bùng của hắn.

Chịu đựng xúc động muốn trực tiếp xông vào trong cơ thể nàng, bàn tay nóng bỏng của hắn đi xuống dưới, to gan xoa lên cảm địa chưa từng có người đụng chạm giữa hai đùi nàng, ngón tay chà xát nhụy hoa trong cánh hoa nơi riêng tư của nàng, khiêu khích, châm lên dục hỏa của nàng.

“A...” Tình dục đập vào khiến toàn thân Cốc Tử Dung phát run từng đợt, trong bụng dưới lửa đốt lên, cảm giác trống rỗng chưa đủ bao phủ toàn thân, càng bức từng đợt sóng trong cơ thể một hồi lại một hồi ủa ra.

Nàng không kiên nhẫn nhúc nhích thân thể mềm mại, sưng mọng che mắt đẹp, lại thêm đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng yêu kiều, càng lộ ra vẻ hấp dẫn phong tình.

Ngón giữa của hắn tà tứ theo trong cơ thể nàng tiết ra chất mật bóng loáng , thuận lợi đâm nhanh vào trong hoa kinh chật hẹp của nàng .

“A...” Nàng thở gấp , không còn chút sức lực , cảm giác cơ thể bị dị vật xâm vừa khó chịu vừa khoái cảm kì lạ , bật phát ra tiếng thở gấp tỉnh tể.

Đầu ngón tay chậm rãi di chuyển trong hoa kinh , một lần lại một lần đâm chọc vào nàng , ngón cái không tha lưu luyến xoa nắn hai bên nhụy hoa , hắn cảm giác lúc hai chân nàng run rẩy cùng lúc trong hoa kinh càng tiết ra hơi nóng .

Cận Minh Lôi cuối cùng cũng không không chế nổi rút ngón tay , cúi người một cái , hôn môi đỏ mọng của nàng . “ Thật là ướt , thân ái.” Hắn lăm bằm bên môi của nàng , tách hai chân nàng , đem nam giới đã sớm bóng không thôi nhắm ngay cửa tiểu huyết tron ướt của nàng , đè thất lưng , trực tiếp đẩy vào trong hoa kinh chật hẹp của nàng .

Ôi trời ! Nàng vừa chặt lại hẹp . Trong hoa kinh vừa nóng vừa mềm nộn , va vào quả thực tựa như một vòng lửa , gắt gao bao chặt lấy vật cương cứng của hắn , đụng phải vật cản biểu tượng đồng trinh thì hắn cắn răng dùng sức một cái , không chút lưu tình đâm thủng , xuyên vào chỗ sâu nhất trong hoa kinh của nàng .

“A---“ Đau đớn như tê liệt xuyên thấu tứ chi , Cốc Tử Dung hét lên một tiếng , há miệng cắn cơ ngực cường tráng trước mắt , đau đớn khiến nước mắt tuôn ra .

Trời ạ ! Đau chết người , trước nàng từng đọc sách biết nữ nhân lần đầu tiên giao hoan sẽ đau đớn , tuy nhiên thật không ngờ nó lại đau đến như thế .

Ngực đột nhiên truyền đến đau đớn khiến Cận Minh Lôi biết mình làm đau nàng , nhưng hắn đã vô pháp đình chỉ , bơ mềm co rút nhanh bao trùm cực đại của hắn , khuấy động cự lãng của hắn , cảm giác mất hồn như thế .

“Thân ái , lập tức không đau...” Tiếng nói đặc biệt khàn và nhỏ như bao hàm dục vọng , hắn nhẹ nhàng di chuyển hông , từ từ rút ra lại cố gắng nhập vào , lần lượt đâm qua lại , khoái ý mê người thấm tận xương , khiến hắn thầm nghĩ muốn chôn sâu trong cơ thể của nàng .

Nửa thân dưới đau đớn , cảm giác tê dại đan vào , khiến Cốc Tử Dung thỉnh thoảng cắn cơ ngực của hắn , mười ngón tay cũng dăm vào đầu vai hắn , cố gắng ngăn trở mỗi một lần hắn đâm vào trong cơ thể nàng sinh ra nồng cháy thiêu đốt .

Thẳng đến khi một bàn tay thăm dò nơi hạ thể hai người tiếp xúc , vờn vờ lên nhụy hoa của nàng , nàng mới dần dần thả lỏng cơ thể đang buộc chặt , cũng từ từ cảm nhận được khoái cảm kỳ diệu .

Cận Minh Lôi đem hai đùi ngọc trắng nõn của nàng đặt bên eo mình , hai tay nâng lên mông trắng tròn của nàng , để nàng nghênh đón chính mình một lần lại một lần sâu hơn , va chạm đút vào rút ra mãnh liệt hơn .

Từ mãnh liệt có lực đến khi chạy nước rút , hai chân Cốc Tử Dung càng kẹp chặt hông của hắn hơn , nhin không được khoái ý giống như thiêu đốt này , trong miệng cũng không tự chủ được rên rỉ thở gấp , cảm thấy được thần kinh toàn thân dần dần cấp bách.

Sức kéo kinh người dần dần bao phủ , nàng không biết phải thừa nhận thế nào , cuối cùng nhin không được bật thốt lên , “Lôi...”

Tiếng kêu yêu kiều giống như khế thì thầm truyền vào trong tai Cận Minh Lôi. “Ta biết , thân ái , đừng sợ Nàng thật nóng...” Tiếng nói ồ ồ làm yên lòng nàng , mềm mại nhu mì ở trong cơ thể ẩm ướt của nàng , thúc đẩy hắn gia tăng tốc độ , nộ hoa cao ngất trên cặp vú đầy đà của nàng , càng thêm kích thích bản năng dục vọng của hắn .

Cảm giác trong hoa kinh nóng bỏng của nàng truyền đến từng hồi co rút nhanh ,cùng với tiếng gào thét cuồng hoan liên tiếp trong miệng nàng , hắn mới ôm chặt thiên hạ dưới thân , để giải thống yêu cầm nam giới , một lần phóng ra ...

Khóe miệng Cận Minh Lôi thoáng nổi lên một nét tà nịnh thỏa mãn cười , hắn từ trên người Cốc Tử Dung trở mình rồi kéo nàng ôm vào trong lòng ngực của mình , bàn tay lưu luyến không rời dao động ở trên da thịt non mềm như tơ của nàng.

“Dung Nhi , nàng đẹp khiến ta dừng không được!” Tiếng nói của hắn khàn và nhỏ chứa đựng sự thích thú thỏa mãn , trong đó bắt gặp ả hàm tham muốn giữ lấy .

“Đa tạ người không chê , người cũng rất không tệ.” Cốc Tử Dung ngáp một cái , nghĩ thầm nam nữ hoan ái mặc dù rất sung sướng , nhưng cũng mệt chết đi được .

“Dung Nhi...” Cận Minh Lôi dờ khóc dờ cười nghe câu trả lời của nàng , mỗi lần đều vì ý nghĩ khác người của nàng mà cảm thấy kinh ngạc .

“Chuyện gì ? Người làm xong việc rồi muốn đi sao ?” Thần chí có chút mệt mỏi Cốc Tử Dung thuận miệng nói .

“Nàng đuổi ta đi?” Cận Minh Lôi lập tức không vui nhướn mày lên . Vì sao cá tính của nàng lại khác những nữ nhân khác như vậy ?

“Có sao?” Nàng lăm bằm nói , không hiểu sao trong thanh âm của hắn lại tức giận , “Ta mệt rồi , muốn ngủ một chút , tùy ý người...” Nàng không buồn hiểu hắn , điều chỉnh một tư thế dễ chịu , vội vàng đi tìm Chu Công báo danh .

Cận Minh Lôi vừa buồn cười , vừa tức giận nhìn nàng giống như con mèo con dựa vào ngực mình , không thèm để ý chút nào ngủ luôn , không khỏi

hoài nghi mị lực của mình có phải trôi mất rồi hay không , nếu không tại sao nàng không giống những nữ nhân khác làm nũng với hắn , xin hắn ở lại , thậm chí còn muốn hắn “ tùy ý ” ...

Hắn có chút bức mình nhìn người nằm trong lòng , môi mòng nhếch lên , song khi ánh mắt của hắn dừng ở trên hai vú tuyết trắng của nàng , trên da thịt nõn nà còn lưu lại ấn ký hồng khi cảm xúc của hắn đang mãnh liệt , lập tức , hắn lập tức nhớ tới cảnh thân hình hai người quấn lấy nhau ban nãy , nam tính nóng rực lập tức rung động bùng lên , lại vận sức chờ phát động .

“Tùy ý phải không ?” Hắn thì thào tự nói , bên môi thoáng hiện lên nụ cười tà ác , ánh mắt biến hóa kỳ lạ .

Hắn không chút do dự đem tay chụp lên thân thể trần trụi mềm mại như tơ , không buông tha mỗi một tác da thịt nhẹ nhàng vỗ về , sau đó lật thân thể của nàng đối diện , cúi đầu găm cắn lên đầu vú trắng mịn của nàng , chậm rãi bú mút liếm láp .

“Ừm ...” Trong lúc mơ ngủ Cốc Tử Dung bởi vì cảm nhận tê dại vui sướng trước ngực mà rên rỉ thành tiếng .

Phản ứng không từ chủ của nàng khiến vật cương cứng dưới khó Cận Minh Lôi càng thêm sưng to khó chịu , thú tính đang cao , hai tay của hắn không ngừng nghỉ vỗ về chơi đùa thân thể của nàng , môi lưỡi nóng bỏng liên tục liếm mút đi chuyển xuống làn da trắng mịn như da trẻ em của nàng , thẳng đến nơi riêng tư thân bí của nàng .

Hắn vận dụng hai chân nàng ra , con người ngập tràn dục vọng nhìn chằm chằm múi thịt ướt át đỏ hồng , mê muội dùng ngón tay gầy hoa tâm trên cánh hoa , sau đó nhìn nơi riêng tư nữ tính từ từ tiết ra chất mật trong suốt , rất nhanh nhiễm lên ngón tay hắn .

Hắn thỏa mãn nhìn hoa tâm sưng lên hơn , đột nhiên cúi đầu xuống , đầu lưỡi linh hoạt bắt đầu liếm mút lên trần châu tron ướt .

“Ừm ...” Trong hoảng hốt , Cốc Tử Dung cảm giác nửa thân dưới truyền đến từng đợt từng đợt sóng rối loạn , nàng nhìn không được um ra tiếng . Trong lúc nửa tỉnh nửa mê , bị dẫn ra ham muốn làm nàng thân bất do kỷ , không thể tự chủ giây dựa thân mình .

Thẳng đến khi từng đợt nhiệt tình nguyên thủy phát ra , đẩy nàng tới đỉnh núi hoan ái , nàng mới thét chói tai giải phóng sự vui sướng , toàn thân không ngừng run rẩy , đến tận lúc này nàng mới hoàn toàn tỉnh táo lại , nhưng chỉ kịp chứng kiến Cận Minh Lôi đang nâng thân giữa hai chân của nàng , và đứng đạo đang run rẩy đã bị vật cương cứng cực đại của hắn mạnh mẽ xâm nhập .

“A---” Nàng không tự chủ được thét ra tiếng chói tai , cho dù hoa kinh đã đủ ướt , nhưng hình thể của hai người chênh lệch , vẫn khiến nàng bị vật cứng rắn tạo ra cảm giác đau đớn , nàng nhủ mi lại , nhìn khuôn mặt tuần tú phủ đầy mồ hôi nằm trên mình , bất mãn vì bản thân đột nhiên bị xâm nhập .

“Ngoan nào , thân ái , là nàng muốn ta tùy ý ...” Nói xong hắn thấp thuyến một tiếng , tay bọc lấy một bên đùi của nàng , bắt đầu vận về đè ép , toàn thân căng cứng cảm thụ cảm giác mất hồn của hoa kinh nóng rực nhanh chóng co rút đè ép vật cứng rắn cương cứng của hắn , tiếp đó hắn lui mông chậm rãi rút ra , sau đó lại dùng sức thẳng tiến , bắt đầu một lần lại một lần chạy nước rút giữa hai chân của nàng .

Cảm giác từ trong cơ thể nàng càng lúc càng tron ướt , hắn không còn chút kiềm nén thẳng tiến , nhờ vào khoái ý khi thân thể giao hợp , giải thoát hỏa khí phản kích đang tăng lên .

Hắn nâng hai chân trắng nõn của nàng lên nắm chặt , eo hồ không ngừng nghỉ dùng mãnh thẳng tiến , cuồng dã mà bừa bãi cướp lấy vui sướng trên thân thể mềm mại của nàng .

Liên tục ra sức tiến lên , hắn buông thả áp lực trong cơ thể , không lâu sau hắn gầm nhẹ một tiếng , sáp lực nỗ bùng mãnh liệt , hắn dùng sức nhún về phía trước một cái , thông khoái phóng ra ...

Buổi sáng hôm nay , Cốc Tử Dung theo lệ thường đến thăm cứu xong , mới bước ra Tinh Vân cư đi trên hành lang dài thì liền gặp được Cận Y Quân đang đi tới .

Cận Y Quân chính là nữ tử trẻ tuổi ngồi bên giường vào lần đầu tiên nàng đến chữa bệnh cho Tô Vân Nhi , là muội muội của Cận Minh Lôi .

Cốc Tử Dung không phải người thích lo chuyện bao đồng , nhưng mà từ quan sát cẩn thận gần một tháng nay của nàng , thật sự không thể không hoài nghi đối với Cận Y Quân , mà hôm nay không hẹn mà gặp , khiến nàng rất cuộc cũng không đề nổi lòng hiếu kỳ nữa .

Đối diện với ánh mắt dò xét trước mặt Cận Y quân cặp mắt xuống nhẹ nhàng gạt đầu , tính đi qua bên cạnh Cốc Tử Dung , nhưng không ngờ bởi vì một câu nói mà dừng bước .

“Mọi việc phải có chừng mực” Cốc Tử Dung dứt khoát mở miệng .

“Có ý tứ gì ?” Cận Y Quân hỏi , sắc mặt khẽ biến trắng .

“Trước mặt người quang minh chính đại không nói lời ám muội , mặc kệ trong Định Bắc vương phủ có bao nhiêu chuyện thối nát , ta chỉ không hi vọng người ta vừa dùng hết sức cứu về lại bị người khác hại chết , khiến cho ta uống phí công phu.” Cốc Tử Dung cảnh cáo đầy thâm ý .

“Ta không hiểu ý của ngươi.” Thần sắc Cận Y Quân khẽ biến nâng mắt nhìn Cốc Tử Dung một cái rồi lại hạ xuống , nhưng vẻ bối rối hiện lên trong mắt lại không thể trốn được ánh mắt của Cốc Tử Dung đang nhìn chằm chằm nàng .

“Ngươi biết.” Đôi mắt đẹp của Cố Tử Dung lóe sáng nhìn thẳng Cốc Tử Dung, “Ta không biết ngươi là vì cái gì, ta cũng không muốn biết, chỉ có điều ngươi nên biết, bà ấy tốt xấu gì cũng là mẫu thân của ngươi.”

“Bà ta không phải –” tiếng nói kích động đáp lại, Cận Y quân dường như hồi hận bản thân nói lỡ lời, vội vàng ỏ lại câu nói, “Thực xin lỗi, Cốc cô nương, ta còn có việc, xin lỗi không tiếp được!” Dứt lời, nàng lập tức bước nhanh rời đi.

Nhìn thân ảnh đi xa, Cốc Tử Dung thầm tự mắng chính mình, xem ra sau khi bản thân đi vào cổ đại thật sự nào có chút nở hoa, lại đi nhàn rỗi quản chuyện của nhà người ta. Nhớ năm đó cha đẻ cô dễ dàng bán cô cho Nghiêm Siêu, bản thân cũng không cực kỳ hận ông, bây giờ ngược lại miệng nàng lại đầy nhân nghĩa đạo đức muốn khuyên nhủ người khác, đây không phải thực trào phúng sao? Xem ra mình khi ở cổ đại có chút thích ứng với vấn đề bất lương tồn tại.

“Nàng nghi ngờ nó?”

Sau hành lang cách xa mấy bước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn, sắc mặt cực nghiêm túc.

“Ngươi cũng nghe thấy sao?” Cốc Tử Dung thầm than một tiếng, giương mắt nhìn Cận Minh Lôi đang đi tới gần nàng. Nàng phải muốn mặc kệ việc không quan hệ tới mình chứ, không phải sao?

“Người học võ, thính lực vốn linh mẫn hơn so với người thường” Hần thừa nhận.

“Ác!” Khó trách bước đi lặng yên không tiếng động, cách khoảng cách xa như vậy còn có thể nghe lời của người khác rõ ràng, xem ra công phu của hần hình như không kém.

“Vi sao nàng hoài nghi nó? Chẳng lẽ nàng không biết nó là muội muội của ta?” Cận Minh Lôi hỏi, vốn là hần chỉ là đến tìm Cốc Tử Dung, trong lúc vô ý nghe thấy các nàng nói chuyện, khiến hần bất ngờ vạn phần.

“Ngươi có thể làm như không nghe thấy.” Cốc Tử Dung khoát tay, không có tâm tình để người ta nghĩ nàng đang vờ ra vẻ, xem có thể tránh được một kiếp này hay không, vì thế nàng nhảy lên ngồi trên lan can dài ngoài hành lang, hai chân nhỏ đung đưa, tầm mắt chuyển hướng ra sân nhà ngoài hành lang.

“Dung Nhi.” Cận Minh Lôi sao có thể dễ dàng trốn thế được, bàn tay lớn đuổi ra, chính là đem nàng quay lại đối mặt với mình, ngữ khí mang theo một chút uy hiếp nhìn nàng chăm chú.

Cố Tử Dung bất đắc dĩ than thở một tiếng, mắt đập chống lại ánh mắt hần, hỏi, “Ta chỉ là hoài nghi, vừa rồi nói chẳng qua chỉ là muốn thử nàng ta thôi!”

“Vi sao? Nàng thấy gì rồi sao?” Cận Minh Lôi từ khi Cốc Tử Dung chuẩn ra Tô Vân Nhi bị trúng độc đã lập tức bắt đầu tra là ai đã hạ thủ, nhưng mà ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng chưa từng nghĩ ngờ Cận Y Quân.

“Thực ra lần đầu tiên gặp các ngươi thì ta đã từng lơ đãng chú ý đến thần sắc trong mắt nàng, lúc ấy chỉ cảm thấy ánh mắt của nàng không giống như biểu hiện kinh ngạc của người lần đầu nghe thấy, lúc ấy ta nghĩ bản thân quá mức nhạy cảm, sau đó, lệnh đường uống xong mấy thang thuốc, sau khi bệnh tình có tiến bộ, ta quan sát qua nàng, mặc dù nàng ngoài mặt phấn khởi, nhưng một chút vui mừng trong mắt cũng không có, cho nên ta bắt đầu chú ý nàng ta, cho đến ngày hôm nay nhìn không được muốn thử nàng ta xem, chỉ có vậy.”

“Vậy nó phản ứng chứ? Tuy rằng ta nghe thấy các nàng nói chuyện với nhau, nhưng không nhìn được phản ứng của nó.”

“Kết quả thăm dò là nàng có hiểm nghi rất lớn, nhưng đây chỉ là suy nghĩ của cá nhân ta, không nhất định chuẩn xác. Đúng rồi, Cận Y Quân không phải muội muội cùng mẹ với ngươi sao?”

“Nó là thiếp của cha ta sinh ra.” Cận Minh Lôi trả lời thành thật ‘Nhưng chuyện này rất ít người biết.’

“Vậy mẫu thân của nàng đâu? Cũng ở trong phủ sao?” Cốc Tử Dung tò mò hỏi.

“Mẫu thân Y Quân bởi vì khó sanh khi sinh nàng nên đã qua đời.”

“Thì ra là thế” Cốc Tử Dung gật gù đầu “Nhưng chuyện này ngươi vẫn nên thận trọng xử lý mới tốt, để tránh phá hoại tình huynh muội của các ngươi” Nàng làm theo lương tâm đề nghị, không muốn bởi vì lòng nghi ngờ của mình mà phá hoại tình huynh muội hòa thuận vui vẻ giữa bọn họ.

“Thực ra ta và Y Quân vốn không thân thiết” Hần thẳng thắn nói, đột nhiên lời nói xoay chuyển “Nàng lo lắng cho ta?” Bộ mặt vốn nghiêm túc đột nhiên thoáng hiện lên nụ cười tà quỷ.

“Ai... Ai lo lắng cho ngươi?” Nàng cứng lại, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng, có chút chột dạ phản bác, một nét đỏ ửng thoáng hiện lên hai má phẫn nộ.

“Nàng nói đi” Ngón tay Cận Minh Lôi xoa nhẹ má tựa như bôi phấn, “Bằng không vì sao lại lo lắng ta và Y Quân làm hỏng tình huynh muội?” Hần tách hai đầu gối của nàng, đem thân mình chen vào giữa, miệng thở hơi nóng nói bên cổ nàng, sao đó cánh môi dờn lên bên tai, liếm láp vành tai bạch ngọc của nàng.

Hơi thở nóng ẩm đánh úp đến , Cốc Tử Dung có chút bối rối đưa tay ngăn lại đôi ngực đang tới gần .

“Chuyện gì cũng từ từ!” Nàng kêu lên , “Ngươi làm cái gì mà dựa vào gần như vậy... Đây ! Cận Minh Lôi...” Nàng đẩy lồng ngực của hắn , có chút chán nản với hình thể quá nhỏ của mình , mà toàn thân hắn phát ra mị lực mạnh mẽ , khiến thân hình nàng run rẩy từng đợt , trong bụng cũng nổi lên lốc xoáy , nàng cơ hồ chống đỡ không nổi .

Ôi trời ! Nàng không phải hoa si , vì sao luôn luôn không ngăn được hắn có ý định thể hiện mị lực nam giới chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Vì sao nàng không giống những nữ nhân khác thấy ta thì giống như một con mèo con đi theo sau làm nũng , trái lại luôn trở mặt , cự ta ở ngoài ngàn dặm?” Cận Minh Lôi có chút bức mình gặm cắn lên vành tai khéo léo đáng yêu của nàng .

“Ngươi ... Ngươi có làm hại ... không ? Bây giờ đang giữa ban ngày ban mặt , ngu ngốc mới đi để mặt ngươi ở chỗ này làm trò đó !” Vành tai truyền đến tê dại chạy khắp toàn thân , khiến Cốc Tử Dung phải dùng hết khí lực mới nói lên lời .

“Nói như vậy ...” Nhiệt khí mê hoặc của Cận Minh Lôi liên tục thổi vào trong tay của nàng , “Nếu như không có người thấy , nàng sẽ chịu mặc ta muốn làm gì thì làm , không ngăn cản gì ?” Theo hơi thở ấm áp , ngôn ngữ mờ ám đồng thời cũng truyền vào tai nàng .

Vừa nghe rõ ngôn từ hơi ẩn dụ của hắn , Cốc Tử Dung cùng lúc cảm thấy nửa thân dưới cương cứng của hắn đang dán vào chỗ tư mật của mình , còn tà ác cọ xát .

Không thể nào ? Mặc dù nàng chưa từng mỗi lần hắn đến Hưong Tinh tiểu lâu cầu hoan , nhưng mà ở chỗ này ... Có làm hay không , hắn là cô nhân nhưng so với nàng đến từ thế kỷ 20 lại càng phóng khoáng hơn .

Cốc Tử Dung sắp xếp lại tinh thần , đang muốn nghiêm khắc khiển trách , cự tuyệt hắn về lên người thì Cận Minh Lôi lại giống như nhìn thấy suy nghĩ của nàng , cặp môi nóng bỏng lập tức che lên môi hồng của nàng , ngăn chặn lời nàng muốn nói , đầu lưỡi nhân cơ hội chui vào trong miệng hơi mở của nàng .

“Ừm...” Cốc Tử Dung tròn tròn mắt , sau đó cảm giác thân mình bị nâng lên một chút , Cận Minh Lôi đã ôm nàng từ trên lan can vào lòng , cước bộ không ngừng cập bách đi vào một nơi bí mật sau hòn giả sơn mới buông nàng ra , để nàng dựa lưng vào trên một mặt đá bằng phẳng .

Môi lưỡi nồng nhiệt của hắn cực kỳ kỳ xảo , cường thế công kích cái lưỡi đình hương của nàng , giống như muốn cắn nuốt nàng , đầu lưỡi lướt qua mỗi một nơi mềm mại trong miệng nàng , mút hết toàn bộ hương thơm trong miệng nàng .

Cốc Tử Dung không thể chống lại sự vuốt ve tà nịnh của hắn , toàn thân nóng lên hư mềm bị hắn ngang ngược đặt trên mặt đá , vô lực lại có động tác phản đối .

“Không ... Đừng ở ... nơi này ...” Nàng gian nan giữa lúc hắn không ngừng nghỉ hôn mút miễn cưỡng phun ra một câu , cố gắng bảo trì một tia trấn tĩnh cuối cùng trong đầu .

“Ngoan , thân ái , đừng lo lắng , nơi này rất kín đáo , không có người thấy ... Ta muốn nàng bây giờ...” Tiếng cười nói trầm thấp của Cận Minh Lôi làm yên lòng nàng , một đôi tay to lớn vỗ về chơi đùa lên từng nơi mềm mại toàn thân nàng .

Bài tay to rút ra từng món quần áo của nàng , thẳng đến khi thân thể mềm mại của nàng hoàn toàn trình hiện trước mắt hắn . Dục hỏa đã che kín con người đen , lúc này ngọn lửa càng bùng cháy dữ dội nhìn chằm chằm đường cong trần trụi của nàng không hề buông lỏng chút nào .

“Ngươi...” Cốc Tử Dung chưa bao giờ bại lộ như thế này trước ban ngày ban mặt , bởi vì nhục nhả mà da thịt toàn thân nổi đỏ ửng , được ánh nắng chiếu xuống , hiện rõ kiều thai mị hoặc .

“Ừm...” Cốc Tử Dung nhất thời rơi vào khoái cảm to lớn cuộn cuộn đến , tình cảm mãnh liệt trong cơ thể nhảy mất bốc cháy lên , toàn thân bị hắn trêu chọc đến mềm nhũn .

“Thích cảm giác này không ?” Con người đen của Cận Minh Lôi nhìn chằm chằm vào hai má đỏ bừng mê người của nàng , vì tự tôn của nam nhân được thỏa mãn mà nở nụ cười . Chỉ có lúc thế này , nàng mới có thể là không giữ lại chút nào với hắn , lộ ra phong thái mềm mại đáng yêu mà một nữ nhân nên có .

Cùng với tay lớn trượt xuống, người của hắn cũng theo đó ngồi xổm xuống trước mặt nàng, đen một đôi mắt trắng nõn của nàng đặt ở trên vai, sau đó cảm cái miệng xinh xắn, môi lưỡi nóng bỏng chôn vào giữa hai chân của nàng, hôn lên hoa tâm đã hơi ướt át của nàng.

“A---“ Nhất thời Cốc Tử Dung run rẩy toàn thân than nhẹ ra tiếng.

Cho dù đây không phải lần đầu tiên hắn làm loại động tác này, cũng không quan họ hắn đã hoan ái không biết bao nhiêu lần, nàng vẫn có chút không thể thích ứng sự cứng ngắc thân dưới, thẳng đến khi từng đợt sóng khoái ý cho phép, nàng mới dần dần thả lỏng, chậm rãi sa vào trong đó.

Hắn duỗi thẳng đầu lưỡi trên trọc hoa tâm sung huyết mẫn cảm của nàng, đầu lưỡi linh hoạt liếm mát, thẳng đến khi nàng phá ra thanh âm vui sướng yêu kiều, hoa kinh cũng ồ ồ chảy ra mặt thì hắn mới dứt một ngón tay dài thăm dò vào đũng đạo trơn ướt, phối hợp lấy đầu lưỡi khua động, nhẹ nhàng trêu sấp trong cơ thể nàng.

Hai tầng kích thích, khiến đầu Cốc Tử Dung ngửa ra sau trên tảng đá, trong miệng bật ra tiếng kêu động lòng người.

Đột nhiên, hắn thêm ngón tay thứ hai, hai tay không ngừng qua lại ra vào trong hoa huyết chặt chẽ, tốc độ dần dần nhanh hơn, cảm thụ thớ thịt trong huyết kinh bắt đầu run rẩy không ngừng.

“A---“ Cốc Tử Dung ôm chặt đầu Cận Minh Lôi, hô hấp dồn dập hét to ra tiếng, toàn thân co rút, run rẩy mặc cho cao trào thổi quét toàn thân nàng.

Cận Minh Lôi đứng lên, nhìn về mặt đỏ ửng của Cốc Tử Dung, không cần phải nhiều lời tiến về trước ngăn chặn thân thể mềm mại của nàng, một đôi tay sắt nâng chân ngọc của nàng lên, đem cực đại cương cứng của chính mình phóng thích ra một lần cố gắng nhập vào trong hoa kinh không ngừng siết chặt, phóng đảng lượn động.

Thân hình cao lớn vĩ đại của hắn mặc đầy đủ quần áo che đi người nàng, hoàn toàn che lấp thân hình nhỏ xinh trần trụi của nàng, hắn dán chặt lấy nàng, nam tính cứng nóng lại vừa lần lượt cố gắng nhập vào cơ thể nàng, hắn đem hai chân nàng nâng lên cao, khiến cho nơi riêng tư giao hợp của hai người càng thêm chặt chẽ khít khao, mà nàng vừa ướt vừa nóng lại rất nhanh bao vây lấy làm hắn càng thêm dùng sức cố gắng đâm nàng thật nhanh, hương thụ khoái ý như ngạt thở tràn ngập trên dưới toàn thân.

Khi khí lực cường tráng của hắn áp bức, Cốc Tử Dung khó khăn thở hổn hển, cự đại to lớn qua lại ma sát nhụy tâm mẫn cảm, khiến nàng hưởng thụ khoái cảm khó nói lên lời. Trong miệng nàng bật ra khoái ý yêu kiều, thân thể hứng lấy yêu cầu cuồng dã của hắn.

Cao trào mãnh liệt đánh úp tới khiến đầu óc nàng nhất thời trống rỗng, trong phảng phất, nàng nghe thấy hắn thở dồn dập, sau đó hắn điên cuồng hét lên một tiếng, nàng cảm giác vật nam tính cứng rắn trong cơ thể nàng rung động một trận, sau đó một cỗ nhiệt lưu đáp úp lại...

“Ngươi rất yêu thích đại ca sao?”

Giọng nói nam tính làm quấy nhiễu Cốc Tử Dung đang ngăn người ngồi trong lương đình ở Hương Tinh tiểu lâu.

“Ngươi tới làm gì?” Cốc Tử Dung ngẩng đầu nhìn lên Cận Minh Kỳ đã bước vào lương đình, không khách khí hỏi, trong lòng càng thêm buồn bực.

“Tốt xấu gì ngươi cũng là khách quý của Định Bắc vương phủ, tới thăm cũng là chuyện đương nhiên.” Cận Minh Kỳ ngược ngạo ngồi xuống ghế, giả vờ không thấy được vẻ xem thường của nàng.

“Ngươi có lòng tốt như vậy?” Cốc Tử Dung trào phúng nói, không khách bẻ gãy lời nói dối mà hắn cố gắng lắm mới nói ra được.

Cận Minh Kỳ cười khan một tiếng, “Làm gì phải nói chuyện không khách như vậy...” Thấy nàng lại liếc mắt một cái “Được, được, không phải ta tới thăm ngươi được chưa! Chẳng qua những ngày này ta nghe được một ít tin đồn trong phủ, muốn đến hỏi ngươi một chút thôi.”

“Sao ngươi không đi hỏi Cận Minh Lôi, ngược lại lại tới hỏi ta?”

Nói đến sự việc này, trong lòng Cốc Tử Dung liền muốn nôn, rõ ràng là một việc nhỏ, nhưng truyền qua bên thứ ba, việc nhỏ lại biến thành đại sự.

Hôm đó, Cận Minh Lôi sau khi ở chỗ kín đáo trong Tinh Vân cư hoan ái đã ôm Cốc Tử Dung đã hôn mê trở về Hương Tinh tiểu lâu, ngày hôm sau tin tức Cốc Tử Dung quần áo không chỉnh tề được Cận Minh Lôi ôn truyền khắp trong phủ, khiến nàng thỉnh thoảng phải nhận được ánh mắt mờ ám của mọi người.

Thật sự là nhảm chán! Cổ nhân đều là người ăn no hết việc sao? Chỉ toàn lấy chuyện người khác bàn tán là trò vui.

“Ta muốn là có thể đào được lời từ miệng đại ca thì sao cần phải chạy tới hỏi ngươi.” Trong mắt Cận Minh Kỳ không thể che hết về hết cách.

“Vậy ngươi cho rằng ngươi hỏi, ta sẽ trả lời?” Cốc Tử Dung giễu cợt nói.

“Thế thì không phải, ta chỉ là tò mò, ngươi nhất định rất yêu thích đại ca, nếu không theo cá tính của ngươi, sao có thể dễ dàng đáp ứng làm như nhân của huynh ấy mà không có danh phận nào.” Như mình, có chỗ nào không phải là bị mồm mép linh hoạt của nàng châm chọc đến mức toàn thân thương thể chông chát, làm hắn không dám lĩnh giáo.

“Các hạ rõ ràng chính là nam tử hán , lại cứ thích học tam cô lục bà trong vương phủ , chỉ làm cái việc không thăm dò sự riêng tư của người khác.” Cốc Tử Dung nói .

“Chẳng lẽ ngươi phủ nhận ?” Cận Minh Kỳ lật mặt khinh bỉ , nhìn xuống con bức mà nàng rắp tâm dùng từ giấu cọt .

“Lỗi tại người nghe thấy ta phủ nhận sao ? Không sai , ta là tình nhân của Cận Minh Lô” Cốc Tử Dung坦然 thừa nhận rõ ràng .

“Tình nhân ?!” Cận Minh Kỳ khó hiểu tròn mắt . Từ ngữ thật quái dị .

“Loại chuyện này người tình ta nguyện , đương sự chúng ta đều không nói gì , các ngươi ở bên ngoài đứng là nhân rồi.” Nàng liếc xéo nhìn hẩn một cái .

“Chẳng lẽ ngươi không muốn đại ca cho ngươi một danh phận ?” Cận Minh Kỳ không dám tin nhìn lên và mặt thờ ơ như không của nàng .

“Ngươi là nói giống như hai vị thị thiếp trong Hồng Vân các kia ư , hay là mấy oanh yến trong Duyệt Vân các của ngươi ?” Cốc Tử Dung nhìn biểu tình kinh ngạc nhìn hẩn .

“Khụ ...” Cận Minh Kỳ có chút mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng . “Vậy thì sao , dù sao cũng còn hơn không danh không phận.”

“Thiếu gia , an bình làm một thị thiếp có danh phận thì thế nào ? Còn không phải là chờ cho mấy nam nhân hoa tâm các sau khi chơi chán thì vứt bỏ sao ! Ta cần gì phải tự tìm đến phiền toái , đợi cho mọi người ghét , trực tiếp một chém cắt đôi , không phải tốt hơn sao ?” Đi tới niên đại này , khiến nàng sâu sắc cảm nhận được nam tử cô đại không thể chung tình , một phu đa thê đã trở thành quan niệm thâm căn cố rễ , còn nàng sẽ tận lực không trở thành một phần tử trong số đó .

“Ngươi ... Ngươi rốt cuộc là loại nữ nhân như thế nào ?” Cận Minh Kỳ kinh hãi với sự lớn mật của nàng , trái với lễ giáo , thật sự không thể tin được một nữ nhân sống trong khuê phòng lại có thể nói ra những lời này . Nàng quả thực là khác với người thường .

Cốc Tử Dung nghe vậy , tâm căng thẳng , cảnh giác bản thân nhất thời không suy xét , không ngờ lại đem suy nghĩ trong lòng dễ dàng nói ra .

“Mặc kệ ta là dạng nữ nhân nào , dù sao ngay khi độc của lệnh đường được giải hết , thì ta sẽ chạy lấy người , không nhọc ngươi quan tâm “

Cận Minh Kỳ lại trở mặt ra ,cánh môi nấp máy vài cái , đang muốn tiếp tục nói gì đó thì thấy hộ vệ Cận Phong đi tới lương đình .

“Chuyện gì ?”

Cận Phong nhìn về phía trước , chào hỏi Cốc Tử Dung xong mới chuyển hướng Cận Minh Kỳ .

“Thiếu gia , Vương gia đang tìm người , mời người đến Tinh Vân cư”

“Đại ca tìm ta?” Cận Minh Kỳ nhướn mày , “Chuyện gì xảy ra sao ? Bằng không vì sao phải đến Tinh Vân cư?”

“Cận Phong không rõ , chỉ biết là Vương gia cũng mời tiểu thư đến”

“Được rồi!” Cận Minh Kỳ chuyển hướng sang Cốc Tử Dung , “Cốc cô nương , tại hạ có việc , đi trước một bước .”

“Xin cứ tự nhiên .” Cốc Tử Dung không thèm để ý phất phất tay , lại thấy vẻ mặt Cận Phong muốn nói lại thôi , “Cận hộ vệ có chuyện cứ nói thẳng .”

“Cốc cô nương , nếu ta không nhầm , Vương gia hẳn là cũng sai người mời cô đến Tinh Vân cư trước thì phải .”

“Ngươi nghe nhầm” Cốc Tử Dung lập tức phản bác , “Đây là việc nhà của các ngươi , sao lại cho phép người ngoài như ta xen vào chứ .” Thấy Cận Phong nói Cận Y Quân cũng bị gọi đến Tinh Vân cư thì nàng đã biết rõ sự tình đến tám phần , cho nên hẩn nhất định sẽ không mời nàng tới Tinh Vân cư vì chuyện này .

“Việc nhà ? Việc nhà gì ?” Cận Minh Kỳ hoài nghi nhìn nàng .

“Ngươi đi là biết , hỏi nhiều như vậy làm gì !” Cốc Tử Dung lại phất tay . Nàng nhẹ nhàng ngáp một cái , quyết định chờ đám ruồi bọ này đi rồi phải ngủ một lát , nào ngờ ----

“Tử Dung cô nương .” Thị nữ Tiểu Thanh được phái tới hầu hạ Cốc Tử Dung vội vàng chạy vào lương đình , “Vương gia mời người đến Tinh Vân cư”

“Hả ? Không thể nào?” Sâu ngủ ngay lập tức chạy mất , đây là việc nhà của hẩn , tìm nàng làm gì , cũng không phải chơi mạt chược , thiếu người đánh thì đập thêm vào !

“Đi thôi , Cốc cô nương , xem ra ngươi phải theo ta cùng đến Tinh Vân cư đi xem cái “việc nhà này.” Cận Minh Kỳ có chút hả hê mời nàng đồng hành .

“Đi thì đi !” Cốc Tử Dung dẫn đầu đi ra khỏi lương đình , trong lòng thầm mắng Cận Minh Lô , bởi vì nàng tuyệt đối không muốn nhảy vào đám nước đục này .

Cận Minh Kỳ nhìn Cốc Tử Dung không cam lòng đi khỏi lương đình , khoe miệng không kìm được nhếch lên một ý cười cọt , đi theo phía sau nàng .

Có lẽ Cốc Tử Dung thực sự thích đại ca , nếu không theo cá tính gai góc của nàng , sao lại không chút phản kháng nào ngoan ngoãn phụng mệnh đi chứ , đáng tiếc chính cô ta hình như còn chưa nhận ra .

Khi Cốc Tử Dung cùng Cận Minh Kỳ trước sau bước vào đại sảnh Tinh Vân Cư thì trong phòng Cận Minh Lôi , Cận Y Quân , vợ chồng Cận Chính Minh đã đợi từ sớm.

Thấy thân ảnh hai người cùng tiến vào trong sảnh , trong con ngươi đen sau thẩm hiện lên một tia không vui.

“Dung Nhi , lại đây !” Hần ra lệnh .

“Đại ca gọi người!” Cận Minh Kỳ khẽ đẩy đầu vai Cốc Tử Dung một cái , không lưu ý đến một ánh mắt không vui bắn thẳng về phía cái tay đẩy người của hắn .

“Biết rồi ! Ta không phải người điếc!” Cốc Tử Dung không quay đầu trả lời lại , sau đó hào phóng đi về phía Cận Minh Lôi , mở miệng đánh đòn phủ đầu , “Đây là việc nhà của Định Bắc Vương phủ người , gọi ta tới làm gì ?”

Cận Minh Lôi đưa tay kéo nàng ngồi xuống bên cạnh , mới nói : “Sự tình là nàng phát hiện trước , có lẽ có một số việc cần nàng tới giải thích.”

“Ta chỉ có trách nhiệm báo cáo kết thúc , chuyện khác không liên quan đến ta .” Cốc Tử Dung nói rõ trước.

Cận Minh Lôi âm thầm liếc mắt nhìn nàng một cái sau đó mới chuyển hướng mọi người .

Cận Minh Kỳ ngồi xuống đã giành nói : “Đại ca , rốt cuộc là chuyện gì quan trọng cần gọi cả nhà đến vậy ?”

Cận Minh Lôi vẫy tay ra hiệu cho hạ nhân lui sau đó mới mở miệng , “Ngày hôm nay ta mời mọi người tới , là muốn biết vì sao có người lại hạ độc với nương.”

“Huynh tra được gì sao ? Là ai ?” Cận Minh Kỳ gấp gáp hỏi , nhưng vì ánh mắt Cận Minh Lôi ném về hướng Cận Y Quân rồi hỏi mà chân động .

“Y Quân , muội có bằng lòng nói cho chúng ta biết nguyên nhân vì sao làm như vậy không ?”

Một câu , ngay lập tức ở trong đại sảnh dâng lên con sóng gió động trời.

Sắc mặt Cận Y Quân tái nhợt như tờ giấy , vợ chồng Cận Chính Minh thì là vẻ mặt không dám tin , Cận Minh Kỳ bởi vì kinh ngạc mà mắt mở to , chỉ có Cốc Tử Dung nhìn không có biểu cảm gì , giống như đang xem một vở kịch hay .

Trong sảnh nhất thời tĩnh lặng không tiếng động .

Thật lâu sau , Cận Y Quân bị ánh mắt mọi người nhìn vào mới phun ra một câu , “Y Quân ... Không hiểu ý trong lời nói của đại ca.”

Ánh mắt Cận Minh Lôi lạnh lùng , “Lúc trước Dung Nhi có điều hoài nghi với muội ta còn bán tín bán nghi , sau đó ...” Hần lấy một bọc giấy từ trong lòng ngực ra , “Cái bọc này ở trong đáy rương quần áo của muội , muội không lạ lắm gì đúng chứ!”

Cận Y Quân cả người chấn động sắc mặt lại trắng đi vài phần , ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vật trong tay Cận Minh Lôi , cuối cùng cắn răng thừa nhận , “Đúng ! Độc là do ta hạ!”

Cả phòng ồ lên !

“Cái gì ?! Thật là muội ?” Cận Minh Kỳ kêu to ra tiếng .

“Quân Nhi , con ... con vì sao phải làm như vậy ?” Ánh mắt Cận Chính Minh khiếp sợ hỏi , thê tử bên cạnh chỉ chăm chú nhìn Cận Y Quân .

“Ông còn dám hỏi ?!” Cận Y Quân gào lên với Cận Chính Minh , vẻ mặt mất mát . “Năm đó ông thừa dịp uống rượu chiếm đoạt nương ta , mới có thể khiến bà mang thai ta không được chào đón , nhưng nếu không mang thai ta , ông vẫn chấp nhận bà sao ! Nhưng sau khi tiếp nhận bà thì sao ? Người bỏ mặc bà , hờ hững với bà , chẳng quan tâm , cuối cùng bà vì nhớ nhung ông mà mất đi ý trí sinh tồn rồi chết vì khó sanh , mà hết thấy điều này đều là bởi vì bà ta !” Ngón tay của nàng chỉ vào Tô Vân Nhi , “Còn ta chỉ là mời bà ta ném thủ cái loại mùi vị sống không bằng chết thôi!”

“Quân Nhi ... Ai ! Sự tình không phải như thế ... Những việc này là ai nói cho con ?” Cận Chính Minh tức giận nói .

“Nếu muốn người không biết , trừ phi mình đừng làm . Người cho là thời gian qua lâu như vậy , là có thể che lấp những tội lỗi người từng phạm phải sao ?” Cận Y Quân nhìn thấy vẻ mặt của ông , càng thêm nhận định ông có tật giật mình .

“Ta luôn muốn bồi thường tiếc nuôi mất người thân của con . Vân Nhi trước giờ cũng coi đã quá , chưa bao giờ có bất công , vì cái gì con ...” Cận Chính Minh thở dài nói . Từ nhỏ đến lớn , cá tính của Quân Nhi quái gở , không chịu thân thiết với người khác , còn hẳn tự nhận đã chăm sóc nàng hết sức có thể .

“Để cho ta cái ăn, cái mặc, nhưng đổi với ta hờ hững, thế mà gọi là bồi thường sao?” Cận Y Quân cười lạnh nói.

“Quân Nhi, con... Ai!” Là con không cho người ta tiếp cận, chứ không phải là chúng ta không thèm nhìn con! Cận Chính Minh giơ tay lên nhưng vì miệng lại khó trả lời mà hạ xuống.

Một đôi tay ôn nhu cầm lấy tay hắn, là Tô Vân Nhi, trong sự ôn nhu của bà mang theo vẻ bất đắc dĩ nhìn lên nữ nhân mình coi như con.

“Quân Nhi, những lời này con nói, là bà vú Mai Linh nói cho coi sao!”

“Bà...” Ánh mắt kinh ngạc của Cận Y Quân xem như chấp nhận.

“Sự việc năm đó, chúng ta vốn không muốn cho con biết, vì vì sự tình chỉ có ba người cha con, ta và nương con biết.” Tô Vân Nhi than nhẹ một tiếng, rồi nói tiếp: “Không ngờ được Mai Linh lại bịa đặt ra những lời này.

“Ý của bà là, những lời của bà vú đều là gạt ta?” Cận Y Quân cắn giận nói.

“Con là bà ta nuôi lớn, tin lời của bà là chuyện đương nhiên, nhưng mà chuyện năm đó bà ta cũng chỉ biết một phần, thực tế còn rất nhiều chuyện, hơn nữa...” Tô Vân Nhi dừng lại, ánh mắt chuyển thành nghiêm túc, “Quân Nhi, con thật sự muốn biết sao? Ta hi vọng con đừng tiếp tục hiểu lầm cha con, cũng hi vọng con đừng lấy chuyện này tiếp tục tra tấn chính mình.”

“Được, bà nói, bản thân ta muốn nghe xem bà có thể nói ra chuyện gì.” Đôi mắt Cận Y Quân lóe lên vẻ phẫn nộ.

“Cho dù thật sự không chịu nổi?” Tô Vân Nhi cương điệu nói, một mặt hi vọng sự thật có thể làm cho nàng quên được, một mặt lại sợ sự thật sẽ làm nàng tổn thương không chịu nổi.

Cận Y Quân rùng mình, cắn răng nói: “Ta chấp nhận!”

“Được” Tô Vân Nhi nhìn vào nàng thật sâu “Ta không biết con có biết hay không, Hồng Nhi, cũng chính là mẹ con, nàng vốn là nha hoàn hồi môi của ta, lúc ta còn chưa vào Cận gia thì đã định thay nàng tìm một mối hôn sự, nhưng nàng cự tuyệt, kiên trì theo ta gả vào đây. Lúc trước ta cũng không biết, kỳ thật từ lúc Chính Minh tới thăm ta thì Hồng Nhi đã yêu Chính Minh, lúc ấy không biết là ta rất mơ màng hay là Hồng Nhi che giấu giỏi, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ra, đương nhiên Chính Minh cũng không biết chút nào. Mãi đến khi Lôi Nhi, cũng chính là đại ca người được mười tuổi thì ta bị phong hàn nằm liệt giường, Hồng Nhi lại thừa dịp Chính Minh chuyên tâm chăm sóc ta, không ngủ không nghỉ không có chút phòng bị, hạ dược vào nước trà... Dược tính phát tác làm Chính Minh chiếm đi sự trong sạch của nàng.”

Tô Vân Nhi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch khiếp sợ của Cận Y Quân, không khỏi thở dài.

“Hôm sau, Chính Minh tỉnh lại, vừa giận dữ vừa xấu hổ nói thật với ta, còn ta trong lúc đau lòng, cũng hiểu được lòng ái mộ của Hồng Nhi đối với Chính Minh, vì thế nhịn đau nạt Hồng Nhi làm tiểu thiếp của Cận Chính Minh, nhưng Cận Chính Minh một lòng đánh chết cũng không chịu, mãi đến một tháng sau, Hồng Nhi có thai, không muốn đứa nhỏ không có tên họ, Chính Minh mới miễn cưỡng đồng ý nạp Hồng Nhi làm vợ lẽ, nhưng hắn không hiểu cũng không bỏ qua việc Hồng Nhi dùng dược với mình, cho nên ngoài việc phân phó hạ nhân tận tâm chăm sóc nàng ra, căn bản là không muốn thấy nàng, ngoài những lúc thỉnh thoảng theo ta tới thăm, lúc ấy một trong những hạ nhân chăm sóc Hồng Nhi chính là Mai Linh.”

“Hồng Nhi mang thai bốn tháng thì bắt đầu ba ngày hai lượt đến Tĩnh Vân cư lao loạn, khóc lóc kể lể Chính Minh hờ hững với nàng, chúng ta vì nàng đang có mang cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề, nhưng thế nào đi nữa Chính Minh cũng không chịu có một biểu cảm dù là giả dối đối với nàng, cho nên trước khi Hồng Nhi chuyển dạ, nàng không thôi làm việc như vậy. Một tháng trước khi chuyển dạ Hồng Nhi đến tranh cãi âm ỉ ở Tĩnh Vân cư, nhưng bởi vì xúc động quá mức nên không cẩn thận bị ngã mà sinh non, sau khi sinh hạ con lại vì mất máu nhiều mà qua đời, không phải như lời Mai Linh nói là bởi vì mất đi ý niệm sinh tồn mà chết. Hồng Nhi đột nhiên qua đời, ta trong lúc thương tâm cũng không phân đối Mai Linh tự nguyện gánh vác chức vụ bà vú, lại không ngờ được nàng ta lại nói dối con.”

Tô Vân Nhi đem chuyện cũ nói ra, sắc mặt bi thương, ngữ khí rất là tiếc nuối.

“Mười mấy năm qua, ta đều coi con là nữ nhi thân sinh, nhưng không hiểu sao con luôn tránh xa ngàn dặm, nếu ta sớm biết nỗi niềm trong lòng con, thì sẽ không để con thống khổ nhiều năm như vậy, đây là ta không làm tròn bổn phận. Quân Nhi, ta không trách con dùng phương thức này thay mẹ con lấy lại công đạo, chỉ là ta không muốn để con hiểu lầm cha con là một người vô tình vô nghĩa, hiện giờ ta nói ra chân tướng sự thật, chỉ hi vọng con có thể buông bỏ hận thù, sống thật vui vẻ.”

Cận Y Quân nhìn ánh mắt thành khẩn của Tô Vân Nhi, trong lý trí đã tin tưởng lời nói của bà, nhưng khúc mắc mười năm làm sao nói gỡ bỏ là có thể gỡ bỏ.

Thì ra tất cả những điều nàng tin tưởng trước kia đều là nói dối.... Nàng không tự chủ được co rúm người lại, không thể chấp nhận được sự mù quáng của mình, nhìn thấy sự khiển trách trong mắt hai vị huynh trưởng, nàng cuối cùng cũng sụp đổ hết to một tiếng, xoay người lao ra bên ngoài.

“Quân Nhi!” Tô Vân Nhi lo lắng gọi theo, muốn tiến lên đuổi theo nhưng lại bị Cận Chính Minh giữ lấy.

“Vân Nhi, trước đừng đi, tâm tình nó bây giờ nhất định rất loạn, cho nó chút thời gian, rồi chúng ta lại đi thăm nó.” Nói xong, Cận Chính Minh gọi hạ nhân đi theo chăm sóc Cận Y Quân “Lôi Nhi, Kỳ Nhi, chuyện này đừng ở đây đi, không cần tiếp tục truy cứu nữa, dù sao thân thể của mẹ con cũng gần khỏi hẳn rồi, sau này Quân Nhi vẫn là muối muối các con, hiểu không?”

“Vâng thưa cha.” Hai huynh đệ không chút do dự trả lời.

“Về phần Mai Linh kia ...”

“Cha, Mai Linh từ nửa tháng trước đã xin nghỉ rời khỏi vương phủ, thấy tình hình bây giờ có lẽ nghĩ mọi chuyện đã bại lộ, mới đi trước thoát thân, con nghĩ bà ta chắc sẽ không trở về để chui đầu vô lưới đâu.” Cận Minh Lôi trả lời.

“Được rồi ! Về chuyện này liền giao cho các con đi xử lý. Mẹ con cũng mệt rồi, ta đưa nàng trở về phòng.” Nói xong, Cận Chính Minh đỡ Tô Văn Nhi dậy đi vào phòng trong.

Ba người trong sảnh, huynh đệ Cận thị nhìn nhau không nói gì, trong mắt đều có sự tiếc nuối.

Còn Cốc Tử Dung chứng kiến một kết cục như trong phim truyền hình trong lòng cũng âm thầm lưu luyến.

Không ngờ được cho dù là thời đại nào đi nữa, nữ nhân để tranh đoạt nam nhân ‘chất lượng tốt’ đều không từ thủ đoạn nào, làm nàng đối với lời đồn đại giữa nàng với Cận Minh Lôi cũng phải ngẫm sinh cảnh giác.

Không thể phủ nhận, Cận Minh Lôi là nam nhân ‘chất lượng tốt’ trên mọi nam nhân, theo thời gian ở chung ngày càng tăng của hai người, ưu điểm của hắn nàng cũng nhìn thấy nhiều hơn, mà tình cảm giữ trong lòng cũng ngày càng sâu đậm.

Đáng tiếc Cận Minh Lôi lại không phải là người chung tình, hơn nữa nữ nhân tự động đưa tới cửa không ít, cũng khiến hắn dưỡng thành thái độ không tôn trọng nữ nhân. Mà nàng lại tiếp thu quan niệm của thế kỷ 20, làm thế nào cũng không thể chấp nhận được thời đại quan niệm nam tôn nữ ti này, càng không nói đến việc ngoan ngoãn ở trong Định Bắc vương phủ làm một trong những thị thiếp của hắn, nói đùa, cho dù tình cảm của nàng đối với hắn sâu sắc hơn nữa, chỉ sợ không quá ba ngày liền không chịu nổi rồi.

“Đệ còn tưởng rằng Y Quân chỉ là tính tình quái gở, lại không ngờ nó độc ác quyết tâm hạ độc nương như thế.” Cận Minh Kỳ sau một hồi sững sờ, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Ta vốn không hoài nghi nó, xem ra qua ánh mắt của người thứ ba, chính xác là có thể nhìn rõ mọi chuyện hơn.” Cận Minh Lôi cố ý nhìn lên khuôn mặt tuyệt sắc của Cốc Tử Dung như đang suy nghĩ điều gì, âm thầm tán thưởng tại sao lại có nữ nhân tuyệt mỹ thông tuệ có tầm nhìn lợi hại như thế, sự mê luyến ở trong lòng cũng tăng thêm vài phần.

“Cốc cô nương làm sao phát hiện Y Quân có hiểm nghị?” Cận Minh Kỳ hỏi, cắt đứt suy nghĩ của Tử Dung.

“Gọi ta là Tử Dung đi ! Cứ cô nương, cô nương mãi, người nói không phiền nhưng ta nghe rất ghét. Về vấn đề ngươi vừa hỏi, ta đã nói qua cho đại ca ngươi, ngươi hỏi hắn đi ! Ta lười nói lại lần nữa.” Nàng nghĩ thầm, sự tình đã giải quyết, còn hỏi những thứ này, chẳng phải làm điều thừa sao, có điều ...

“Thì ra đại ca đã sớm biết.” Cận Minh Kỳ có chút khó chịu. Vì sao chuyện lớn như vậy đại ca không có nói cho hắn biết trước, hại hắn bị hù đến ngơ ngàng.

Cận Minh Kỳ còn chưa trả lời, Cốc Tử Dung đột nhiên lại mở miệng “Minh lòi, mấy ngày này tìm người coi chừng muội muội của ngươi.”

“Ý nàng là nó sẽ...” Cận Minh Lôi nhướn mày, thoáng cái đã hiểu được ý của nàng.

“Đúng, có khả năng.” Cốc Tử Dung trả lời ngắn gọn.

“Các ngươi đang nói gì vậy?” Cận Minh Kỳ không hiểu ra sao.

“Minh Kỳ, tìm người bắt kẻ ngày đêm giám sát chặt chẽ Y Quân, không thể lơ lỏng.” Cận Minh Lôi lập tức dặn dò.

“Vì sao phải giám sát nó chặt chẽ?” Cận Minh Kỳ vẫn không hiểu.

“Người ngu ngốc thì cổ mà giấu dốt, đừng cứ lòi bộ dạng ngu xuẩn ra chọc người khác cười nữa.” Cốc Tử Dung trả lời “Gọi người giám sát chặt chẽ muội muội của ngươi, là sợ nàng một khi nghĩ thông suốt chính mình phạm sai lầm thì sẽ nghĩ quần trong lòng.”

“Làm sao có thể ! Với cá tính của nó, chắc sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.” Cận Minh Lôi sau khi tính toán lại không cho là đúng phản bác.

“Phòng còn hơn chữa, vì nàng dùng phương thức này để báo thù, một khi phát hiện ra mình đã sai, tám phần là chọn tự sát, cho nên đề phòng trước vẫn hơn, dù sao ở Định Bắc vương phủ các ngươi người ăn không ngồi rồi nhiều như vậy, tuy tiện phách hai gia đình đi coi chừng nàng không phải xong sao.”

“Ngươi đừng cứ coi người bên trong phủ đều vô năng được không ? Có nữ nhân nào có thái độ nói chuyện giống như ngươi chứ!” Cận Minh Kỳ oán trách nói, thực chịu không nổi đáng về không coi ai ra gì của nàng.

“Không quen nhìn bộ dạng của ta, ngươi có thể lựa chọn không nhìn, chỉ cần ngươi không đến tìm ta nói chuyện, ta cũng sẽ không mở miệng cho ngươi nghe thấy, được rồi chứ? Cận thiếu gia !” Cốc Tử Dung trào phúng nói. Chuyện cười, hắn thực là nghĩ Cốc Tử Dung nàng nhiều lời như thế sao!

Cận Minh Lôi buồn cười nhìn hai người, hần kéo Cốc Tử Dung vào trong lòng sau đó chuyển hướng sang Cận Minh Kỳ.

“Minh Kỳ, đi trước tìm người trông Y Quân đi, chuyện khác lúc nào đó chúng ta từ từ thảo luận sau.”

“Hừ!” Cận Minh Kỳ không tình nguyện liếc mắt nhìn Cốc Tử Dung ở trong lòng đại ca, hậm hực bước ra ngoài phòng.

Cận Minh Kỳ rời đi, ánh mắt Cận Minh Lôi mỉm cười hỏi thiên hạ nhỏ xinh trong lòng “Dung Nhi, nàng rất ghét Minh Kỳ sao? Bằng không vì sao mỗi lần hai người các người vừa thấy mặt liền tranh cãi?”

Cốc Tử Dung ở trong lòng hần ngáp một cái. Kỳ quái, chỉ là xem cuộc vui thôi sao nàng lại thấy mệt? “Dù sao ta với hần chính là không hợp.” Nàng không thêm đề ý thuận miệng trả lời “Minh Lôi, đại hội phê phán mở xong rồi! Ta đi được chưa?”

“Sao vậy? Không muốn ta giúp nàng sao? Nàng không định lại lui về Hướng Tinh tiểu lâu ngủ đấy chứ!” Cận Minh Lôi nửa đùa nói.

“Đáp đúng rồi.” Cốc Tử Dung vùng thoát khỏi cánh tay hần ở trên người mình, đứng dậy đi ra ngoài cửa “Hôm nào tiếp tục cho người bồi, ta muốn đi ngủ.”

Cận Minh Lôi cảm thấy mất mát khi không được ôm ấp, có chút chán nản với tâm tình biến hoá lớn của nàng, vì thế không phải nghĩ ngợi gì bước một bước dài về phía trước, đem thiên hạ đang bước ra cửa thoải mái bế lên, nhanh chóng ôm vào trong ngực.

“Người làm gì vậy?” Cốc Tử Dung hoảng sợ, theo bản năng vòng tay ở cổ hần, không kịp thích ứng cảm giác thân thể đột nhiên bay lên.

“Ôm nàng trở về phòng.” Cận Minh Lôi liếc mắt xuống nhìn nàng một cái “Ta cùng nàng ngủ.” Nói xong, khoe miệng hần chậm rãi nhếch nên một nụ cười tà.

“Hả?” Cốc Tử Dung nhất thời sửng sốt. Sao nàng không biết hần có thói quen ngủ trưa?

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Hai ngày sau, như Cốc Tử Dung liệu trước, Cận Y Quân dưới sự tự trách, thừa dịp người bên ngoài không chú ý uống thuốc độc, ý muốn tự sát.

Vì thế Cốc Tử Dung được mời vội tới Cô Vân cư cứu chữa cho Cận Y Quân.

Nàng châm kim lên các đại huyết trên toàn thân Cận Y Quân, sau khi đem độc dẫn ra, lại khai đơn để nàng dùng theo, sau khi đem độc tố còn sót lại đẩy ra ngoài, mới toàn thân mệt mỏi quay về Hướng Tinh tiểu lâu ngủ, trong lòng còn thầm mắng mấy người làm phụng mệnh trông chừng Cận Y Quân không có trách nhiệm.

Ba ngày sau, Cốc Tử Dung tới xem thể trạng của Cận Y Quân, vừa tiến vào cửa phòng liền vì hành vi hất đổ bát thuốc lên đất mà châm ngòi lửa giận trong lòng.

“Độc đã loại hết, thuốc cũng đã uống ba ngày, bây giờ mới đập bát, không chê chậm một chút sao?” Cốc Tử Dung trào phúng nói, liếc xéo Cận Y Quân đang tựa vào đầu giường.

“Người tới làm gì?” Cận Y Quân cả giận nói, không ngờ hành vi quá quắt của mình bị nàng nhìn thấy, sắc mặt càng trắng thêm vài phần.

Cốc Tử Dung tạm không trả lời, chuyển hướng thị nữ không biết phải làm sao phân phó nói: “Sắc tiếp một chén thuốc.” Chờ sau khi thị nữ lui ra, nàng mới tiến nhanh tới, nắm tay Cận Y Quân, nghĩ trước nhất phải xem mạch một phen, thăm dò tình hình bài độc sau khi uống thuốc của nàng.

“Vi sao người phải cứu ta? Sao không để cho ta chết quách đi!” Cận Y Quân hất tay Cốc Tử Dung ra, ương bướng la lớn, nhưng mắt thoáng liếc, bất ngờ phát hiện trong đôi mắt của đôi phương phun ra lửa giận, nhất thời cảm khẫu.

Cốc Tử Dung chạm vào cổ tay có chút yếu ớt, chậm rãi mở miệng “Có thể, người muốn chết ta tuyệt sẽ không ngăn người, đợi sau khi ta trị thương cho người xong, tùy người muốn nhảy lầu hay là nhảy xuống sông cũng không liên quan đến ta.”

Cận Y Quân kinh hãi với ngữ khí bình tĩnh của Cốc Tử Dung, khuôn mặt bình tĩnh hoàn toàn không ăn khớp với ánh mắt mãnh liệt, vẫn cãi bướng nói: “Người có thể từ giờ trở đi không cần quan tâm ta!”

“Khó mà làm được.” Cốc Tử Dung lại đưa tay, cường ngang nắm cổ tay Cận Y Quân, bắt đầu bắt mạch, một bên mở miệng nói: “Lấy tiền của người khác chữa cho người, nếu không ta cũng chẳng tự tìm phiền toái giải độc cho đứa ngu ngốc người.” Ừm, cũng không tệ lắm, tiếp tục uống mấy đơn thuốc nữa hẳn là sẽ tốt hơn.

“Người mắng ta là ngu ngốc?” Cận Y Quân kinh động há to miệng, có chút không dám tin.

“Không phải ngu ngốc thì là gì?” Cốc Tử Dung buông cánh tay của nàng, từ mép giường đứng lên, cúi đầu nhìn thẳng nàng. “Nếu cảm thấy mình làm chuyện sai, sao không tìm cách mà sửa sai, tự sát là hành vi của mấy kẻ nhu nhược, tương chết thì không có việc gì sao? Với lại Tô Văn Nhi cũng không chết.”

“Người...” Cận Y Quân nhìn Cốc Tử Dung mắt tròn ngáp lên án, nhất thời kinh ngạc không nói gì, sau một lúc lâu mới suy sụp rũ mắt “Ta... Khi ta tình ngộ thế nhưng phạm phải lỗi lớn như thế... Ta... thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, mà ta... điều duy nhất nghĩ đến là...” Nàng có chút nức nở nói.

“Lấy cái chết tạ tội?” Cốc Tử Dung khinh thường bĩu môi, “Cho nên ta nói người là đàn độn, ngu ngốc.”

“đàn độn” Cận Y Quân hoang mang nâng mắt.

“Cái này không quan trọng!” Cốc Tử Dung phát phát tay “theo ta được biết, từ nhỏ đến lớn, lệnh đường... À, đại nương của người đều coi người là do mình sinh ra, chưa bao giờ từng bạc đãi người, ngược lại là chính người học hặc không chịu nhận, hiện giờ sự tình đã xảy ra, người lựa chọn lấy cái chết tạ tội, vậy người có từng suy nghĩ đến Tô Văn Nhi yêu thương người từ nhỏ? Nếu bà coi người trở thành con gái ruột, người nhẫn tâm khiến bà ấy nếm thử đau đớn mất đi người thân sao?”

Một câu bùng tình người trong mộng, sắc mặt Cận Y Quân trắng bệch, rất lâu mới phun ra được một câu: “Nhưng mà... Bây giờ ta còn mặt mũi nào đi gặp bà và đối mặt với những người khác?”

“Nếu người từ nhỏ chưa từng hưởng thụ tình thân, lại còn bị người thân nhất bán cho người khác khi mình còn nhỏ rồi rơi vào địa ngục của người kia thì người tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vừa rồi, thật là đàn độn!” Cốc Tử Dung tự giễu nói, trong lòng đối diện với người con gái ở trong phúc mà chẳng biết hưởng có một tia hâm mộ và ghen tị. Mỗi người một số phận, vì sao nàng ngày đêm đều hy vọng đạt được chuyện không có thể có, đổi lại chỉ là khước từ?

“Hả?” Cận Y Quân giật mình sững sờ nghe, trong lòng mơ hồ có chút hiểu được hàm ý trong lời nói của Cốc Tử Dung. Nàng là đang nói cảnh ngộ của mình sao?

Tức giận đột nhiên tiêu tai, trong lúc vô ý gọi nhớ lại chuyện cũ khiến tâm tình của Cốc Tử Dung trầm xuống.

“Đừng ngây người, lời ta nói đến thế, tự người hảo hảo suy nghĩ một chút đi! Nếu người vẫn quyết định muốn chết, vậy thì chờ ta trị cho người xong, đến lúc đó người muốn chết như thế nào đều là chuyện không liên quan đến ta!” Cốc Tử Dung nói xong, mặc kệ Cận Y Quân đang trợn mắt há hốc mồm, liền nhân nhả rời khỏi

Không nghĩ đến thờ ơ nhìn đời, cho dù vì việc vợ vẫn nàng đi tới niên đại này, thế nhưng số phận vẫn mở ra như cũ, đây là cái gì thì nối tiếp cái đó thôi!

Cốc Tử Dung thăm nghĩ bước ra khỏi Cô Vân cư đi thông ra công vòm của một sân viện khác, nhưng không ngờ bị Đỗ Như Mai chờ đã lâu chặn đường.

Năng mắt nhìn nữ tử đầy đặn trước mặt cơ hồ cao hơn nàng một cái đầu, trong lòng Cốc Tử Dung đã ngầm hiểu thân phận người này.

Cốc Tử Dung quan sát. Ừm! Nàng rất đẹp, rất tươi đẹp, mỗi mọng cong lên, ngực lớn cao ngất như muốn phá cái áo mỏng trong suốt trên người, một vu vật trời sinh, nếu sinh ở thế kỷ 20, nhất định sẽ được mọi người chọn là quán quân trên bìa tạp chí Play boy, nhưng ở thời đại này không tồi, là một đại biểu điển hình cho kiểu nữ tử được người yêu thích ở Đường đại.

“Người chính là vị thần y Cốc Tử Dung trong miệng hạ nhân ở phủ?” Đỗ Như Mai điểm lệ tràn ngập ghen ghét đánh giá dung mạo tuyệt sắc mềm mại trắng nõn của Cốc Tử Dung, miệng không khách khí hỏi.

“Ta là Cốc Tử Dung đúng vậy, người là...” Cốc Tử Dung bình tĩnh như cơn mây, biết rõ còn có hỏi.

“Ta là Đỗ Như Mai.” Đỗ Như Mai nghiêng răng trả lời, trong lòng càng ghen tị với giọng nói êm tai trời sinh của Cốc Tử Dung “Người đã là nữ nhân của Vương gia, sao có thể không biết ta hay Lê Thiên Thiên ở Hồng Vân Các chứ?”

“Ta biết.” Cốc Tử Dung ôn hoà nói, cũng không phủ nhận.

“Nếu biết, vậy người càng nên biết, ta và Lê Thiên Thiên chính là đương kim thánh thượng ngự tứ cho Vương gia, tương lai sẽ trở thành chính thất và tiểu thiếp của vương gia, mà nữ nhân thân phận thấp hèn không biết từ đâu đến lại không có chút nào để chúng ta vào mắt, thậm chí ngay cả một lần thượng Hồng Vân các cũng không có, đừng tưởng rằng Vương gia bây giờ tốt với người, yêu chiều hết mức, một khi hân hết hứng thú, người...”

“Đỗ Như Mai, ngày hôm nay người tới tìm ta vì nói những lời này?” Cốc Tử Dung cắt đứt lời nói toan tính của nàng, không nhanh không chậm hỏi.

Đỗ Như Mai nhe vạt nhũ mây, nhìn khuôn mặt Cốc Tử Dung vẫn bình tĩnh không chút sóng, bị Cận Minh Lôi lạnh nhạt lâu nóng ruột cuối cùng cũng không ân nhẫn được bạo phát.

“Ngươi đừng nghĩ hiện tại Vương gia yêu thương ngươi, ngươi có thể làm bộ làm tịch, không để chúng ta vào mắt, một khi Vương gia ghét ngươi rồi, Đỗ Như Mai ta nhất định phải cho ngươi sống không nổi một ngày ở trong phủ!” Nàng hung hăng quăng xuống một lời, lòng tràn ngập ghen ghét làm nàng mất đi lý trí, sợ hãi bị thất sủng là nàng hoàn toàn đã quên giáo huấn được dạy và phong độ thân là một thiên kim tiểu thư nên có.

Cốc Tử Dung có chút buồn cười nhìn thái độ biến sắc đột nhiên la lối om sòm của Đỗ Như Mai, trong lòng có chút không thể gạt bỏ sự căm thù mãnh liệt của nàng với mình, mà tìm căn nguyên tận gốc, đây đều là Cận Minh Lôi gây ra. Nàng dựa vào gì phải thay mặt chịu đựng sự bạc tình của hắn!

Cốc Tử Dung có chút bức mình trách bản thân, lúc trước vì sao lại dễ dàng khuất phục dưới sự hấp dẫn của hắn, mà rước lấy cảnh bị ngươi ta chửi mắng.

“Đỗ Như Mai, ân oán giữa ngươi và Cận Minh Lôi nên tìm hắn để tính, ngươi có mối nói cũ không phải ta, ngươi tìm nhầm người xa giận rồi!”

“Đừng hòng định phủ sạch quan hệ, ta muốn ngươi trả lại hắn cho ta cũng mau rời khỏi vương phủ đi!” Đỗ Như Hồng kêu lên.

“Cứ việc ghép cặp đi!” Cốc Tử Dung nhún nhún vai “Xin của tự nhiên! Chờ sau khi Cận phu nhân khỏi hẳn, ta lấy được tiền thưởng thì sẽ chạy lấy người, ngươi cũng đừng gào lên với ta nữa, đỡ phải mất phong phạm của tiểu thư khuê các ngươi, Ok?”

Đỗ Như Mai khẽ nhếch miệng. Câu cuối cùng nàng nói có nghĩa gì? Đột nhiên nàng lại phục hồi tinh thần “Thật sự? Bệnh của Cận phu nhân tốt hơn, ngươi liền rời đi?” Nàng truy vấn.

“Đúng đấy, đúng đấy” Cốc Tử Dung không kiên nhẫn đối với vẻ mặt bán tín bán nghi khoát tay “Còn nữa, ta đã trả lời vấn đề của ngươi, sau này ngươi đừng đến làm phiền ta nữa! Không có việc gì chứ! Ta đi trước.” Không muốn tranh luận với Đỗ Như Mai nữa, nàng vòng qua người nàng ngang đường, tiêu sái nghênh ngang rời đi.

Tro mắt nhìn thân hình nhỏ xinh của Cốc Tử Dung đi xa, Đỗ Như Mai trong lòng vẫn căm giận bất bình, nhưng lại đối với lời nói và việc làm kỳ dị của nàng có một tia hoang mang.

Ban đầu ý định của nàng chính là đặc biệt tiến đến chặn nàng ta, hảo trình trọng cảnh cáo nàng, không được bị nàng nói vài ba câu còn thân nhiên nói nàng sắp rời đi, làm cho lòng đổ kị đầy một bụng của nàng ngã ngựa không có chỗ có thể phát.

Sau khi Cốc Tử Dung đi vào Vương phủ, Cận Minh Lôi không còn đến Hồng Vân các tìm nàng, mà nghe hạ nhân trong phủ nói, Cận Minh Lôi vô cùng tốt với Cốc Tử Dung, hơn nữa sáng nào cũng nhìn thấy hắn đi ra từ Hướng Tinh tiểu lâu.

Loại đồn đại này, sao không làm nàng kinh hãi, đặc biệt là Cận Minh Lôi chưa bao giờ thật sự qua đêm ở Hồng Vân hợp, lại càng khiến nàng lo âu đến vị trí sắp đến tay phải chấp tay dâng cho người khác.

Hừ! Không sao, nếu Cốc Tử Dung không rời khỏi Vương phủ như lời nàng ta nói, nàng cũng tuyệt đối sẽ nghĩ biện pháp khiến cho nàng ta không đi không được.

Cốc Tử Dung đắm chìm ở trong suy nghĩ, dường như rất nhân nhả đi về phía Hướng Tinh tiểu lâu, hồn nhiên không phát hiện trên đường hạ nhân chào hỏi nàng nhưng lại chỉ cảm nhận được hơi thở xa cách tản ra từ trên người nàng.

Không thể phủ nhận, lúc trước nàng lấy cảm tình lớn và động tâm với Cận Minh Lôi, mới có thể đồng ý tạm thời thuận theo làm tình nhân của hắn, lúc ấy bản thân rất nắm chắc, chờ thời điểm tới, nàng tự nhiên sẽ không chút nào lưu luyến đến đoạn tình cảm giữa đường này, dứt khoát mà lui, nhưng không ngờ hôm nay sau khi gặp Đỗ Như Mai, cảm giác trong lòng hoàn toàn phá vỡ nhận thức tự tin của mình lúc trước.

Ngoại hình xinh đẹp của Đỗ Như Mai cùng khí chất trong cách nói không thể xem nhẹ, khiến nàng biết Đỗ Như Mai thật sự không phải mỹ nữ chỉ có bề ngoài mà không có nội hàm, nói vậy Lê Thiên Thiên cùng ở Hồng Vân các hẳn là không tầm thường!

Nghe là một chuyện, tận mắt nhìn thấy mới khiến Cốc Tử Dung bất ngờ lĩnh ngộ được tất cả không phải nói dễ như trong tưởng tượng của mình.

Nàng dù bình tĩnh, cẩn thận thế nào chung quy cũng là nữ nhân, Đỗ Như Hồng chẳng qua chỉ là một cái tên, nàng cũng không cảm thấy có quan hệ gì tới mình, cũng không để ý Cận Minh Lôi ở Hồng Vân các còn có hai thị thiếp ngự tử.

Nhưng hôm nay, lúc vừa thấy Đỗ Như Hồng xinh đẹp thì trong đầu lại không tự chủ được nghĩ tới Cận Minh Lôi cũng từng cùng các nàng ở trên giường làm động tác triển miên giống nhau, trong lòng có một loại bức bối ghen tuông không ngừng thoát ra.

May ra nàng có thể ở ngoài miệng nói tiêu sái không thèm để ý, còn thông thạo diễn xuất nguy trang cũng sẽ không để cho người khác nhìn thấu, thế nhưng chỉ có chính mình rõ ràng nhất, loại cảm giác không thoải mái trong lòng này, đáng chất giống như trong miệng ngâm thuốc bắc, trong lòng cũng nổi lên cảm giác đau đớn.

“Cốc cô nương.”

Cốc Tử Dung vừa bước vào trong sân Hường Tinh tiểu lâu, tức thì nghe được bên phải truyền đến một tiếng nói nữ tính mềm mại, trực giác của nàng quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy trên con đường đi bộ giữa vườn hoa một nữ tử xinh đẹp như hoa, dáng điệu thướt tha đang nhẹ nhàng đứng đấy, nàng có một đôi mắt phượng xinh đẹp, khoé môi hơi nhếch lên một nụ cười dịu dàng thấp thoáng, thập phần đẹp tâm đẹp mắt.

Tâm trạng Cốc Tử Dung trầm xuống, lập tức hiểu được người này là một vị tiểu thiếp khác của Cận Minh Lôi – Lê Thiên Thiên.

Sách ! Lần lượt đến đây, Cốc Tử Dung nàng hôm nay rốt cuộc là gặp vận gì ? Vẫn là đụng chạm ? Hai thị thiếp của Cận Minh Lôi tại sao đều chọn hôm nay đến ngã bài đàm phán với nàng chứ!

Nàng thầm than một tiếng, đứng yên tại chỗ, nhìn thấy Lê Thiên Thiên lộ vẻ tươi cười xinh đẹp, dáng đi nhẹ nhàng.

“Thực xinh lỗi, Cốc cô nương, ta mạo muội đến, không có quấy rầy người đi ?” Lê Thiên Thiên nhỏ giọng dịu dàng nói xong, mắt phượng đánh giá Cốc Tử Dung tuyệt mỹ khiến Cận Minh Lôi bao lâu rồi không đến Hồng Vân các.

“Không có. Người tìm ta có việc?” Cốc Tử Dung dứt khoát hỏi, thăm nghĩ mau mau hỏi rõ ý đồ nàng đến, sau đó nhanh chóng giải quyết, quay về Hường Tinh tiểu lâu ngủ một giấc sâu một phen.

Lê Thiên Thiên sững sốt, không nghĩ tới Cốc Tử Dung không chỉ có thái độ xa cách, mà còn nói thẳng không quanh co lòng vòng, nang treo điện mạo một tiểu thư khuê các dịu dàng trước mặt, ôn nhu mờ miệng “Cốc muội muội, ta có thể gọi người như vậy chứ ! Dù sao chúng ta đều là thị thiếp của Vương gia, gọi người là Cốc cô nương, không khỏi có vẻ lạnh nhạt, người nói có phải không?”

Toàn thân Cốc Tử Dung nhất thời nổi lên một tầng da gà, cảm thấy ngữ khí của Lê Thiên Thiên dường như quá mức giả tạo khách khí, làm nàng nảy sinh cảnh giác.

“Không cần, ta thấy người vẫn nên gọi ta là Cốc Tử Dung đi ! Ta cũng không phải là thị thiếp của Cận Minh Lôi, người không cần phải tự hạ thấp địa vị uy khuất tự kiềm chế thừa nhận ta làm muội, nên nói thẳng ý đồ người đến đi!”

Lê Thiên Thiên có chút bối rối chớp chớp mắt phượng, một nét căm hận rất nhanh hiện lên đáy mắt tức thì thay thế cho thần sắc yêu thích ngưỡng mộ.

“Cốc cô nương khí phách thẳng thắn làm Thiên Thiên kính trọng không thôi, ta đây liền nói thẳng.”

Cốc Tử Dung nhìn xuống xúc động muốn tròn mắt. Nữ nhân này cũng quá giả tạo đi ! Rõ ràng đáy mắt đầy hận ý với nàng, lại vẫn có thể nói nói cười cười, loại công lực này khiến người ta thật là kính nể ! Xem ra nàng ở thế kỷ 20 tu hành công lực vẫn là quá kém.

“Lệnh Thiên Thiên ta hôm nay tới thăm người, ngoài việc muốn nhận tỷ muội cùng hầu hạ Vương gia ra, cũng hi vọng về việc riêng hai bên không cần quá mức xa lạ, dù sao hầu hạ Vương gia cũng không phải ngày một ngày hai, nếu mọi người có thể cùng sống chung, không có phân tranh, vậy không chỉ là phúc cho Vương phủ, còn có thể tận tâm toàn lực dốc lòng hầu hạ Vương gia, người nói phải không ?

Wow ! Nữ nhân này còn thú vị hơn, căn bản là đã coi mình trở thành Vương phi rồi nha ! Cốc Tử Dung buồn cười lại vừa ghen tương nghĩ ngợi.

“Lê Thiên Thiên, ta hiểu được nguyên nhân vì sao hôm nay người tới tìm ta, có điều ta chỉ có thể nói cho người biết, dụng tâm của người để nhăm chổ rồi, ta không phải thị thiếp của Cận Minh Lôi, đối với địa vị sau này của người cũng sẽ không có ảnh hưởng. Giống như ta vừa mới nói với Đỗ Như Mai, chỉ cần bệnh của Cận phu nhân tốt lên, ta lấy được tiền thưởng liền chạy lấy người, trước mắt ta chỉ là một người bên gối của Cận Minh Lôi thôi, người thật sự là khỏi phải lo lắng cho ta.” Cốc Tử Dung tỏ rõ thái độ, ghen tuông trong lòng càng thêm tràn ra, âm thầm mắng tên Cận Minh Lôi đầu sỏ gây nên, làm nàng rơi vào trong tình huống này.

Lê Thiên Thiên khép nửa mắt lắng tai nghe, thăm nghĩ, bằng vài câu nói qua loa lấy lệ của nàng đã nghĩ gạt người sao ! Cận Minh Lôi cũng không phải là nam tử bình thường, hoàn toàn không có khả năng có bất kỳ nữ nhân nào sẽ dễ dàng buông tha cho vinh hoa phú quý tới tay, càng đừng nói đến là một nữ tử thân phận thấp kém. Chỉ có điều, dù thế nào đi nữa, vị trí Định Bắc vương phi này, nàng đã định rồi, ai cũng không thể ngăn cản nàng.

Lê Thiên Thiên chỉnh sắc mặt “Nếu Cốc cô nương không có ý định kết giao với bọn ta, Thiên Thiên cũng không dám miễn cưỡng, nhưng, nếu Cốc cô nương thay đổi chủ ý, Thiên Thiên bất cứ lúc nào cũng ở Hồng Vân các đợi cô nương đến nói một lời.” Nàng ngừng lại, thấy Cốc Tử Dung vẫn mặt lạnh lùng, nàng đành phải ngưng ngưng mở miệng : “Vậy Thiên Thiên liền không dám quấy rầy Cốc cô nương nữa, Thiên Thiên cáo từ!”

“Xin cứ tự nhiên.” Cốc Tử Dung như trút được gánh nặng nhìn lên Lê Thiên Thiên không cam lòng đi khỏi cổng vòm của Hường Tinh tiểu lâu, mới xoay người đi thẳng vô lầu, trong lòng có một cảm giác tức giận khó hiểu.

Chết tiệt ! Nàng rốt cuộc là làm sao vậy ?

Đêm đó, khi Cận Minh Lôi đến phòng ngủ của Cốc Tử Dung ở lầu hai của Hường Tinh tiểu lâu thì lập tức phát hiện bóng dáng nàng nhân rồi ở bên cửa sổ, toàn thân toả ra hơi thở xa cách không giống như ngày thường.

Hắn ngang ngược ngồi xuống bên cạnh nàng , một tay kéo nàng vào trong lòng , để nàng ngồi ở trên đùi của hắn . “Sao vậy , mới một ngày không gặp , là ai làm Dung Nhi của ta không vui sao?” Hắn cười đùa điểm cái mũi nhỏ của nàng .

“Cái gì của ngươi , từng thứ trên người ta toàn bộ đều là của ta !” Cốc Tử Dung có chút buồn bực gạt tay hắn ra .

Nàng lần đầu ở trước mặt hắn biểu lộ ra cảm xúc chân thực , khiến Cận Minh Lôi có chút kinh ngạc.

“Xem ra thật sự có người chọc giận nàng . Là ai ?” Hắn đưa tay xoa cái má trắng nõn của nàng.

Cốc Tử Dung giật mình , bản thân lại thiếu chút nữa vì nỗi lòng buồn bực mà không khống chế được , vì thế chuyển đề tài khác : “Đừng đoán bừa . Đứng rồi , độc của lệnh đường đã giải rồi , thân thể cũng sắp khỏi hẳn , lúc nào ngươi mới chịu đưa tiền thưởng cho ta?”

Cận Minh Lôi sững sờ , có phần không thích ứng kịp thái độ thay đổi bất ngờ của nàng . “Nàng rất thiếu tiền đúng?”

“Đương nhiên !” Cốc Tử Dung dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn hắn một cái “Nếu không phải vì kiếm lấy tiền thưởng , sao ta phải ở lại Vương phủ.”

“Cầm số tiền kia rồi , nàng tính làm thế nào?” Cận Minh Lôi tò mò hỏi.

“Buôn bán!” Cốc Tử Dung Cũng không hiaáu điểm , thẳng thắn nói .

“Buôn bán ? Dựa vào một nữ nhân nàng ?” Cận Minh Lôi lại kinh ngạc cho sự đặc biệt của nàng .

“Vi sao không được ? Ngươi có thể tự mình gánh vác toàn bộ sự vụ của Minh Ký thương hội , còn ta chỉ là làm buôn bán nhỏ lại không thể?” Cốc Tử Dung liếc xéo hắn .

“Ta không nói là không thể.” Cận Minh Lôi bật cười nói “Chỉ là ta chưa từng nghe một nữ nhân nói có suy nghĩ muốn buôn bán , mà không phải tìm một nhà tốt thành thân , ở nhà giúp chồng dạy con.”

“Ta không phải những người khác!” Cốc Tử Dung quả quyết nói , tiếp đó lại như để tăng thêm lòng tin của mình “Ngươi chừng nào thì đem tiền thưởng cho ta?”

“Nàng thật sự chỉ nghĩ đến tiền?” Con ngươi đen sâu xa ngưng tụ một ngọn lửa.

“Đương nhiên , có tiền mới có thể làm chuyện ta muốn làm , chẳng lẽ vẫn còn dựa vào Định Bắc vương phủ để cho người ta nuôi dưỡng ?” Cốc Tử Dung khẳng định trả lời , cuối cùng vẫn nhìn không được chăm chọc hắn một câu .

“Để cho ta nuôi có cái gì không đúng ? Nàng đã là người của ta , chỉ cần ta còn muốn nàng , thì tuyệt sẽ không bạc đãi nàng .” Cận Minh Lôi nói như thể hiển nhiên , trong lòng đã có ý niệm nuôi nàng cả đời .

“Buồn cười !” Cốc Tử Dung giễu cợt hừ một tiếng “Như vậy kết cục ngày nào đó ngươi đột nhiên không quan tâm ta , chẳng lẽ đến lúc đó ta sẽ phải ngoan ngoãn tự nhận mình xui xẻo về nhà tự kiếm ăn , sau đó rơi vào cảnh hai bàn tay trắng ?”

“Cho dù ta không còn muốn nàng , nàng cũng có thể tiếp tục ở lại trong vương phủ , ta sẽ không đuổi nàng đi.” Cận Minh Lôi có chút mất tự nhiên nói câu hứa hẹn chưa bao giờ nói với bất kỳ nữ nhân nào .

“Càng buồn cười.” Cốc Tử Dung lại khịt mũi “Đến lúc đó ta chẳng phải là nhìn sắc mặt ngươi , cầu ngươi bố thí thưởng ta một miếng cơm ăn sao?”

“Vi sao nàng phải ép lời nói đến khó nghe như vậy?” Cận Minh Lôi tức giận nói . Trước giờ chỉ có nữ nhân trăm phương ngàn kế muốn ở lại bên cạnh hắn , cho dù không có danh phận cũng ngọt như đường , chỉ có cô nàng bé nhỏ này , luôn khinh thường đả nhĩ đặc biệt của hắn đối với nàng , thậm chí còn luôn nói những lý luận kinh thế hãi tục !

“Chẳng lẽ không đúng , Cận Minh Lôi ngươi đường đường một Vương gia , muốn cung chiều ai thì cung chiều người đó , muốn vứt bỏ ai thì vứt bỏ , ai dám lên tiếng ?” Cốc Tử Dung đã bị tập kích cả buổi chiều , sóng gió vẫn còn chưa bình ổn lại . Ai ! Không thể tưởng được mình cũng lâm vào cảnh tranh sừng với người , bị người ta chửi rủa không chị được .

Cận Minh Lôi chưa từng bị người ta châm chọc như thế , hai mắt lạnh xuống “Nàng đang trách cứ ta không cho ngươi một lời hứa hẹn , cho nàng một danh phận ?”

Cốc Tử Dung nhìn con ngươi chột lạnh lẽo của hắn , trong lòng thầm than một tiếng .Ai! Sự khác biệt của một ngàn ba trăm năm , quá rộng lại quá sâu rồi .

“Quên đi .” Nàng khoát tay . Muốn làm cho một cô nhân hiểu việc nam nữ bình đẳng , quá khó khăn “Dù sao đi nữa qua chừng mười ngày , lệnh đường sẽ hoàn toàn khỏi hẳn , đến lúc đó quan hệ giữa chúng ta cũng có thể kết thúc rồi.” Từng có kinh nghiệm vượt qua việc huấn luyện trường kỳ , khiến nàng bình tĩnh nói ra kế hoạch rồi đi , bởi vì nàng kinh sợ đối với tình cảm của nàng càng lúc càng sâu , cho nên quyết định rút thân trước.

Một cảm thù sợ hãi bất an chưa từng gặp qua đánh vào tim Cận Minh Lôi ! Khi đột nhiên nghe Cốc Tử Dung dùng khẩu khí thoải mái như thế nói lời đoạn tuyệt xong , cả xúc xả lại lập tức liên tràn ngập trong lòng hắn , tức giận sâu sắc cũng bốc lên .

Nàng lại tuyệt không lưu luyến, mà còn bức thiết muốn rời khỏi hắn !

“Nàng có thể tiếp tục ở lại !” Hắn quả quyết nói, con ngươi đen sâu thăm hơi trầm đi, cảm xúc phức tạp tràn ngập trong đó .

Cốc Tử Dung tinh mắt nhìn thấy con tức giận chột loé lên rồi biến mất trong mắt hắn, nàng bỗng nhiên cười, thân mình mềm nhũn, tiến sát vào ngực của hắn .

“Ngươi luyến tiếc ta ?” Nàng chìa ngón tay ngọc nhỏ dài khê về qua gương mặt của hắn .

Cận Minh Lôi có chút nhìn mê mẩn thái độ lại thay đổi của nàng, còn chưa suy nghĩ cẩn thận đã lại rơi vào trong nụ cười duyên dáng của mỹ nhân, mà động tác của ngón tay nàng dễ dàng khoi mào dục vọng ở sâu trong hắn .

“Đừng là ta luyến tiếc!” Con ngươi hiện lên tia sáng mỉa mai hoặc kỳ lạ, hắn thấp giọng nói, đầu hạ xuống, ngang ngược hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, cánh tay chặt chẽ, đem thân hình nhỏ xinh của nàng hoàn toàn khoá ở lồng ngực .

Nàng còn muốn chạy, hắn có rất nhiều phương phải giữ nàng lại ! Ít nhất khi hắn chưa chấp thuận, không cho phép nàng rời khỏi Vương phủ một bước .

Cánh môi mềm mại cùng thân hình nhỏ xinh mềm như không xương, lập tức dẫn khởi loại dục hoả muốn giữ lấy nàng không rời, Cận Minh Lôi một bàn tay nâng đầu nàng, lưỡi xâm nhập vào miệng của nàng, quấn quýt cái lưỡi đình hương của nàng, một tay kia đè lên cái mông tròn xinh của nàng, một mặt áp chế, một mặt thuận lợi cho mình xoa nắn vuốt ve.

Tình cảm dâng lên, khuôn mặt trắng nõn của Cốc Tử Dung đỏ ửng giống như thoa son, nàng mặc kệ lòng mình, cố gấp hấp thụ hơi thở áp áp của hắn, cung cấp vào hơi ức cho những ngày sau hai người chia ly cần dùng, cho nên nàng chủ động câu hắn ham muốn của hắn, không muốn tiếp tục vì bất bình trong lòng mà phá huỷ sự hài hoà giữa hai người, để cho bản thân phóng túng một lần đi!

Hai tay nàng ôm lấy cổ của hắn, cố gắng đáp lại nụ hôn giống như cướp đoạt của hắn .

Cận Minh Lôi kinh hi với lần đầu tiên nàng nhiệt tình chủ động đáp lại, cái lưỡi nóng rực càng thêm không lưu tình khuấy đảo trong miệng nàng, thật lâu sau mới dọc theo cánh môi non mềm trượt xuống cái cổ trắng tinh của nàng .

“Thật là nhiệt tình !” Hắn thô suyển cắn lên cái cổ mềm mại, tỉ mỉ nhắm nháp ngửi hương vị của nàng, cánh môi của hắn in liền tiếp dấu đỏ kích tình .

Hắn một tay đặt lên đỉnh núi tròn trĩnh của nàng, còn cách lớp quần áo chơi đùa khiêu khích, làm cho nàng phát ra những tiếng rên khê, khiến hắn càng điên cuồng .

Hắn không ân cần cởi bỏ toàn bộ quần áo của nàng, chỉ để lại cái quần lót .

Cốc Tử Dung cũng không cam chịu yếu thế cởi quần áo nửa người trên của hắn, lộ ra đôi ngực cường tráng cứng rắn .

Da thịt nõn nà như tuyết trắng vì cảm xúc mạnh mẽ mà ửng đỏ, trên hai vú cao ngất là hai đoá hồng mai mê hoặc tằm mắt hắn, bàn tay to trong giây lát đã cầm lấy hai vú, để chúng nó trào đầy trong bàn tay thô to, sau đó đột nhiên ngậm lấy hồng mai, dùng đầu lưỡi liếm láp .

“Ừm...” Nàng than khê, tiếng nói ngọt ngào thực mỉa mai hoặc hồn người .

Âm thanh say mê kích thích lên giác quan của Cận Minh Lôi, hắn trượt một bàn tay xuống, cách quần lót xoa nắn hoa giữa hai đùi nàng, khiến cho nàng càng thêm thờ gấp đồn dập .

Ngón tay của hắn còn cách quần lót mỏng nhẹ nhàng chà xát, cảm giác trong cơ thể nàng vì chịu kích thích dần trào ra chất mật, thấm qua vải dính ướt ngón tay hắn .

Hắn rút tay, nhanh chóng đem cô nàng yêu kiều trong lòng thả nằm ở trên ghế dài, cởi quần lót, hai tai mạnh mẽ thô bạo tách đùi ngọc trắng tinh không tỳ vết của nàng ra .

Cắm ky hoa viên đẹp kinh người hoàn toàn hiện ra trước mắt Cận Minh Lôi, giữa rùng đen hơi lộ ra hoa hạc, bởi vì dính chất dịch mà nổi lên sáng bóng, hắn nhìn không được đưa ngón tay chà xát, chuyển động qua lại .

“Ừm...” Nàng bật ra một hơi mãnh liệt, bụng run rẩy, cái mông tròn trịa không tự chủ được nhẹ lay động khản thiết .

“Thật đẹp” Hắn tấm tắc tán thưởng, dùng hai ngón tay đẩy hai bên bụi hoar a, nhìn thấy một cảnh đẹp mê hoặc người, làm cho bụng dưới của hắn càng thêm căng chặt, cương lớn âm ỷ đau đớn,

Ngón tay của hắn nhờ vào hoạt dịch trượt vào, chuyển động trôi chảy ở bên trong, cho đến khi nàng khó chịu mấp máy môi mạnh mẽ càn rỡ đâm vào!

“Lôi!” Nàng đột nhiên hét lên, hoa kính chịu không nổi không ngừng trào ra mật ngọt .

“Thoải mái không?” Tiếng nói tràn ngập dục vọng truyền ra, mà nàng ý loạn tình mê rên đáp lại “Dung Nhi, thật nóng thật ướt...” Đầu ngón tay hắn

đỉnh đầy chất mật chuyển động ở trong hoa kính nóng ẩm chật hẹp .

Hoa kính nóng ẩm , giống như muốn giữ lấy ngón tay của hắn , liên tục co rút , kẹp chặt ngón tay hắn bừa bãi lung tung , cũng khiêu gợi dục hoà của hắn càng nhiều hơn .

“Lôi .. a ... Lôi...” Thần chí nàng đã hoảng hốt , khó chịu liên tiếp hô tên của hắn , tiếng nói yêu kiều quanh quẩn trong phòng .

Cận Minh Lôi vì muốn đề xuống xúc động một lần xông vào trong cơ thể nàng mà toàn thân nóng lên , mồ hôi đầm đìa , hắn rút ngón tay , đem hai đùi ngọc trắng nõn của nàng đặt lên trên vai mình , đầu hơi cúi , đã chôn vào giữ hoa viên bí mật trong đùi nàng .

Đầu lưỡi linh hoạt liếm láp hoa hạch ướt ái , tăng tăng mũi thịt theo kỹ xảo của môi lưỡi rung động lên xuống , hắn gặm cắn tiểu hạch mẫn cảm , không ngừng xoay tròn , bú mút .

“Ừm ... A”

Một luồng sóng nóng bỏng nảy thẳng lên bụng Cốc Tử Dung , mười ngón tay trắng nhỏ bởi vì để thân dưới đỡ trên ghế dài mà trở nên trắng bệch , trong miệng bật ra tiếng than tiêu hồn thực cốt , ở nơi sâu nhất trong cơ thể khát vọng muốn bồi thêm vào , cô ngọc ngát mộng đòi hỏi .

“Lôi ... Ta chịu không nổi ...” Khoái cảm mãnh liệt tràn ngập toàn thân , cô mê mẩn yêu cầu trong trống rỗng , lực chú ý hoàn toàn tập trung trên đầu lưỡi tà ác tuy ý dưới bụng kia .

Hoa kính tràn ra rất nhiều mật chất , thấm ướt đầu lưỡi tham nhập bên trong của hắn , hắn tới tới lui lui chui vào hoa kính chặt chẽ mê người , mãi đến khi hạ thân sưng lên như muốn nổ thì lưỡi nóng mới rời khỏi nơi nữ tính của nàng , dọc theo đường cong dịu dàng một đùng đi lên trên , chiếm lấy thứ cứng rắn đồ tươi , hai tay cũng bao phủ vuốt ve đôi núi ngọt mà .

Hắn bú liếm , đưa Cốc Tử Dung đẩy thẳng lên đỉnh cao của dục vọng .

“Lôi ... Đừng làm nữa ... Ta ... A ...” Nàng rên rỉ cong người lên , trong miệng phát ra tiếng kháng nghị khó chịu , dường như cảm thấy hắn đang cố ý muốn chòng ghẹo đến khi nàng chịu không nổi .

Cận Minh Lôi bỏ qua một bên vú , tay lớn trượt xuống , ngón trở nhờ vào hoạt dịch lại đâm vào trong hoa kính siết chặt của nàng , ngón cái đặt lên hoa hạch ngoài cửa huyết vuốt ve lên xuống , con người đen thẫm thăm thẳm tràn ngập dục hoà nhìn nàng bởi vì dục vọng bao phủ mà khuôn mặt đỏ ửng lên .

“Nói nàng muốn ta .” Ngón tay vừa kéo ra đưa vào vừa hơi đánh lên vách tường trong hoa kính của nàng , tiếng nói của hắn bức ép , cảm giác vách tường trong hoa kích liên tục co rút đè ép ngón tay , loại xúc cảm mãnh liệt này càng khiến người ta mất hồn , trong khoảng thời gian ngắn hắn mồ hôi rơi như mưa , nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn .

“Muốn ... Ta muốn ... Xin người ...” Nàng không chịu được nhu cầu mãnh liệt dưới hạ thân , khẽ níu nói ra câu trả lời hắn muốn , cái mộng xinh xắn nhịn không được nâng lên , để ngón tay trong cơ thể mình càng thâm nhập sâu hơn .

Hắn thoả mãn hôn xuống , môi lưỡi nóng bỏng mút lấy cánh môi non mềm của nàng .

Bất ngờ đứng dậy , hắn đem thân thể tuyết trắng dưới thân ôm lấy , đi thẳng đến giường ngủ.

Cận Minh Lôi đem thân thể mềm mại của Cốc Tử Dung đặt lên trên giường , nhanh chóng cởi đồ mình ra , trực tiếp phủ lên nàng .

Hắn dùng cái đùi cường tráng tách hai chân nàng ra , nửa thân dưới gần sát không để lại chút khe hở , để cự đại nóng rực đặt ở nơi tư mật ướt đầm của nàng , môi lưỡi cuồng dã mút lên nơi đầy đà của nàng .

“A ... ừm ...” Gương mặt đỏ hồng chuyển động hai bên , Cốc Tử Dung chịu không nổi cự treu chọc nhiệt tình cố ý của hắn , khao khát yêu cầu chiếm cứ suy nghĩ của nàng , hơi thở vô thức càng câu dẫn tâm hồn người khác .

Hắn tà ác dùng hạ thân to lớn không ngừng cọ xát ngoài hoa kính của nàng , chậm chạp không muốn tiến vào .

“Ừm ...” Nàng chịu không nổi loại tra tấn giống như lăng trì này , nâng đùi ngọt quấn chặt quanh hông hắn , u huyết ướt đầm chủ động dán vào cự đại cương cứng nổi đầy gân xanh .

Cận Minh Lôi thờ gáp một tiếng , biết mình cuối cùng cũng đạt được mục đích , đem thân hạ dưới thân đưa tới cảnh giới ham muốn không thể quay đầu .

Đột nhiên , hắn động eo một cái , dùng tư thế cuồng dã đâm vào trong hoa kính của nàng !

“A...” Bất ngờ bị nhồi đầy khiến Cốc Tử Dung ngửa đầu hét lên , kêu lên cảm thụ đầy thoả mãn .

Cự đại cứng rắn hoàn toàn chừa vào hết trong hoa huyết của nàng , hai tay Cận Minh Lôi cầm eo nhỏ của nàng , bắt đầu rút ra chọc vào .

“A ... uh ... Lôi...” Nàng ưỡn nửa thân dưới , cố gắng nghênh đón , phối hợp với vận động mất hồn của hắn .

“Dung nhi ... Dung nhi ...” Hân khẽ than, càng đắm càng sâu, tốc độ nhanh dần, mỗi một lần gần như hoàn toàn rút khỏi cơ thể nàng, sau đó lại dùng sức tiến vào, chạy thẳng đến tận cùng, bị khoái cảm buộc chặt ma sát lửa nóng, làm tâm thần hân nhốn nháo.

Hân tay cảm một bên vú lay động, ánh mắt dừng trên khuôn mặt kiều mỵ vì dục vọng hiện ra vẻ phóng đãng, hân thương thức, bàn tay nhịn không được dùng sức xoa nắn bạch nộn trong tay, hông dùng lực, ra sức đâm và trong huyết run rẩy co rút.

“A ...” Huyết mạch toàn thân giống như nghịch lưu, hai tay Cốc Tử Dung nắm chặt đem chặn dưới thân, ngửa cằm, hét lên, cảm giác mãnh liệt tăng vọt, nàng co rúm run rẩy không thôi.

Cận Minh Lôi gầm ghe, dục hoa chạy đến đỏ mắt, dùng hết sức lực toàn thân đem nhiệt thiết dưới háng điên cuồng đưa vào huyết kinh liên tục run rẩy, mà nàng cao trào co rút ép chặt nó, để cho hân càng mãnh liệt dứt vào.

Đột nhiên, hân nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, nơi cổ họng bật ra tiếng kêu điên cuồng, hạt giống dục vọng đầy trường điên cuồng được hân dùng lực đẩy vào tận cùng trong cơ thể nóng bỏng của nàng ...

Ái triều dần dần ngừng lại, Cận Minh lồi ôm thân thể ngập mồ hôi của Cốc Tử Dung vào trong ngực, nằm ở trên giường.

“Dung Nhi, nàng có biết nàng đẹp thế nào không?” Hân quyến luyến không thôi vỗ về da thịt phần hông của nàng.

“Ừm ...” Cốc Tử Dung lười biếng đáp lại. Không ngờ được một lần chủ động tích dục tham gia lại một môi như thế, hơn nữa nàng cảm thấy hành động hôm nay của hân đối với nàng có mưu tính nói không ra lời, chút suy nghĩ này, lập tức truyền đến trong tay ---

“Dung nhi, thích ta làm vậy với nàng không?” Hân tà ác lấy tay bóp chặt xoa nắn bầu vú đỏ bồng.

Hân muốn dùng tình dục chinh phục nàng! Cốc Tử Dung đột nhiên lĩnh ngộ.

“Người đang nói cho ta biết, công phu trên giường của người rất tốt?” Nàng có chút mệt mỏi ngược mắt nhìn lên, một tia bất mãn hiện lên trong mắt.

“Ta chỉ không muốn nàng lo lắng nhiều, đừng dễ dàng từ bỏ quan hệ phù hợp như thế giữa chúng ta.” Khoé miệng của hân nhếch lên nụ cười tà nịnh, trong lòng tán thưởng Dung nhi của hân thật là thông tuệ, lập tức đoán ra ẩn ý vì sao hân dùng đủ loại động tác câu dẫn nàng.

“lo lắng cái gì? lo lắng một khi chúng ta chia tay, ta sẽ vì không được thỏa mãn dục vọng mà khó chịu?” Cốc Tử Dung hài hước nhướn mày.

“Dung nhi ...” Không thỏa mãn dục vọng, ngôn từ lớn mật như vậy lại từ thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, làm hân kinh ngạc không thôi, lại khâm phục tính khí thẳng thắn không sợ chịu phê phán, mà nữ nhân xinh đẹp lại thông tuệ như vậy lại tuyệt không chịu sự trói buộc bởi giáo lý, hân làm thế nào có thể buông tay dễ dàng?

Con người đen thâm trầm nhìn chăm chăm khuôn mặt vì hoan ái mà càng thêm dịu dàng đáng yêu, trong lòng hân dâng lên một cảm xúc mãnh liệt.

Tham muốn giữ lấy, ngón tay đang vuốt ve đầu vú cột dọc theo đường cong của thân hình trượt xuống, trực tiếp công kích bụi hoa mê người giữa hai đùi nàng.

“Này, người làm gì?” Phát hiện điều không đúng Cốc Tử Dung tính phản xạ khép chặt hai chân, nhưng không bằng tốc độ của tay hân, ngược lại còn kẹp chặt bàn tay hân giữa hai chân nàng. “A!” Nàng sợ hãi kêu một tiếng.

Hân mãnh lực dùng đùi tách hai chân khép lại của nàng, bàn tay to đi vào bụi hoa, ngón tay nhanh chóng đâm vào trong hoa kính còn ướt ái.

“A ... Đứng ... Làm sao người ... lại tới nữa ...” Nàng kinh hô một tiếng, vặn vẹo mông muốn thoát khỏi đầu ngón tay đang tàn sát bừa bãi trong cơ thể nàng, bất đắc dĩ nàng giống như con gà con nhỏ bé, không thể lay động hân nửa phần, ngực lại còn làm cho ngón tay giống như có ma lực của hân động đến hơn, thân thể từ từ xụi lơ, ham muốn vừa bình ổn lại bị hân khơi mào.

Đôi môi Cận Minh Lôi mang theo ham muốn nặng nề ngang ngực chiếm lấy đôi môi mỏng khẽ than của nàng.

Lực đạo kháng cự của thiên hạ dưới thân rất nhỏ, hân xoay người một cái, một lần nữa đè lên thân thể mềm mại của nàng, nhiệt thiết dưới khó lại không chút lưu tình đánh về phía nàng.

Hai thân hình trần trụi quấn lấy nhau, dục vọng kích thích tràn ngập, tất cả vấn đề phiền chán tạm thời đều bị ném ra sau đầu ...

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Bước vào cổng vòm ngăn cách Hường Nhật cư cùng với khác viện khác, Cốc Tử Dung im lặng đi theo người dẫn đường ở phía trước, một đường đi thẳng vào sâu trong đình viện.

Hường Nhật cư là nơi ở của Cận Minh Lôi, ngày thường ngoài người làm quét dọn ra, những người khác vốn không được phép tùy tiện đi vào, đây cũng là lần đầu tiên Cốc Tử Dung bước vào, bởi vì đều là Cận Minh Lôi chủ động đến Hường Tinh tiểu lâu tìm nàng, mà nguyên tắc của nàng là không tùy tiện xâm phạm riêng tư của người khác, cho nên cũng chưa bao giờ đến Hường Nhật cư tìm hân.

Tuy nói không muốn quan tâm vào việc riêng tư của người khác, nhưng khi Cốc Tử Dung tiến vào Hường Nhật cư, vẫn là nhìn không được nghĩ muốn hiểu rõ chỗ ở của người nam nhân vương vũ tâm nàng một chút, kết quả nàng nhìn cả nửa ngày, phát hiện ra trong đình viện đẹp đẽ này ngay cả một bông hoa cũng không có, sân trong được xanh hoá, cây xanh, bồn hoa xanh, nhưng đều không có hoa, màu xanh đậm đảo khắp nơi này là cách bài trí nam tính, thể hiện chủ nhân ở đây cá tính cứng rắn tác phong không đổi.

Cốc Tử Dung bữu môi khinh thường.

Một cái đình bát giác xây trên mặt nước xuất hiện trước mắt, trong gian đình buông màn tơ trong suốt, ngồi trong đình là ban am từ.

Nặng bước dần dần tiếp cận, Cốc Tử Dung thấy hai huynh đệ Cận Minh Lôi, Cận Minh Kỳ, cùng với một nam tử chưa từng gặp qua, ba người hình như đang sôi nổi bàn chuyện gì đó.

Trong lúc nói chuyện, Cận Minh Lôi ngẩng đầu nhìn thấy Cốc Tử Dung bước vào bên trong đình, đôi mắt bỗng chốc hiện lên một tia sáng ấm áp nhu hoà, không một chút để ý đến thần sắc kinh ngạc trong mắt nam tử xa lạ kia.

“Dung Nhi, lại đây.” Cận Minh Lôi mang theo thái độ cung chiều đứng lên, kéo Cốc Tử Dung ngồi xuống bên cạnh mình.

“Tìm ta tới có chuyện gì sao?” Cốc Tử Dung cũng không kiêng dè ngồi bên cạnh hân, liếc xéo hân một cái sau đó thuận miệng hỏi, tiếp theo ánh mắt lại chiếu về phía nam tử xa lạ đối diện, rồi lại nhìn một cái bình có tạo hình kỳ lạ đặt trên bàn.

“Dung Nhi, ta giới thiệu một người với nàng trước, vị này chính là Kiều Kiếm Vân, một trong tứ đại tổng quản của Minh Ký thương hành, phụ trách ghi chép công việc làm ăn ở vùng Tây Bắc, cũng là sư đệ đồng môn của ta.” Nói xong, Cận Minh Lôi chuẩn nhìn về phía Kiều Kiếm Vân, “Kiếm Vân, vị này chính là Cốc Tử Dung, cũng là đại phu y thuật tốt trị khỏi bệnh cho mẹ ta mà ta vừa nhắc đến.”

Kiều Kiếm Vân nghe vậy, lập tức lộ ra ánh mắt khâm phục, nhìn nữ tử mảnh mai đẹp như thiên tiên trước mắt, chấp tay làm lễ “Hân hạnh, Cốc cô nương, vừa rồi có nghe Vương gia nhắc tới y thuật kinh người của cô nương, thực là làm người khác kính nể, Kiều Kiếm Vân ở đây cảm tạ ân cứu mạng của cô nương đối với Cận phu nhân.”

“Không cần, người quá đa lễ rồi, “Cốc Tử Dung vội vàng xua tay, ngăn cản hân tiếp tục thao thao bất tuyệt, trên mặt là một bộ biểu tình không dám gạt bừa, miệng lầm bầm “Xin người, cô nhân nói chuyện sao đều đặt văn như vậy, thật là khiến người ta chịu không nổi.”

“Cô nhân?” Cận Minh Kỳ lặp lại hỏi, trên mặt xuất hiện tia nghi hoặc khó hiểu, hai người khác cũng vậy.

“Không có việc gì!” Cốc Tử Dung cười gượng hai tiếng, tính toán giả ngu né tránh câu hỏi, vì thế chuyển hướng sang Cận Minh Lôi “Minh Lôi, người gọi ta đến chỉ là muốn giới thiệu Kiều Kiếm Vân quen biết ta?”

“Không phải.” Trong lòng Cận Minh Lôi tuy có nghi vấn, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của Cốc Tử Dung “Kiếm Vân mới từ vùng Tây Bắc chuyển một lượng hàng hoá về kinh, thuận tiện đem cho ta mấy bình rượu quý, ta tính đêm nay ở Hường Nhật cư làm tiệc tẩy trần cho Kiếm Vân, cùng rượu ngon đẳng cấp này, cho nên tìm nàng theo cùng.”

“A! Thì ra là thế, tốt thôi!” Cốc Tử Dung nhún nhún vai, hào phóng đồng ý.

“Vậy nàng có thể đợi chút được không, người hầu đang mang thức ăn lên, ta còn có chút việc công muốn thảo luận cùng Kiếm Vân một chút.”

“Không sao, mời người, ta có thể ở đây dự thính.”

Sau đó, Cận Minh Lôi lập tức chuyển tâm bàn luận cùng Kiều Kiếm Vân chuyện làm ăn một chuyến này hân đi lại vùng Tây Bắc cùng vấn đề hân gặp phải trên đường đi.

Cốc Tử Dung dự thính nửa ngày, cuối cùng nhìn không được mở miệng ngắt lời “Thật xin lỗi, quấy rầy các người thảo luận.” Nàng thấy ba người dừng miệng không nói, ánh mắt nhìn về hướng Kiều Kiếm Vân “Người vừa mới nói, trên đường người áp tải hàng hoá về kinh, thỉnh thoảng có người ác ý muốn cướp hàng, phải không?”

Kiều Kiếm Vân gật đầu “Có điều, ta đã cẩn thận suy nghĩ qua, thật sự không nghĩ ra có địch nhân nào lại lớn mật như thế, còn muốn cướp hàng hoá của Minh Ký.”

“Theo tình hình người vừa miêu tả, ta cho rằng người tới đều không phải là muốn cướp hàng hoá, trái lại hành vi khiêu khích này là nhằm vào các người mà đến.”

“Hả?!” Kiều Kiếm Vân ngạc nhiên kêu nhỏ một tiếng, nhanh chóng nhớ lại! Phát hiện lời nói của Cốc Tử Dung hình như là đúng.

“Người từng đắc tội với người nào sao?” Cốc Tử Dung nhìn về mặt tỉnh ngộ của hắn, hỏi.

Kiều Kiếm Vân nghe vật hơi hoang mang, không khỏi nhíu mày lại, vắt trán suy nghĩ thật lâu sau đó mới lắc đầu “Hắn là không, cho dù là hồi trước hay sau khi ta tiếp nhận chức tổng quản Minh Ký thương hành, ta cũng chưa từng có xung đột với người khác, nhất là sau khi vào Minh Ký, ta luôn dùng cách dĩ hoà vi quý, tuyệt đối không khơi mào chiến tranh.

Cốc Tử Dung suy nghĩ cẩn thận nhìn lên Kiều Kiếm Vân anh tuấn nho nhã trước mắt, đột nhiên linh quá loé lên “Kiều Kiếm Vân, người từng nói sau khi người đụng chạm đến người rồi đi, nhất được một thứ, đưa ta nhìn một chút được không?”

“Đương nhiên có thể.” Kiều Kiếm Vân lập tức từ trong hầu bao lấy ra một vật sáng trong đưa cho Cốc Tử Dung.

Cốc Tử Dung nhận lấy đồ vật, đặt ở trong bàn tay nhìn kỹ, phát hiện đây là viên bảo thạch được dát vàng xung quanh, phía trên còn có mối nối giống như bị lôi kéo mà có chút biến dạng, chắc là do vàng có thể kéo dài và dát mỏng, khiến nó không chịu nổi bị ngoại lực tác động kéo ra mà thành.

“Đây là một phần hoa tai của nữ nhân. Các người nhìn xem...” Cốc Tử Dung đưa bàn tay vươn ra giữa bàn, để cho ba người cẩn thận quan sát “Bên trên có phần hơi biến dạng hẳn là chỗ tiếp nối với vật nào đó, mà kích cỡ của viên bảo thạch này chỉ thích hợp dùng cho khuyên tai, cho nên ta suy đoán vật này chắc là không cẩn thận rơi từ trên người nữ nhân xuống.” Dứt lời, nàng nhìn Kiều Kiếm Vân đầy hứng thú.

“Kiều Kiếm Vân, có phải người từng đắc tội với nữ nhân, mới có thể bị người ta cố ý khiêu khích?”

Kiều Kiếm Vân nghe đến phỏng đoán của Cốc Tử Dung thì ấn đường nhíu lại, nghe được câu hỏi của nàng, ấn đường lại càng giống như mây trời nút thắt buộc chặt trán lại.

“Không thể nào!” Cận Minh Kỳ kinh ngạc hô nhỏ “Một nữ nhân có biện pháp làm ra việc này sao?”

“Không biết!” Cốc Tử Dung lập tức lạnh lùng cười giễu một tiếng, “Người cho là mỗi nữ nhân chỉ xứng ở nhà thêu hoa, bắt bướm, chuyện gì cũng không biết làm sao?”

“Ta có nói như vậy sao?” Cận Minh Kỳ cũng trừng mắt.

“Ý tứ trong lời nói của người không phải là thể hiện rõ như vậy sao.” Cốc Tử Dung khinh thường liếc xéo hắn, không chịu nổi quan niệm kỳ thị nữ nhân này của hắn.

“Người...” Cận Minh Kỳ sao có thể chịu được nàng nhiều lần khiêu khích, đang định nói lại nàng vài câu, thì không ngờ nghe được tiếng kêu nhỏ của Kiều Kiếm Vân, lời đến miệng lập tức nuốt trở về, quay đầu nhìn thần sắc kinh ngạc hiện lên trên mặt Kiều Kiếm Vân.

“Nghĩ ra điều gì sao?” Cận Minh Kỳ mở miệng trước.

Trên mặt Kiều Kiếm Vân hiện lên vài phần phức tạp, muốn nói lại thôi, nửa ngày mới khó xử mở miệng “Vương gia, ta nghĩ Cốc cô nương nói đúng, chỉ có điều ta hi vọng Vương gia không nên hỏi trước, ta sẽ mau chóng xử lý tốt chuyện này, sau đó sẽ đem sự tình báo cáo Vương gia.”

“Được” Cận Minh Kỳ không chút do dự đáp.

“Thật sự là nữ nhân gây nên...” Cận Minh Kỳ không dám tin tự nói.

“Nữ nhân, nữ nhân, không phải người cũng do nữ nhân sinh ra sao, tại sao lại xem thường nữ nhân như vậy, đúng là kỳ quái.” Cốc Tử Dung đắc chí vì suy luận chính xác của mình, châm chọc cười nhạo Cận Minh Kỳ.

“Người nói cái gì?!” Cận Minh Kỳ tức điên, hắn chưa từng gặp qua nữ tử nói năng lỗ mãng giống như nàng.

Cận Minh Kỳ bật cười ôm chầm Cốc Tử Dung, ngăn cản nàng nói tiếp, cũng đem ánh mắt ném về phía bảo đệ.

“Minh Kỳ, đừng tức giận, người xem người hầu bụng đồ ăn đến cũng không dám bước về phía trước đây.” Hắn vừa nói vừa ra hiệu cho người hầu đứng cách đó không xa đi đến. “Có lời gì, dùng xong bữa tối nói sau.”

“Đúng vậy, thiếu gia, dùng bữa trước đi!” Kiều Kiếm Vân cũng lên tiếng nói.

Cận Minh Kỳ nghe vậy, đành phải bực mình im lặng, nhưng hai mắt vẫn không cam tâm trừng mắt nhìn về mặt tươi cười đắc ý của Cốc Tử Dung đang rúc trong lòng đại ca.

“Minh nguyệt kỳ thời hữu, bả tửu vấn thanh thiên. Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên. Ngã dục thừa phong quy khứ, duy khủng quỳnh lâu ngọc vũ, cao xử bất thăng hàn...”*

Một bình rượu xuống bụng , Cốc Tử Dung hơi say nhìn chén lưu ly trong tay , không kim được nhớ đến cuộc sống ở thế kỷ 20 , cho nên lằm bằm đọc lên câu chữ trong trí nhớ , hoàn toàn không phát hiện ra ba người đang ngồi dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng .

Thì ra rượu quý mà Kiều Kiếm Vân mang về từ hành trình Tây Bắc , chính là rượu nhỏ có thể mua được đầy đường ở thế kỷ 20 . Mà màu rượu đỏ tươi ở trong chén lưu ly , lại càng gọi lên ký ức nàng ở thế kỷ 20 chịu huấn luyện nghiêm khắc , cho dù khổ nhiều hơn vui , nhưng vẫn khiến tâm tình của nàng trầm xuống , bất giác đem một ly rượu uống xuống bụng .

Trong bữa tiệc , Cận Minh Lôi vốn đang bàn chuyện của cửa hàng cùng Kiều Kiếm Vân , trong lúc đề tài vừa ngừng lại thì chợt nghe lấy Cốc Tử Dung từ đầu đến cuối đều trầm mặc lại đột nhiên đọc ra một câu này , còn đôi mắt đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thì khép hờ , vẻ mặt yêu kiều chân thành càng là hình ảnh hấn chưa từng thấy qua .

Cận Minh Lôi nhìn chén lưu ly trên tay nàng , ánh mắt lại nhìn lên trên bàn , bất ngờ phát hiện mấy bình rượu trên bàn chỉ trong một thời gian ngắn đã uống hết một bình .

“Nàng uống say rồi , Dung Nhi.” Cận Minh Lôi đưa tay đỡ lấy thân thể hơi choáng váng của Cốc Tử Dung , một tay cẩn thận dịch chuyển bình rượu bên tay nàng .

“Ai nói !” Cốc Tử Dung đẩy cánh tay đỡ lấy người mình ra , đột ngột đứng dậy , không ngờ chất cồn đã hoàn toàn gạt bỏ bản tính nghiêm khắc tự kìm chế ngày thường , mạch suy nghĩ rõ ràng của nàng bị rối loạn . Nàng giơ chén rượu trong tay lên đứng đưa vài cái với hai người đối diện “Ta còn chưa cùng Cận tiểu đệ và Kiều Kiếm Vân hào hào uống hai chén đâu!”

Cận tiểu đệ ! Cận Minh Kỳ nhất thời đen mặt , còn khuôn mặt anh tuấn của Kiều Kiếm Vân thì nổi lên ý cười.

Cận Minh Lôi thấy ánh mắt Cốc Tử Dung mơ hồ ngà ngà say nhìn chăm chăm Cận Minh Kỳ và Kiều Kiếm Vân ngồi đối diện , trong lòng đột nhiên không vui , ánh mắt lạnh đi , lập tức bắn ra hai luồng sáng lạnh về phía đối diện , một tay lại kéo thân hình nhỏ xinh đứng thẳng của Cốc Tử Dung ú vào trong lòng , đoạt lấy chén rượu trong tay nàng .

“Sao không cùng ta uống hai chén !” Lời hỏi hơi hờn giận thốt ra.

Cái ôm áp áp khiến Cốc Tử Dung hơi hoang mang , lập tức nâng đôi mắt có chút bối rối nhìn vào mắt Cận Minh Lôi nửa ngày , mặt lộ vẻ nghi hoặc .

“Ồ? Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Nàng lắc đầu suy nghĩ trong chốc lát , đột nhiên trên mặt hiện ra vẻ vui mừng “Minh Lôi , ta chưa bao giờ biết uống rượu lại tuyệt như vậy ! Nào , nào , ngươi tiếp tục bồi ta uống mấy chén ... Ồ? Rượu của ta đâu?” Nàng nhìn thấy hai tay chống rỗng , ánh mắt nghi hoặc , đột nhiên , nàng quay đầu nhìn hấn , “A ! ở đây .” Nàng đưa tay hướng lên bàn , thêm nhỏ dãi nhìn chén lưu ly chứa đầy rượu của Cận Minh Lôi , vội vàng cảm , lập tức uống vào miệng .

“Nàng uống quá nhiều rồi .” Cận Minh Lôi đưa tay bắt lấy cổ tay hết sức nhỏ đang nắm chén rượu của nàng .

“Đâu có ?” Cốc Tử Dung chia tay tác đầu ngón tay của hấn đang nắm cổ tay mình “Ta vừa mới bắt đầu uống mà thôi.”

Sợ nàng tổn thương chính mình , Cận Minh Lôi đành phải thuận theo để nàng tách bàn tay hấn ra , lại trơ mắt nhìn nàng đem chén rượu kia đổ vào trong miệng , hai mắt liền trừng lên giận dữ nhìn thiên hạ hồn nhiên kia.

“Đại ca , ngươi cứ để cho nàng uống đi ! Dù sao ngươi cũng không bỏ nàng một mình ở đây lúc này , cho dù nàng uống rượu cũng không xảy ra gì nghiêm trọng a!” Cận Minh Kỳ xấu hổ nói , nhìn thẳng vào Cốc Tử Dung đang ở trong trạng thái say xin rúc vào lòng Cận Minh Lôi , trong lòng vẫn không cam tâm mới vừa bị si nhục gọi là “tiểu đệ” , quyết tâm nhớ thật kỹ bộ dạng nàng say rượu để sau này cười nhạo nàng .

Kiều Kiếm Vân nói : “Vương gia không cần lo lắng , rượu này tính ôn hoà , uống nhiều một chút cũng không sao , không đến mức hại thân , chỉ là sau khi ngâm rượu rất mạnh , chắc ngày mai Cốc cô nương tỉnh dậy nhất định sẽ khó”

Nhiều năm ở chung , Kiều Kiếm Vân hiểu rõ thần sắc của Cận Minh Lôi tuy tức giận , nhưng thật ra là lo nhiều hơn bực . Có điều hấn cũng chưa từng thấy qua nữ nhân thú vị như thế , còn hào sảng hơn nữ tử phương Bắc , hoàn toàn không tương xứng với vẻ ngoài mềm mại kia của nàng .

“Hon nữa này cực kỳ thích hợp cho nữ tử uống , Vương gia sợ gì , để cho Cốc cô nương chè chén một phen” Kiều Kiếm Vân tiếp tục nói.

“Nói rất hay” Cốc Tử Dung sau một hồi choáng váng , vừa đúng lúc nghe được câu cuối cùng này của Kiều Kiếm Vân , lập tức thốt lên khen ngoại , rồi đoạt lấy bình rượu trên bàn rót đầy một chén , sau đó giơ chén rượu lên hướng về Kiều Kiếm Vân nói : “Kiều Kiếm Vân , vì hai chữ ‘chè chén’ của ngươi , ta kính ngươi một ly.”

“Dung Nhi!” Cận Minh Lôi bất mãn gầm nhẹ một tiếng .

“Ngươi đừng lằm bằm lên vậy chứ!” Cốc Tử Dung nũng nịu nói , lại lắc đầu nói “Bây giờ ta đã hiểu được vì sao cổ nhân lại vừa uống rượu vừa ngâm thơ , thậm chí tên Lý Bạch kia còn muốn nhảy xuống nước mò trăng nữa ! Thì ra rượu ngon dễ uống ... Hức ! Uống xong còn có thể bay bay như tiên , cả người khoan khoái ...” Nàng vừa đổ rượu vừa nắc lằm bằm nói.

Kiều Kiếm Vân buồn cười giơ chén rượu , nhìn thấy Cốc Tử Dung lằm bằm một mình , dường như đã quên mất vừa nói muốn kính hấn một ly .

Cận Minh Lôi cuối cùng cũng không kìm chế được đoạt chén rượu trong tay Cốc Tử Dung , đặt lên bàn , một tay kéo nàng đứng dậy .

“Các người từ từ dừng đi ! Ta đưa nàng về phòng trước.” Nói xong nắm chặt cánh tay , ôm Cốc Tử Dung đang giãy dụa không ngừng xoay người rồi đi .

“A ! Ta nghĩ ra rồi” Cốc Tử Dung đột nhiên kêu lên trong lòng Cận Minh Lôi “Kiều Kiếm Vân , ta nghĩ ra hai câu thơ rất thích hợp cho người ... Đây ! Người buông ra , để cho ta nói hết đã!” Nàng dùng sức giãy dụa .

Cận Minh Lôi không vui dừng bước quay người lại , gầm nhẹ với Cốc Tử Dung . “Nói mau !”

“Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu, Tây xuất Dương Quan vô cố nhân**! Kiều Kiếm Vân , những lời này giống như đang nói như a ! Không sai chứ ! Câu thơ đã thuộc lâu như vậy rồi còn nghĩ ra , đủ để chứng minh ... Đây , này , người đang làm gì vậy ... a ... Ta còn chưa nói xong đâu ... Người thô phi a...”

Bóng lưng cùng tiếng chửi mắng nặng nề đi xa dần . Kiều Kiếm Vân thủ vị nhìn lên bộ dạng hơi kinh ngạc há miệng của Cận Minh Kỳ .

“Cốc cô nương thật là một nữ tử kỳ lạ . Vương gia tìm được nàng ở đâu vậy ?”

Cận Minh Kỳ nhất thời hoàn hồn , liếc mắt trừng hấn một cái “Không phải là đại ca tìm được nàng , là nàng nhìn thấy bố cáo ta dán đến chuồng bệnh , không ngờ thật sự chữa khỏi cho nương , trừ lần này ra , người còn chưa được kiến qua bộ dạng giương nanh múa vuốt và công phu hại người của nàng đâu !”Hắn cảm giận bất bình nói.

“Tính tình của nàng rất kém ?”

“Còn hơn cả kém , quả thực là đanh đá , bộ dạng như muốn leo lên đầu nam nhân , cũng chỉ có đại ca chịu được dạng người không chút ôn nhu đáng yêu nào như nàng . lần tới người gặp lại nàng , khi nào chú ý nhìn , nếu không phải bộ dạng lạnh như băng , người lạ chó tới gần , thì chính là mồm miệng lạnh lợi muốn chằm chọc người khác làm cho người ta xấu hổ vô cùng .” Cận Minh Kỳ phun hết nỗi khổ ra .

Ý cười trong mắt Kiều Kiếm Vân càng đậm . Xem ra cái người bị tổn hại đến xấu hổ vô cùng kia , chính là vị Cận thiếu gia đang nôn hết nỗi khổ bên cạnh đây.”

“Cốc cô nương là thị thiếp của Vương gia?”

“À ! cái này ...” Cận Minh Kỳ nhất thời nghẹn lời “Hắn là .. hắn là chưa tính là phải đi ! Đại ca chưa từng tuyên bố với người trong phủ là muốn thu nàng làm thiếp , nhưng mỗi ngày đại ca đều qua đêm ở Hương Tinh tiểu lâu , điều này người trong phủ cũng biết , cho nên ta cũng không rõ là đại ca rốt cuộc đang có chủ ý gì , nhưng mà nàng đúng là nữ nhân của đại ca.”

Kiều Kiếm Vân nhất thời im lặng suy nghĩ cẩn thận lời Cận Minh Kỳ nói , tình hình không quá hiểu rõ như thế là có ý nghĩa gì . Nhưng qua quan sát của hắn tối hôm nay , Vương gia đúng là rất quan tâm đến Cốc cô nương , đã như vậy , tại sao Vương gia lại mặc cho cái loại tình huống mờ ám không rõ này tiếp tục , mà không cho Cốc cô nương một danh phận chính thức , ngược lại còn mặc cho lời đồn đại truyền khắp phủ chứ?

Cận Minh Lôi kìm nén cơn giận không biết tên đang dâng lên trong lòng , một đường ôm Cốc Tử Dung về Hương Tinh tiểu lâu , đặt thân thể mềm mại không xương của nàng lên trên giường , mới quay ra ngoài phòng rót một chén trà cho nàng uống xuống.

Hắn vắt một cái khăn ướt , tự tay nhẹ nhàng lau mồ hôi chảy trên khuôn mặt đỏ như lửa của nàng , cơn tức trong lòng dần dần tiêu tan . Nhìn người trước mắt không đầy nửa , nhu thuận mặc hắn lau hai má , nghi vấn trong lòng dâng lên , nàng bị cái gì kích thích sao ? Nếu không đêm nay vì sao lại có biểu hiện kỳ lạ khác thường như thế?

Cốc Tử Dung hưởng thụ xúc cảm mát lạnh của khăn ướt , mí mắt nặng nề nửa thả lỏng , cảm thấy thần chí nàng lúc thì thanh tỉnh khi thì mơ hồ .

“Vì sao lại mượn rượu giải sầu ?”

Tiếng nói trầm thấp bất ngờ tiến vào trong tai của nàng .

“Buồn?” Nàng lẩm bẩm nói , dùng cái đầu không nấy mình mẫn liễu mình nghĩ , nàng buồn sao ? Chẳng qua là nghĩ sẽ không quay về thế kỷ 20 được nữa , kế hoạch trong lòng lúc trước không thể thực hiện , đánh đổ Nghiêm Siêu , thể hiện năng lực , làm cho phụ thân không thể nói nàng là sao chổi , nàng muốn đứng trên đỉnh cao ... Tất cả kế hoạch đó , bây giờ đã không thể thực hiện , nàng cũng đã trở thành một người khác , đây ... cũng tính là buồn sao?

“Nếu nàng có điều gì tủi thân , sao không nói cho ta biết “ Cận Minh Lôi đưa tay ra , thương tiếc vỗ về má hồng của nàng , ánh mắt mê muội nhìn đôi mắt đẹp bị sương mờ bao phủ của nàng .

Nàng không có buồn ! Cốc Tử Dung cố hết sức bắt đầu óc phải tỉnh táo lại . Đây không phải buồn , nhưng mà ... nhưng mà vì sao tâm tình của nàng lại như vậy chứ?!

Đột nhiên , trong đầu của nàng hiện lên một gương mặt

“Khỉt Nhi !” Nàng kêu thành tiếng “Chết tiết ! Ta hối hận , ta hối hận , không nên đáp ứng , không nên ...” Đáp ứng đến Đường triều . Nàng thấp giọng lẩm bẩm , cuối cùng nhịn không được sức nặng của đầu , mềm man tựa vào đôi ngực Cận Minh Lôi , giữa trường vẫn còn lẩm bẩm .

Khỉt Nhi là ai? Cận Minh Lôi nhủ mảy lại , ánh mắt không vui . Sau khi say rượu không ngờ nàng lại gọi tên người khác , rốt cuộc nàng có đem hân để vào mắt hay không đây !

Nàng nói nàng hối hận , hối hận cái gì ? Cận Minh Lôi trừng mắt nhìn Cốc Tử Dung , vẻ mặt đột nhiên lạnh dần ...

“Dung Nhi , nàng hối hận cái gì ? Là hối hận ... làm nữ nhân của ta sao?” Hân có chút chần chờ hỏi , trong lòng lại nổi lên một cảm giác đau lòng .

“Ừm ...” Nàng theo bản năng cọ xát cái đầu nặng như quả dưa trong lòng ngực của hân , cảm giác ấm áp khiến nàng khoan khoái thở dài một hơi “Đúng vậy Ta hối hận ...” Nàng lẩm bẩm không rõ nói xong , đồng thời biết rõ mình không muốn xa rời đôi ngực ấm áp biết bao , nhưng lại không khỏi bi ai nhớ tới , lòng ngực này vĩnh viễn sẽ không nắm giữ một mình nàng , nếu như lúc trước nàng có thể lĩnh ngộ được điểm ấy , cũng không đến nỗi hăm mình vào trong đám lầy khó chịu này , cho nên nàng hối hận , hối hận lúc trước dễ dàng đáp ứng trở thành nữ nhân của hân , rất tự tin rằng sau này có thể không chút quyến luyến toàn thân rời đi ... Đúng vậy , nàng hối hận , nhưng mà ...

Ngay khi Cận Minh Lôi nghe vậy mà buồn bã biến sắc thì Cốc Tử Dung đột nhiên từ trong ngực hân ngẩng đầu lên , ánh mắt mơ màng nhìn hân .

“Lôi , ngươi thật đáng ghét a! Vì sao ngươi không xấu một chút , tính tình tệ một chút , hại ta không cẩn thận liền thích ngươi hơn ...” Nàng lẩm bẩm nói , cố gắng muốn xoá đi lớp sương chắn trước mắt , muốn nhìn rõ mặt hân hơn .

Cận Minh Lôi nghe được lời nàng buột miệng nói ra , tâm tư vốn đang chìm xuống đột nhiên nâng lên , hân vừa giận vừa vui chăm chú nhìn nàng , vui sướng vì nàng cuối cùng cũng nói ra tiếng lòng , thẳng thắn thừa nhận nàng thật sự là thích hân , một mặt khác lại không thể tiêu tan nỗi hối hận trước đây nàng nói.

Cốc Tử Dung cố gắng nửa ngày , cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi , gục đầu xuống , một lần nữa tựa vào trên ngực Cận Minh Lôi “Ta mệt mỏi quá ...”

Cận Minh Lôi xoay người xiết chặt cánh tay , ôm chặt lấy thân thể của nàng “Dung Nhi , nói cho ta biết , nàng thích ta bao nhiêu?” Hân rất muốn hiểu rõ tâm ý của nàng nhiều hơn , khẩu khí có chút gấp gáp.

“Rất thích ... rất thích ...” Nhờ vào thần chí đã nói lòng , nàng không chút dè phòng , thổ lộ , càng chôn sâu vào trong ngực hân .

Cảm giác vui sướng lại tràn ngập trong lòng ngực Cận Minh Lôi , tâm tình xúc động khiến nấn bật thốt lên “Dung Nhi , ta cũng rất thích , rất thích nàng . “ Quyết tâm giữ nàng lại càng thêm kiên định trong lòng hân .

Lòng ngực ấm áp thôi thúc con người đi vào giấc ngủ , Cốc Tử Dung trong cơn mê mệt không nghe rõ lời nói của Cận Minh Lôi.

Hồi lâu sau , Cận Minh Lôi thấy người trong ngực mình mãi không có động tĩnh gì mới phát giác nàng đã ngủ từ lúc nào , vì thế đem áo ngoài của nàng cởi ra , chỉ để lại cái yếm cùng quần lót , sau đó cởi quần áo trên người mình , nằm lên giường đem nàng ôm vào trong ngực .

Trước lúc gần ngủ , trong đầu hân lại hiện lên rất nhiều nghi vấn , hơn nữa điều làm hân ngờ vực hơn nữa là thân thể , bối cảnh của nàng thực sự đơn giản như lời nàng nói sao ?

“Ừm ...” Ánh sáng mạnh mẽ kích thích Cốc Tử Dung tỉnh dậy , nàng bật ra một tiếng rên rỉ .

Một bàn tay lớn nâng đầu nàng dậy , đem một vật cứng đặt lên bên môi nàng .

“Ngaoan , Dung Nhi , uống hế cái này nàng sẽ thoải mái một chút”

Tiếng nói trầm thấp quen thuộc làm lòng người yên bình , Cốc Tử Dung há miệng , uống nước trong chén trà.

Tay lớn lại đặt đầu nàng lên gối , Cốc Tử Dung nhắm mắt một lúc lâu , rốt cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo , nàng mở mắt ra , ngay lập tức nhìn thấy Cận Minh Lôi ngồi ở mép giường , chỉ mặc một manh áo đơn , trong mắt đang hàm chứa nụ cười chăm chú nhìn nàng.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

“Đã muộn rồi sao?” Cốc Tử Dung thuận theo hỏi , cố gắng nhớ lại tình hình tối hôm qua , đáng tiếc cố gắng hồi lâu trí nhớ vẫn dừng lại ở lúc ba người bọn họ đang dùng bữa và uống rượu . tiếp đây thì sao ? Nàng làm cái gì ? Vì sao Cận Minh Lôi lại dùng ánh mắt quái dị như vậy nhìn nàng ?

“Nàng bỏ qua bữa sáng rồi.” Hân ngắn gọn trả lời , trầm mắt vẫn ngừng ở trên khuôn mặt phù dung của nàng.

“À!” Nàng đón nhận tầm mắt của hân , rõ ràng gọn gàng hỏi “Tối hôm qua ta làm cái gì?”

Cận Minh Lôi nghe vậy , mảy kiểem nhướn cao , “nàng quên rồi?”

“Đúng” Cốc Tử Dung thẳng thắn thừa nhận “Ta có làm gì thất lễ, hành vi không thích đáng không? Ta không phải uống say sao?” Với bệnh trạng đau đầu choáng váng này xem ra, tối hôm qua nàng uống quá nhiều rượu rồi.

“Đúng vậy, nàng uống say, nhưng không có làm hành vi gì quá đáng, chỉ là...” Nhìn ánh mắt vốn an tâm lại biến đổi, Cận Minh Lôi mới tiếp tục nói “Chỉ là nói với ta rất nhiều lời trong lòng nàng thôi.”

“Lời say không thể tin.” Cốc Tử Dung lập tức phản bác, trong lòng nổi lên một cảm giác mất tự nhiên. Rốt cuộc tối hôm qua nàng đã nói gì?

“Là vậy sao? Ai là Kiệt Nhi?” Cận Minh Lôi bắt ngờ hỏi, ánh mắt loé sáng nhìn nàng chằm chằm.

“Gi?” Cốc Tử Dung tròn to mắt. Làm sao hắn biết? Nhưng nàng cũng hoàn hồn lại nhanh chóng “Tối hôm qua ta uống rượu xong nói những lời này?”

“Đúng, hắn là ai vậy?” hoặc là nàng?

“Nàng với người cả đời cũng không gặp nhau đâu, người không cần biết.” Cốc Tử Dung không nghĩ rằng mình nên nói cho hắn biết những chuyện đó, cho nên quả quyết cự tuyệt.

“Mọi chuyện có quan hệ tới nàng, ta đều phải biết.” Giọng điệu ngang ngược lộ rõ trong giọng nói của Cận Minh Lôi, mơ hồ chứa đựng vẻ không vui.

“Những gì nên nói ta đã nói hết, người còn muốn biết gì nữa?”

“Ta muốn biết lai lịch thực sự của nàng.” Hắn truy vấn.

“Ta không phải đã nói rồi sao? Cha mẹ ta đều mất, trong nhà chỉ có ta và đệ đệ, người còn có gì muốn biết.” Cốc Tử Dung có chút bất tuân nhìn chằm chằm ánh mắt hăm dọa của hắn.

“Ta muốn biết vết đao cũ trên người nàng làm sao mà có? Cũng muốn biết nàng hẳn là nữ nhân sống ở trong khuê phòng, tại sao lại học được y thuật bất phàm? Ngoài ra công phu nàng lên truyền thụ cho đệ đệ của nàng, lại là làm sao học được?” Hắn một hơi nói ra hết nghi vấn tồn tại đã lâu trong lòng.

“Người điều tra ta?!” Cốc Tử Dung không dám tin, mắt toé lửa. Trừ phi hắn từng trộm nhìn, nếu không làm sao biết nàng đem võ thuật phòng thân học được ở thế kỷ 20 dạy cho Thiếu Văn?

“Ta phải biết người ở bên trong phủ không gây hại gì đối với người Cận Gia.” Đối mặt với vẻ mặt tức giận của nàng, Cận Minh Lôi có phần bối rối rồi cãi chày cãi cối nói.

“Cho nên căn bản là người không tin ta, mới có thể liên tục theo dõi từng hành động của ta” Cốc Tử Dung cười lạnh nói. Nàng nhớ tới khi ở thế kỷ 20 đã bị Nghiêm Siêu không chế theo dõi mọi lúc mọi nơi, mà cái loại cảm thụ thân bất do kỷ này, còn tưởng rằng ở thời đại này sẽ không có, không ngờ người thân mật với nàng như thế, ở trong khoảng thời gian bên nhau này, vẫn ôm mối hoài nghi về nàng, sao không làm lòng người lạnh lẽo.

“Không phải là ta không tin nàng, ta chỉ muốn hiểu rõ lai lịch thật sự của nàng” Nhìn thấy đôi mắt đẹp của nàng chợt lạnh đi, Cận Minh Lôi có chút luống cuống, nhưng trong lòng vẫn khẳng khái giữ vững ý nghĩ của mình, bởi vì nàng thật sự có rất nhiều điểm làm hắn hoài nghi, mà cho dù thế nào đi nữa, hắn cũng muốn hiểu rõ nàng.

“Nếu như ta có ác ý đối với người Cận gia, vì sao phải giải độc trên thân lệnh đường?” Cốc Tử Dung nhìn hắn, ánh mắt kiên định hỏi ngược lại.

“Nàng cũng từng nói qua, nàng là vì tiền thưởng không phải sao? Điều này cũng nói rõ lai lịch của nàng không liên quan!” Cận Minh Lôi đã cảm thấy hơi mất kiên nhẫn, tiếng nói trầm thấp nghiêm khắc hơn.

“Nếu không liên quan, người cũng chỉ cần tin tưởng ta không gây hại gì đối với Cận gia, tại sao phải làm rõ lai lịch của ta.” Cốc Tử Dung nhẫn nại trả lời hắn.

“Nàng đừng có nhìn trái phải mà nói ta, chỉ cần nói rõ lai lịch của nàng, ta sẽ tin tưởng nàng, cho dù là lời nàng nói có kỳ quái đến cỡ nào đi nữa.” Cận Minh Lôi chưa từng dỗi dành người nào, trước giờ chưa từng nghĩ dùng phương thức hỏi ra sự việc muốn biết, cho nên vẫn lạnh lùng nghiêm nghị truy vấn.

“Ta đã nói rất rõ ràng, người tin cũng được, không tin cũng thế, ta không cần phải nói rõ gì với người cả.” Khuôn mặt tinh xảo của Cốc Tử Dung đột nhiên khoắc lên một tầng sương mỏng.

“Nàng là nữ nhân của ta, đáng lẽ không nên có việc lên gạt ta, huống hồ tối qua nàng mới nói nàng rất thích ta, vì sao khi tỉnh lại thái độ lại thay đổi rồi?” Cận Minh Lôi quả thực là không thể chống đỡ được tính cách thay đổi thất thường của nàng, khẳng khái muốn biết rõ lai lịch của nàng, vì thế không tiếc nói ra lời nói đêm qua của nàng ra để ép hỏi, về phần hắn vì sao lại nóng lòng muốn biết chuyện đã qua của nàng, thì hắn thật sự chưa từng tự hỏi qua.

“Ta không nói qua lời như thế!” Sắc mặt Cốc Tử Dung tái nhợt, trong lòng cảm thấy bối rối. Thì ra say rượu thật sự sẽ nói ra những lời thật lòng, đáng tiếc lại gặp phải tên nam nhân Cận Minh Lôi vô tâm ấy, còn bị hắn lấy ra làm vũ khí công kích, nàng thật sự là tự rước lấy nhục mà!

“Nàng xác định nàng chưa nói qua? Vậy không biết đêm qua là ai ôm chặt ta không rời, còn liêu minh thổ lộ nàng rất yêu thích ta, mà bây giờ chỉ muốn

nàng thẳng thắn qua lại, nàng lại ra sức khước từ như vậy, còn ...” Cận Minh Lôi giận nàng kiên quyết phủ nhận, nhin không được trào phúng nói.

“Câm mồm!” Cổ Tử Dung cắt đứt lời hấn muốn nói tiếp “Ngươi đi ra ngoài, ta không muốn tiếp tục nghe ngươi nói mấy lời tưởng tượng ra nữa.” Nàng lãnh đạm.

“Toàn bộ Vương phủ này đều thuộc về ta, nàng có tư cách gì bảo ta đi ra ngoài?” Sắc mặt hấn trầm xuống, ngữ khí lạnh lẽo, ánh mắt hung dữ mạnh mẽ sáng ngời.

“Hương Tinh tiểu lâu đã là chỗ ngươi đồng ý cho ta ở tạm, ta có quyền mời ngươi đi ra ngoài, trả lại ta một môi trường an tĩnh đi.”

Lời nói lạnh lùng không chút nhượng bộ giống như một cây đao sắc bén, nháy mắt đã cắt vào tim Cận Minh Lôi, cũng làm cho hấn càng lúc càng phẫn nộ.

“Nàng có gan bảo ta đi ra ngoài lần nữa xem!” Tiếng nói trầm thấp của hấn lạnh đi vài phần, tản ra hơi thở nguy hiểm khiến người khác âm thầm kinh hãi.

Cốc Tử Dung dao động bởi ánh mắt đột nhiên hung bạo của hấn, nhưng lựa giận còn sót lại trong lòng khiến nàng không chút do dự từ kẻ răng phun ra “Mời ngươi đi ra ngoài!” Cố gắng không chế cảm xúc làm con đau đầu sau khi say rượu nhất thời càng đau hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng không còn chút máu.

“Có gan, dám khiêu khích ta như thế, nàng là người đầu tiên, xem ra ngày thường ta quá phóng túng nàng rồi!” Hấn âm trầm phun ra lời nói, ánh mắt dữ tợn tới gần, vẻ mặt nguy hiểm hiện lên.

Nhìn khuôn mặt nam tính đầy nguy hiểm của Cận Minh Lôi dần đến gần, trong lòng Cốc Tử Dung đột nhiên sợ hãi, tim đập mạnh hơn, nàng còn chưa kịp phản ứng lại thì hấn đã đưa tay nắm chặt cổ của nàng, môi lưỡi nóng như lửa mang theo tức giận che lấy môi của nàng.

Cốc Tử Dung kinh hãi, đưa hai tay đặt lên lồng ngực cứng rắn của Cận Minh Lôi, cố gắng chặn lại nụ hôn mang theo lực cướp đoạt này.

“Đừng chống cự, lãng phí sức lực chỉ làm chính nàng bị thương thôi.” Hấn đỡ ở bên môi nàng cảnh cáo nói, một tay to kéo hai tay trắng nõn của nàng áp chế ở trên đỉnh đầu, một tay kia thì thô bạo xé cái yếm che thân thể nàng, hung hăng chiếm lấy bầu vú trắng nõn non mềm, không chút lưu tình vuốt ve xoa nắn, rất nhanh, trên da thịt tuyết trắng lưu lại rất nhiều dấu đỏ bị làm nhục.

Trong lòng Cận Minh Lôi tựa như một bị một hũ nước đổ xuống, vừa đau vừa nóng. Nếu nàng là nữ nhân của hấn, thì hấn tuyệt không cho phép nàng nói lăng lố mắng và phản kháng lại, hấn muốn nàng ngoan ngoãn phục tùng dưới thân hấn, kính dâng thân thể và tâm cho hấn, đến khi hấn hài lòng mới thôi.

“Ta không phải thị thiếp của ngươi có thể van xin để có được ngươi, ngươi mau thả ta a!” Nàng lớn tiếng hét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì tức giận mà đỏ lên, vô ích dựa dẫm thân hình.

“Hôm nay ta tuyệt đối không buông nàng ra, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện thân phục dưới thân ta, cầu xin ta giữ lấy nàng, thỏa mãn nàng.” Bàn tay ngang ngược bừa bãi của hấn mang theo tức giận cùng yêu thương không tự chủ được, lần lượt sờ trớn thân hình non mềm của nàng, ánh mắt mạnh mẽ bao phủ ham muốn giữ lấy.

“Ngươi nằm mơ!” Nàng gào to “Ngươi buông ra ... a...” Nàng kích động thò tay một tiếng, bị động tác cắn mút trước ngực cắt đứt lời nói.

Cận Minh Lôi gặm cắn lên nụ hoa đỏ bồng trên đỉnh núi của nàng, môi lưỡi nóng rực đốt lên bó lửa trên người nàng, hấn cảm thật chất ngưng nhũ khéo léo đẩy đã, môi lưỡi không ngừng liếm mút, dẫn dắt, cảm thụ nụ hoa mềm cảm đứng thẳng trong miệng hấn, nở rộ.

“Ừm...” Động tác vô cùng có kỹ xảo, dần dần đánh ta sự phản kháng lúc trước của Cốc Tử Dung, đốt lên tình dục trong người, nàng hoang mang bật ra tiếng rên khẽ.

Cảm thấy thân thể nàng dần mềm xuống, Cận Minh Lôi kìm chế dục hỏa liên tiếp mút hôn khắp nơi trên da thịt tuyết trắng của nàng, một đường đi xuống, hấn buông tay đang áp chế nàng ra, nhanh chóng cởi quần lót dưới thân của nàng, bàn tay khấn cấp dòi về phía bộ phận vô cùng tư mật của nữ giới.

“A...” Nàng khó chịu vặn vẹo thân thể mềm mại, cảm giác ngón tay thô to của hấn đang không kiêng nể gì vỗ về hoa tâm giữa hai chân nàng.

Cận Minh Lôi nhìn làn da nàng đỏ lên, ngón tay chợt đâm vào trong hoa tâm nóng ẩm của nàng, cảm nhận lối đi nóng rực nhanh chất bao quanh ngón tay hấn, không ngừng tiết ra mật trắng, đại biểu cho dục niệm khoa khát của nàng.

Hấn đắc ý cười tà, ngón tay bắt đầu di động nhanh bên trong, vẽ ra dục vọng tình truyền trong cơ thể nàng, đôi mắt thì nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ hồng của nàng.

“Thật là ẩm ướt a! Dung Nhi, còn muốn đuổi ta đi ra ngoài không?” Hấn cười đùa, ngón tay chuyển động xâm nhập vào nơi trơn ướt của nàng, phóng dăng hỏi, muốn chính miệng nàng nói ra nhu cầu của nàng, bù lại lòng tự tôn nam nhân bị tổn thương của hấn. “Nói cho ta biết, nàng muốn ta, ta sẽ thỏa mãn nàng...” Hấn tiếp cận hoá hoá đỏ bồng giữa hai chân nàng, ngón cái hữu ý vô tình khẽ vòng ở hoa tâm nàng.

“Không...” Nàng không kìm được thò khẽ, trong đầu mơ màng xoay tròn, một tia lý trí ngăn cản nàng buông ra lời cầu xin.

“Không nói ? Không sao , bản thân ta cũng muốn xem nàng có thể chống cự được tới lúc nào !” Tức giận vì ánh mắt quật cường của nàng , Cận Minh lờ cô chịu đựng dục vọng sớm sắp sụng vỡ dưới khó , ngón tay không ngừng vuốt ve trong bụi hoa nơi bộ vị mẫn cảm của nàng , tiến lui đến lúc nàng sắp đạt đỉnh lại đột nhiên lui lại , giống như một trò chơi , tà ác khiến nàng bay bổng giữa không trung , tiến không được lui cũng không xong.

“A..” Cốc Tử Dung dồn dập thở hổn hển , từng đợt nhiệt lưu trng cơ thể làm nàng khó chịu giãy dụa , muốn bỏ khuyết lại sự trống rỗng . Khi hấn ác ý kích động , nàng giống như giấy dụa bám lấy vách đá . Nàng thất bại chuyển động đầu , mê muội khi hấn cho nàng cảm thụ tuyệt vời , vừa hận hấn chẳng nề nang yêu cầu nàng tỏ thái độ hoàn toàn thần phục .

Nàng bắt lấy một tia lý trí cuối cùng , dùng đất mấy phần thể lực đã hoa hết giờ tay phải lên , dùng không thủ đạo chém thẳng vào bả vai Cận Minh Lôi.

*

Thủy điệu ca đầu – Tô Thức

Tiếng Hán

明月幾時有，
把酒問青天。
不知天上宮闕，
今夕是何年。
我欲乘風歸去，
又恐瓊樓玉宇，
高處不勝寒。
起舞弄清影，
何似在人間。
轉朱閣，
低綺戶，
照無眠。
不應有恨，
何事長向別時圓。
人有悲歡離合，
月有陰晴圓缺，
此事古難全。
但願人長久，
千里共嬋娟

Dịch thơ

Mình nguyệt kỷ thời hữu ?
Bà tử vấn thanh thiên.
Bất tri thiên thượng cung khuyết,
Kim tịch thì hà niên.
Ngã dục thừa phong quy khứ,

Hạ nguyệt quỳnh lâu ngọc vũ,
Cao xú bắt thắg hàn.
Khởi vũ lộng thanh ảnh,
Hà tự tại nhân gian.
Chuyển chu các,
Đề ý hộ,
Chiếu vô miền.
Bất ưng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thời viên.
Nhân hữu bi, hoan, ly, hợp,
Nguyệt hữu âm, tình, viên, khuyết,
Thử sự cố nan toàn.
Đán nguyện nhân trường cửu,
Thiên lý cộng thiên quyên.
Dịch nghĩa
Trăng có từ thừa nào,
Nâng chén hỏi trời cao.
Chẳng hay nơi thiên cung nguyệt điện,
Nay biết thuộc năm nào?
Ta muốn thuận gió bay về,
Chỉ sợ lầu quỳnh gác ngọc,
Nơi cao lạnh lẽo nhùng nào.
Nhảy múa chơi đùa bóng nguyệt,
Sao được như ở nhân gian .
Qua gác tía,
Dòm cửa gấm,
Dội canh sầu.
Chẳng nên oán giận,
Sao cứ chia ly lúc trăng tròn.
Người có buồn vui ly hợp,
Trăng có lúc tỏ mờ tròn khuyết,
Từ xưa khó trọn vẹn.
Chỉ ước người sống mãi,
Ngàn dặm chung bóng yêu kiều.

{Lâm}

**

Vì Hành Khúc – Vương Duy

Tiếng Hán

渭城朝雨浥輕塵，

客舍青青柳色新。

勸君更盡一杯酒，

西出陽關無故人。

Dịch thơ

Vị Thành triều vũ ấp khinh trần,

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân.

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu,

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân.

Dịch nghĩa

Mưa mai ướt bụi Vị thành ,

Liều bên quán trọ xanh non mới.

Mời anh cạn hết một chén rượu,

Ra khỏi Dương Quan ai cố nhân.

{Lâm}

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Cận Minh Lôi đang đắm chìm trong thân thể mềm mại của Cốc Tử Dung , đột nhiên trên vai truyền đến đau đớn mới phát hiện mình trúng một chưởng của nàng ! Nhất thời tự tôn của nam nhân lại càng bị tổn thương nặng hơn .

“Nàng đánh ta ?” Hắn không dám tin nhìn nàng chăm chăm . Không có một người nào , không có một nữ nhân nào buộc hắn phí nhiều tâm lực như vậy , mà nàng không những không cảm kích , còn dám chống cự đánh lại hắn !

“Đúng , ta không muốn lên giường với ngươi với kiểu đối đãi không công bằng này .” Lợi dụng lúc hắn vì khiếp sợ mà không từ chủ được buông tay , Cốc Tử Dung thối lui đến một góc giường .

“Không công bằng ?” Cận Minh Lôi nghiêng răng nói , đột nhiên vươn tay ra “Ta sẽ cho nàng biết cái gì là không công bằng!” Lửa giận tăng thêm dục hoả điên cuồng cháy lên trong con ngươi đen sâu thẳm của hắn , trên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng lan toả vẻ tà ác , càng tăng thêm hơi thở mị hoặc của hắn .

Cốc Tử Dung nhìn về mặt đột nhiên biến đổi của hắn , trong mắt lập tức lộ ra vẻ đề phòng cùng ngạc nhiên .

“Ngươi...A—” Nàng đang định mở miệng , tức thì bị động tác nhanh như chớp của hắn kéo ra khỏi góc giường , áp chế ở dưới thân .

Cận Minh Lôi thô bạo xé quần áo trên người mình xuống , lộ ra phần nam tính to lớn đang ướn thẳng , ý tứ không cần phải nói cũng biết.

“Tránh ra ! Ngươi không thể bắt buộc ta !” Toàn thân hắn tản ra hơi thở nguy hiểm, Cốc Tử Dung liều mạng đá chân, cảm thấy kinh hãi.

“Ta không muốn bắt buộc nàng, ta sẽ làm nàng ngoan ngoan cầu xin ta muốn nàng.” Cận Minh Lôi dùng sức mạnh tách hai chân đang lộn xộn của nàng, cúi xuống đem vật cứng rắn to lớn nóng như lửa dưới khổ cạp sát nơi riêng tư nữ tính của nàng, động tác tà nịnh dẫn dụ.

Cốc Tử Dung tròn to mắt giận dữ nhìn khuôn mặt nam giới, cánh tay hết sức nhỏ đánh lên hắn, kêu to “Ngươi tránh ra ! Ngươi đê tiện ! Ngươi không phải quân tử ...”

Sắc mặt Cận Minh Lôi thay đổi một lần nữa “Ta vốn không phải là quân tử!” trong con ngươi đen phun ra hàn quang, hắn túm thân hình nhỏ xinh yếu đuối không ngừng của nàng lên, hai tay cường tráng bắt buộc nàng quỳ sấp ở trên giường, tiếp theo lửa nóng mạnh mẽ từ phía sau xuyên vào lối đi khít khao của nàng.

“A—” Xâm nhập mạnh mẽ khiến nàng thét lên chói tai, mười ngón tay nắm chặt đệm chăn bên dưới, chịu đựng đau đớn và khoái cảm cực hạn ở thân dưới, nàng vứt bỏ giấy dựa, thở hổn hển, bị kinh hãi bởi hành vi thô bạo không giống trước đây của hắn.

Hắn nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, dùng sức đánh về phía trước, cuồn cuộn mãnh liệt vào trong hoa kính non mềm khít khao.

Trong cơn điên cuồng thừa thừa của hắn, ban đầu cảm thấy đau nhưng vì bên trong tiết ra dịch ướt mà dần dần biến mất, kể đó là một khoái cảm vui sướng mất hồn, nhưng cảm giác bất bình này sinh trong lòng vẫn không cam tâm, vì thế nàng dùng sức cắn chặt đệm dưới thân, ngăn cản từng đợt khoái cảm đập đến làm nàng bật ra tiếng rên rỉ.

Cận Minh Lôi rất nhanh phát hiện ra phương pháp chống cự tiêu cực của nàng, tức giận dùng sức đóng cửa hông, tiến công mạnh mẽ, có điều nàng vẫn cố chấp đem mặt chôn vào trong đệm chăn, chỉ mơ hồ truyền ra tiếng kêu rên, cho dù nửa thân dưới trơn ướt đầm đìa đón nhận hắn, nàng vẫn không nguyện ngừng đâu.

Hắn dùng sức thúc nàng, vẫn không thể khiêu khích nàng cam tâm tình nguyện phối hợp vì thế hắn thất bại phun ra trong người nàng, cũng lập tức rút ra khỏi nàng.

Cận Minh Lôi cầm quần áo dưới giường mặc vào từng món cho nàng, ánh mắt phức tạp nhìn Cốc Tử Dung đang nằm lỳ ở trên giường, trong lòng đan xen đủ mọi cảm xúc phần nộ, thất bại, không đành lòng, cuối cùng phần nộ chiến thắng.

“Nàng nghĩ rằng dùng loại thái độ trầm mặc này có thể bức ta lui sao ? Có lẽ nàng còn chưa hiểu rõ, nữ nhân ở trên giường, chỉ cần thỏa mãn lửa đều như nhau thôi, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ, có điều, ta vẫn thích nữ nhân cam tâm tình nguyện dưới thân ta, cố mà nhớ đi !” Từ miệng thốt ra lời nói đã thương người khác, lạnh lẽo nhìn thân hình nhỏ sinh vẫn trầm mặc không nói gì nằm im trên giường.

Thật lâu sau, hi vọng làm nàng phản kích bị thất bại, cuối cùng hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi. Trong tim hắn tràn ngập cảm xúc tối tăm nan giải, mãi không thể tan đi.

Sáng sớm rạng đông hiện ra, gió mát hiu hiu.

Cốc Tử Dung ở trong rừng mai sau Hương Tinh tiểu lâu, tùy tiện ngồi ở trên một tảng đá lớn, hưởng thụ gió nhẹ sáng sớm thổi qua mặt, hai đầu lông mày hơi sầu lo bởi vì nhìn đến Cốc Thiếu Vân đang ngoan ngoãn đánh chuông mặc cho nàng thay đổi thời gian làm việc nghỉ ngơi, khí thế nhắc chân cũng dồi dào hơn không ít.

Từ sau khi biết được Cận Minh Lôi âm thầm theo dõi Thiếu Vân luyện tập, nàng liền lập tức yêu cầu Thiếu Vân đổi thời gian luyện tập vào sáng sớm mỗi ngày, mà nàng cũng thay đổi thói quen để phối hợp với hắn, để tùy thời uốn nắn.

Nhìn thấy động tác linh hoạt đầy sức lực của Thiếu Vân từ khi theo học Không thủ đạo tới nay, không chỉ cao lớn hơn, khí lực cũng ngày càng cường tráng, không uống công nàng vất vả tâm tư sức lực trên người hắn.

Thấy Tô Vân Nhi sắp khỏi hắn, Cốc Tử Dung đột nhiên suy nghĩ đến tình hình mình ở trong Định Bắc vương phủ. Về lý mà nói độc trong cơ thể Tô Vân Nhi đã sạch, nàng hẳn nên dẫn Thiếu Vân đi lĩnh tiền thưởng, sau đó chạy lấy người, nhưng nàng lại phát hiện mình này sinh cảm giác không rời xa rời vùi Định Bắc vương phủ, không, nên nói là nàng này sinh cảm giác không muốn rời với Cận Minh Lôi mới đúng.

Nhất là sau cái ngày hai người chia tay chẳng vui vẻ đâu, nàng đã có đến mười ngày không nhìn thấy Cận Minh Lôi bước vào Hương Tinh tiểu lâu, mà mấy ngày này, cuối cùng nàng cũng cảm nhận được tâm tình khi nhớ nhung một người, thậm chí về mặt luôn luôn bình tĩnh cũng hơi treo lên một chút sầu buồn không rõ.

Ai ! là ai lúc trước ngày ngày thề thốt nhất định có thể tiêu sái thoát thân, bây giờ không ngờ lại nếm đến quả đắng như vậy.

“Ty”

Tiếng gọi khẽ cắt đứt suy nghĩ của Cốc Tử Dung, nàng đưa mắt nhìn Cốc Thiếu Vân không biết từ lúc nào đã luyện tập xong, đang đứng trước mặt nàng, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

“Có chuyện nói thẳng đi !” Hai ngày này hần luôn bày ra bộ mặt này , xem ra cuối cùng hần cũng tính nói ra khỏi miệng .

“Tỷ , Cận phu nhân đã sắp khỏi hần , tỷ ... tính tiếp tục ở lại sao ?” Cốc Thiếu Vân cẩn thận hỏi.

“Ta có nói muốn ở lại sao ?” Cốc Từ Dung hỏi lại .

“Không có , nhưng tỷ và Vương gia ... Tỷ , ...” Cốc Thiếu Vân do dự một chút , sau đó hỏi “Vương gia có nói muốn thu tỷ làm thị thiếp không ?” Sự quan tâm của hần không cần nói cũng hiểu.

“Ngươi không đồng ý ?”

“Ta nghĩ cho dù ta có đồng ý hay không , tỷ cũng sẽ có quyết định của chính mình , không phải sao ? Ta chỉ là có chút lo lắng .” Từ sau khi tỷ tỷ thay đổi thành một người khác , tuy rằng hần có buồn , nhưng qua thời gian ở chung này , hần biết rõ , tỷ tỷ “mới” này là một nữ nhân vô cùng độc lập tự chủ , tuyệt đối không yếu đuối nhất gan giống tỷ tỷ “cũ” trước kia , chẳng qua ..

“Lo lắng ta?” Cốc Từ Dung nhún mày .

“Mấy ngày hôm trước ta tình cờ nghe được người hầu trong Vương phủ nói chuyện với nhau , nói gần đây mỗi đêm Vương gia đều ở Hồng Vân các mua vui uống rượu , thậm chí còn ngủ lại , mà hần chưa từng ngủ lại Hồng Vân các , cho nên bọn người hầu đều nói Vương gia tám phần là tính cho hai thị thiếp kia lên phủ chính , hơn nữa ta cũng chưa thấy Vương gia đề cập thu tỷ làm thiếp qua , đương nhiên trong lòng không khỏi bắt đầu lo lắng .”

Cốc Từ Dung lòng như dao cắt nghe Cốc Thiếu Vân nói , trong lòng thoáng chốc đã hiểu rõ , cho dù bản thân chưa từng suy nghĩ nhiều về điều này , nhưng như vậy không có nghĩa khi nàng nghe được người trong庭 nàng hằng đêm lưu luyến ở trên người những nữ nhân khác thì có thể không thêm quan tâm mà cười . Lòng của nàng đau quá.

“Oa !” Nàng cười hì hì mở to mắt đẹp , che dấu tâm tình đang cuộn lên mãnh liệt “Thiếu Vân , ngươi mới ... mười lăm tuổi ? Sao có thể học mấy bà cô nói chuyện phiếm vậy , mà ngươi biết cái gì gọi là thị thiếp không?”

“Hà?” Cốc Thiếu Vân không hiểu gì nhìn Cốc Từ Dung “Tỷ , tuy ta chỉ có mười lăm tuổi , nhưng ta cũng hiểu cái gì gọi là thị thiếp được không ? Ngươi còn làm như ta là đứa nhóc ba tuổi chứ!”

“A---!” Cốc Từ Dung gạt đầu “Ta thiếu chút nữa quên mất , cô nhân đều trưởng thành rất sớm .”

“Tỷ ...” Cốc Thiếu Vân dờ khóc dờ cười kêu lên .

“Được rồi , Thiếu Vân , đừng nóng ruột .” Cốc Từ Dung nghiêm mặt “Bây giờ ta nói rõ cho ngươi biết , tỷ ngươi có vô dụng đi nữa cũng sẽ không làm thị thiếp người ta , còn về phần quan hệ giữa ta và Cận Minh Lôi , hần là nên chấm dứt khi hai chúng ta rời đi thôi!” Xem ra nàng cũng nên tính toán quyết định rồi.

“Nhưng ... Nhưng mà , Vương gia nên phụ trách với ngươi a!” Lúc trước chuyện Vương gia ngủ lại ở Hường Tinh tiểu lâu là sự thật , từ lâu danh tiết của tỷ tỷ đã không còn sót lại chút gì . Cốc Thiếu Vân nghĩ điều này , không khỏi bối rối.

“Thiếu Vân , đừng lo lắng cho ta , tỷ đều có tính toán rồi . Không cần thảo luận chuyện này tiếp , ta đói bụng , chúng ta trở về dùng điểm tâm đi !” Cốc Từ Dung giữ chặt tay Cốc Thiếu Vân từ trên tầng đá lớn đứng lên , đi về phía lầu vũ phía trước.

Ôi trời ơi ! Cô nhân đều rỗng tuếch như vậy sao ? Vì sao không giống người thế kỷ 20 , hợp thì ở , không hợp thì giải tán cho nhanh .

Cốc Từ Dung mặc dù cố gắng tỉnh lại muốn tiêu sái mà đi , nhưng vẫn không khỏi thấy một cổ hàn khí dâng lên trong lòng , ấn đường hơi giãn ra lại nhú lại .

Mấy ngày sau , dưới tình hình Cận Chính Minh và Tô Vân Nhi kiên cường giữ lại thân việc bản thân chưa muốn đi , cho dù thân thể của Tô Vân Nhi đã khỏi , Cốc Từ Dung vẫn chưa rời đi , có lẽ trong lòng còn đang chờ đợi điều gì !

“Ta cảm thấy mình đã nói đủ rồi , không ngờ ngươi vẫn tìm đến đây .” Cốc Từ Dung nhìn người đối diện trầm mặc không nói , nhện không được có cảm giác bức bối , thờ dài một tiếng “Nói đi ! Ngươi tìm ta rốt cuộc có chuyện gì ?”

Cận Y Quân im lặng liếc mắt nhìn Cốc Từ Dung một cái sau đó mới chậm chậm mở miệng “Hôm nay ta đến đây , là muốn cảm ơn Cốc cô nương .”

“Gọi ta là Từ Dung , ta thật sự không chịu nổi hai chữ cô nương này , còn nữa , ta làm gì để ngươi phải nói cảm ơn?”

“Cảm ơn người đã cứu ta một mạng , còn thức tỉnh ta , để cho ta ...”

“Ngừng ! Không cần phải nói , ta hiểu , hôm nay đột nhiên chạy tới chính là muốn nói điều này với ta sao ? Nếu như vậy , ngươi có thể miễn , cứu một mạng của ngươi là chức trách của ta , không thể không làm , huống chi còn có thể lấy tiền thưởng , có sao mà không làm ; còn về những lời ta nói khi đó chỉ là không muốn nhìn thấy người ta cực khổ cứu về lại tính toán chết một lần nữa làm ta phải vất vả thêm thôi , cho nên ngươi cũng không cần có lòng cảm kích gì đó đối với ta , được không?”

Một chuỗi lời nói xông thẳng vào trong tai Cận Y Quân, nàng trở mắt nhìn, nhất thời nghẹn lời, cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Cốc Tử Dung nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm của nàng, quyết định cho nàng một chút thời gian tiêu hoá, vì thế thuận tay bưng lên canh ngọt người hầu đưa tới, đang định rồi rồi uống một ngụm, nhưng lúc mở nắp, một mùi hương kỳ lạ xông vào cái mũi linh mẫn của nàng, nàng biến sắc, lập tức buông bát, còn chưa kịp che đầu đã bị Cận Y Quân đang nhìn nàng chăm chăm phát hiện.

“Làm sao vậy?” Trong mắt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc, tuy mới chỉ gặp mặt Cốc Tử Dung vài lần, nhưng chưa từng thấy người cẩn thận như nàng lại mất bình tĩnh.

“Không có việc gì.” Sắc mặt Cốc Tử Dung đã khôi phục về trạng thái bình tĩnh, tiếp đó nàng tự giễu bĩu môi nói: “Xem ra hành động ta tiếp tục lưu lại Vương phủ, đã chọc giận người nào đó.”

“Có ý gì?” Cận Y Quân có chút hiểu được lại có gì hoang mang hỏi.

“Không liên quan tới người, người không cần biết, ta thấy người trở về trước được rồi” Cốc Tử Dung nhướn mày nhìn hai chén canh ngọt đặt trên bàn.

“Canh này có gì không đúng sao?” Cận Y Quân theo tầm mắt của nàng, ánh mắt cũng hướng lên trên bàn.

“Không có gì không đúng, chẳng qua là bỏ thêm nguyên liệu thôi!” Cốc Tử Dung không thèm để ý khoát tay, lại đuổi người đi “Được rồi, người đi đi, sau này không có việc gì cũng tìm ta ít thôi, biết không?” Nàng cũng không muốn để Cận Y Quân gặp vạ lây.

Vì thế Cận Y Quân đã bị Cốc Tử Dung nhanh chóng đuổi đi, mang theo đầy bụng nghi vấn.

Chờ sau khi Cận Y Quân rời đi, Cốc Tử Dung cẩn thận nghiên cứu bát canh ngọt trên bàn, xác định mùi hương mình vừa ngửi không sai. Nàng thờ dãi, trầm nghĩ người cổ đại quả nhiên chẳng trung hậu thành thật gì so với người thế kỷ 20, nhân tính ở đâu cũng đều như nhau.

Khi ở thế kỷ 20 nàng nghiên cứu Đông y, hơn nữa còn vô cùng yêu thích những dược thảo có tác hại ngược lại đối với cơ thể người, cho nên ngày hôm nay mới có thể tránh được một kiếp.

Trong súp ngọt này bị người thả một nụ hoa độc, loại hoa này có vẻ ngoài giống như hoa cúc, nếu lỡ ăn vào nụ hoa chưa nở này, sẽ đau đến thắt bụng, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng sẽ đau đớn khó chịu vô cùng! Cho nên có thể xác định người hạ độc chỉ là vì muốn cảnh cáo nàng mà thôi. Cốc Tử Dung hoàn toàn hiểu ý cảnh báo trong này, chỉ là không biết người họ động là “nàng” nào?

Xem ra mình thật sự phải tự cầu nhiều phúc a! Sự cảnh giác của Cốc Tử Dung từ khi đến cổ đại đã dần buông lỏng giờ lại nảy lên trong lòng, trong mắt loé lên tia sáng lạnh lùng như khi ở thế kỷ 20.

Có lẽ nàng nên cảm thấy may mắn vì dù sao cô nhân vẫn là lũ ngu ngốc, mới có thể dùng loại hoa độc có mùi thơm đặc biệt này, để nàng phân biệt được.

Mặc khác, có lẽ nàng cũng nên chuẩn bị một ít liều thuốc giải độc đem theo bên người, nếu nàng còn muốn tiếp tục bình an ở Định Bắc Vương phủ.

Mười ngày vội vàng trôi qua, Cốc Tử Dung vẫn chưa rời khỏi Định Bắc Vương phủ, còn Cận Minh Lôi vẫn không thất tâm hơi, chưa từng đến Hường Tinh tiểu lâu.

Cốc Tử Dung không biết rốt cuộc mình đang chờ đợi điều gì, chỉ biết là bước chân muốn bước ra Vương phủ vô cùng nặng nề, trong lòng lại càng phi nhõ chính mình không phóng khoáng, không dứt khoát.

Trong thời điểm nàng do dự, chủ mưu ở sau lưng kia vẫn không ngừng hạ độc cảnh cáo nàng, dường như không bức nàng tự động rời đi thì không được, mà loại cuộc sống “kích thích căng thẳng” này cũng trợ giúp nàng vượt qua thời gian buồn chán không ít.

Một đêm, nàng đang cầm một cành mai bẻ từ trong vườn mai sau Hường Tinh tiểu lâu xuống để nghiên cứu thì Cận Minh Lôi xuất hiện không hề báo trước.

Cận Minh Lôi nhìn thấy Cốc Tử Dung ngồi ngay ngắn trước cửa sổ, đối với thần sắc bình tĩnh thoải mái trên mặt nàng sinh lòng bất mãn. Thì ra một trận lãnh đạm này này của hắn cũng chẳng tạo thành sự quý trọng đối với nàng, trên dung nhan tuyệt sắc của nàng ngay cả một chút tiểu tuý cũng không có. Nghĩ vậy, vẻ mặt hắn lạnh hơn, con ngươi đen thâm thúy cũng càng thêm âm trầm.

Cốc Tử Dung đón nhận ánh mắt mãnh liệt gần như xuyên thấu lòng người của Cận Minh Lôi, cố giữ vững tâm trạng bình tĩnh nhưng lại không tự chủ được hé ra một tia vui sướng, nhìn thấy tuần nhan nhiều ngày không gặp, mới bắt ngờ cảm nhận được hơi thở lạnh lùng không vui tån ra từ hắn.

Xem ra hắn không phải vì nhớ nàng mới đến. Cốc Tử Dung thất vọng nghĩ.

“Tìm ta có việc?” Cốc Tử Dung phá tan sự trầm mặc.

“Nàng cho là ta có việc mới đến?” Cận Minh Lôi nhin không được một ngọn lửa giận bùng lên, ngữ khí mang chút trào phúng hỏi.

Ngữ khí lạnh lùng của hắn , ngay lập tức đâm vào trái tim hi vọng của Cốc Tử Dung , nhìn không được trào phúng nói ra miệng “Nếu không phải có việc , sao Vương gia bỏ được ôn hương nhuyễn ngọc , tự hạ thấp địa vị quá bộ đi đến Hướng Tinh tiểu lâu !”

Cận Minh Lôi nghe vậy cứng lại . Xem ra hành vi gần đây của hắn nàng đều biết hết rồi , có điều nàng ghen tuông mười phần trào phúng nói , có phải đại biểu là nàng rất để ý chuyện này không ?

Ghen sao?” Hắn nhin không được hỏi , trong giọng nói có chút đắc ý .

Cốc Tử Dung buồn bực cười khẽ một tiếng “Các nàng là thị thiếp đẳng hoang danh chính của ngươì , ta là gì ? Có tư cách gì để ghen !”

“Nàng cũng là một trong nữ nhân của ta không phải sao?” Hắn nhủ mảy nói.

Sắc mặt Cốc Tử Dung khề biến đổi , trong lòng thật sự căm ghét hắn coi nàng đặt vào trong danh sách thị thiếp của hắn , vì thế mặt nàng càng lạnh đi .

“Rốt cuộc ngươì tới làm gì ? Nếu chỉ là vì chiêm chọc ta , vậy ngươì có thể đi rồi .”

“Tức giận sao ?” Ánh mắt Cận Minh Lôi sáng lên , chuyên chú nhìn nàng “Thằng thần nói , nàng đồng ý tiếp tục ở lại trong phủ , có phải đại biểu nàng đã thay đổi chủ ý hay không?” Thanh âm của hắn trầm thấp , trong mắt lộ ra ánh sáng vui mừng . Khi hắn biết nàng đồng ý tiếp tục ở lại , hắn rất vui vẻ.

“Vậy sao ?” Cốc Tử Dung đọc hiểu về vui mừng trong mắt hắn thành đắc ý , nhất thời cảm thấy ngườì trước mắt này quả thực là cuồng vọng tự đại “Bên ngoài có cả một đồng nam nhân chờ ta , bất cứ lúc nào ta cũng có thể rời đi .” Giọng nói của nàng lãnh đạm.

“Nàng dám !” Sắc mặt hắn thay đổi , gầm ra tiếng “Nàng chẳng phải là hoa cúc khuê nữ , ngoại trừ ta , ai dám muốn nàng?”

“Chuyện cười!” Nàng giễu cợt nói “Cho dù không ai muốn ta , chẳng lẽ ta chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi ngươì ở Hướng Tinh tiểu lâu , tranh sủng cùng mấy nữ nhân , chờ mong ngươì có thể bỏ thí chút thời gian cho ta sao?”

“Nàng muốn ta chuyên sủng một mình nàng ?” Hắn nhủ mảy hỏi “Nàng không cảm thấy mình yêu cầu quá nhiều sao ?!” Thì ra nàng cũng như những nữ nhân khác , chỉ đòi hỏi một địa vị danh phận độc quyền , vậy mà hắn còn quan tâm lo lắng cho nàng như vậy .

“Ta có nói như vậy sao ?” Cốc Tử Dung phản bác nói . Đầu óc mấy kẻ cổ nhân đều toàn đậu hũ sao ? “Ngươì có thể ở lại trong Vương phủ của ngươì , nhìn đám nữ nhân tranh ngươì đến đầu rơi máu chảy , còn ta muốn đi tìm một nam nhân tốt hơn ngươì.” Kỳ thật ý của nàng rất rõ ràng , thà nàng đổi một ngườì nam nhân khác , cũng tuyệt đối không chung chồng với kẻ khác , thế nhưng lời vừa nói ra , lại làm cho Cận Minh Lôi hiểu lầm.

“Chỉ cần một ngày nàng còn là nữ nhân của ta , thì đừng hòng đi thông đồng với nam nhân khác !” Trong mắt Cận Minh Lôi lộ ra ánh sáng hung ác.

Nàng có nói như vậy sao? Cốc Tử Dung trợn mắt đẹp . Lời nói đơn giản như thế , hắn lại nghĩ thành như vậy , có thể thấy được hắn đúng là một kẻ ngu ngốc không phân biệt đúng sai mà!

“Không thể nói lý ! ta lười biện giải với ngươì , nếu ta muốn đi , ai cũng ngăn không được!” Cứ việc mà chết chìm trong ôn hương đi ! Cốc Tử Dung nghĩ xấu nói.

“Thật sự ? Vậy nàng đừng hòng rời khỏi nơi này !” Lời nói âm hàn thốt ra khỏi miệng , Cận Minh Lôi quen nắm giữ mọi thứ , sao chịu được có bất kỳ nữ nhân nào đứng trước mặt hắn khiêu chiến với quyền uy của hắn .

“Chân mọc trên ngườì của ta , ta có quyền lựa chọn nghỉ chân ở đâu , nếu ta muốn rời đi , thì không ai có thể giữ ta lại!” Cốc Tử Dung lạnh lùng trào phúng , không tự chủ được lại thêm dầu vào lửa.

“Nàng đang hạ chiến thư với ta ? Muốn chọc giận ta?” Đáy mắt hiện lên sự nghiêm khắc lạnh lùng , hắn cầm lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng , áp tới gần.

Cốc Tử Dung cắn răng nhin xuống đầu nhưc truyền đến từ cánh tay , không thuận theo khề nhếch môi , nở một nụ cười lạnh , nói : “Đường đường một nam nhân , chỉ biết dùng sức mạnh đối với nữ tử yếu đuối , không sợ chọc ngườì ta cười sao?”

Thân thể Cận Minh Lôi cứng đờ , giữa tức giận ngập trời lấy lại một tia lý trí , mới nhận ra Cốc Tử Dung nhin đau không kêu một tiếng , trên mặt đã chảy mồ hôi , hắn như lửa đốt nhanh chóng buông tay nàng , nội tâm dâng lên một trận đau lòng thương tiếc . “Nàng..”

Lần đầu tiên trong đời trong lòng Cận Minh Lôi nảy lên một cảm xúc sợ hãi , vốn là đêm nay hắn bước tới Hướng Tinh tiểu lâu chẳng qua là vì nghe nói Đỗ Như Hồng và Lê Thiên Thiên từng tìm Cốc Tử Dung , cho nên muốn tới hỏi nàng , ngoài ra một khoảng thời gian này , hắn cũng rất nhớ nàng , vì thế viện lý do này , công khai tới gặp nàng , lại không thể ngờ được...

Cốc Tử Dung cách lớp áo xoa lên chỗ đau trên cánh tay , nhìn thấy sắc mặt Cận Minh Lôi đột nhiên trầm mặc , liền đọc thần sắc phức tạp trong con ngươì đang lộ sáng kia thành biểu hiện đắc ý , trong lòng đột nhiên cảm thấy mệt mỏi , cảm giác vừa chua xót vừa khổ sở tràn ngập trong lòng . Từ sau khi đến cô đại , đây là lần đầu tiên nàng muốn khóc.

Nàng quay mặt , cổ dẫu đi hơi nước nổi trong mắt đẹp , cố giữ vững bình tĩnh mở miệng “Vương gia , mời trở về đi ! Ta mệt rồi.”

Nhìn Cốc Từ Dung toàn thân toả ra hơi thở kiên cường, Cận Minh Lôi phát hiện mình lại không nói lên nổi một lời, hấn chăm chú nhìn sườn má trắng nõn của nàng thật lâu, cuối cùng giận dữ biến mất, trong con ngươi u ám hiện lên nhu tình hiếm có, đáy lòng buồn bực khó chịu.

Rốt cuộc là hấn nên làm gì với nàng bây giờ? Chẳng qua chỉ là một người nữ tử mà thôi, hấn có cần phải hao hết tâm tư không? Cận Minh Lôi cứng rắn gạt bỏ suy nghĩ lung tung trong lòng, không nói một lời xoay người rời đi.

Cốc Từ Dung đứng yên tại chỗ nghe tiếng dần đi xa, chờ đến khi bên trong khôi phục lại sự yên tĩnh thì nàng cảm thấy trên mặt đã ẩm ướt, mới phát giác ra, chẳng biết từ lúc nào đã rơi lệ.

Nàng giơ tay lên lau đi nước mắt trên mặt, ở trong lòng kiên định tự nói với mình, nàng là bởi vì cánh tay đau mới rơi lệ, không phải đau lòng, cũng không phải ghen tị, cũng tuyệt đối không phải tan nát cõi lòng...

Nàng chịu đủ rồi!

Cốc Từ Dung chặt vật đi trên lối mòn thông về Hường Tinh tiểu lâu, thà đi qua cây cối cũng không muốn đi đường hành lang bằng phẳng quanh co, nàng không muốn bất kì ai nhìn thấy bộ dạng chật vật của mình.

Xem ra mình ở thế kỷ 20 còn chưa học tập đủ, mới có thể dễ dàng bị người khác lừa đến chỗ vắng vẻ, gặp mấy tên tay sai khôn kiép không có mắt kia.

Nàng thật không ngờ được, Lê Thiên Thiên nhìn qua điệu dáng động lòng người lại dùng phương pháp âm hiểm hơn cả Đỗ Như Hồng để bức nàng lui! Á ta lại dám tìm mấy tên nam nhân muốn gian dâm nàng, khiến nàng bởi vì xấu hổ mà rời đi, nếu không phải thân thù của mình không tệ, thì lần này đúng là không có cửa để cầu cứu, để nữ nhân Lê Thiên Thiên kia thực hiện được ý đồ.

Lúc này Cốc Từ Dung ngập tràn lửa giận. Nàng thật sự là chịu đủ rồi, Cận Minh Lôi còn chưa nói muốn thú nàng làm thê, thậm chí còn chưa thu nàng làm thiếp, hai nữ nhân kia rốt cuộc là đang lo lắng cái gì chứ? Dùng hết quỷ kế ra hại nàng! Còn mình nữa, ở đây mà do dự cái gì? Chẳng lẽ nàng còn đang trông chờ nam nhân vô tâm kia có một ngày đột nhiên thông suốt, trở nên chung tình sao?

Nằm mơ đi! Cốc Từ Dung không vui bừa bãi, cảm thấy buồn cười vì ý nghĩ vớ vẩn của mình.

A! Cuối cùng đã tới. Cốc Từ Dung bước nhanh vào cổng vòm ngăn cách sân.

Cuối cùng cũng trở lại Hường Tinh tiểu lâu, trước mắt nàng chỉ muốn nhanh chóng đổi đồng quần áo dính đầy bụi đất vì đánh nhau này.

Thế như trời chẳng theo ý người, hai người khác không mời mà đến đã phát hiện ra thân ảnh của nàng, nàng chỉ buộc phải không tình nguyện đi tới lương đình, nhìn Đỗ Như Hồng treo lên nụ cười đắc ý trên mặt, kiêu mị rúc vào bên cạnh Cận Minh Lôi sắc mặt không chút thay đổi.

Làm gì đây? Đến thị uy sao? Cốc Từ Dung tràn ngập lửa giận cười lạnh nhìn ba người đứng giằng co nhau, chỉ cảm thấy giống như cánh tay ba trong phim thần tượng.

“Nàng đi đâu vậy?” Cận Minh Lôi nhíu mày ánh mắt nghi hoặc nhìn Cốc Từ Dung dính đầy bùn đất, quần áo bị rách. Chuyện gì xảy ra sao?

“Ồi! Không ngờ Cốc muội muội thật là có hứng trí, lại ở trên cỏ ‘lăn lộn’, làm hại ta và Vương gia chờ thật lâu.” Nghĩ khí của của Đỗ Như Hồng giành trước nói, ngữ khí mang vẻ mờ ám.

Cận Minh Lôi nghe vậy, lập tức nhớ tới lời Cốc Từ Dung nói tới đó, vẻ hoài nghi hiện lên trong mắt, hấn lạnh lùng mở miệng “Nàng vừa làm cái gì?”

“Người thử nói đi?” Cốc Từ Dung cười lạnh hỏi lại, toàn thân đau nhức lại bị người khác hoài nghi chất vấn, cơn giận của nàng càng bốc lên cao.

“ta muốn chính nàng nói, rốt cuộc nàng làm cái gì? Mà một thân người...” Hấn đánh giá nàng từ trên xuống dưới “Lại thành thế này?” Hấn thật sự không muốn hoài nghi nàng, nhưng mà tính cách nàng hay thay đổi, khiến cho hấn không thể không nghi ngờ nàng có phải làm cái chuyện nàng từng nói hay không.

Nếu Cận Minh Lôi không dùng ánh mắt hoài nghi như vậy đánh giá nàng, có lẽ Cốc Từ Dung có thể kìm nén cơn tức, đem tất cả mọi chuyện ngày hôm nay nói ra hết cho hấn, chỉ có điều, cặp mắt lạnh lùng nghiêm khắc đã giống như lửa, làm nộ tung lửa giận trút đầu trong bụng nàng.

“Thà ra đây là đánh giá của người đối với ta!” Cốc Từ Dung lạnh lùng cười, nhưng cảm thấy nản lòng thoái chí, “Muốn biết ta vừa làm gì sao? Vừa rồi ở chỗ vắng, ta cùng mấy nam nhân quay cuồng quần quýt thật lâu ở trên cỏ, trả lời như vậy người hài lòng không?” Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn Đỗ Như Hồng đang quần lấy cánh tay của Cận Minh Lôi “Các người cứ từ từ ở trong này quần quýt đi! Thứ cho ta không phụng bồi, ta muốn trở về phòng hảo hảo tẩy rửa ‘đau nhức’ toàn thân!” Nói xong, nàng không để ý Cận Minh Lôi sắc mặt xanh mét có phản ứng gì, xoay người rời đi.

Cận Minh Lôi bị Cốc Từ Dung nói một phen mờ ám bắt mình gọi ra không ít liên tưởng không chịu nổi trong đầu, nhất thời không kịp ngăn cản trở mắt nhìn nàng rời khỏi lương đình, đi vào trong tiểu lâu, trong nháy mắt tâm đau đớn kịch liệt. Trong đầu hiện lên hình ảnh Cốc Từ Dung rúc vào trong lòng nam nhân khác, làm cho hấn giống như bị hoá thiêu, lại khó chịu như bị đao cắt.

Hấn nhất định phải tra ra là kẻ nào dám cả gan động vào nữ nhân của hấn trước mắt hấn! Cận Minh Lôi cuồng giận nghĩ, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Vương gia , sao phải tức giận lớn vậy chứ?” Tiếng nói mềm mại đáng yêu của Đỗ Như Hồng vang lên , chìa bàn tay nhỏ bé vỗ về trước ngực Cận Minh Lôi , “Nếu Cốc muội muội thật sự làm chuyện có lỗi với Vương gia , vậy sao Vương gia không mời nàng rời khỏi Vương phủ ? Mắt không thấy tâm không phiền thế nào!”

“Người đang dạy ta phải làm như thế nào sao?” Cận Minh Lôi lạnh lùng liếc nhìn nàng , ánh mắt lạnh lẽo đầy cuồng nộ.

“Không , không ! Đương nhiên không phải !” Đỗ Như Hồng sợ tới mức vội vàng giải thích “Thiếp thân chỉ lo lắng hành vi của Cốc muội muội sẽ phá hủy thanh danh của Vương phủ.”

“Chuyện này tự ta có định đoạt , người quay về Hồng Vân các đi .” Hân lạnh lùng ra lệnh.

Đỗ Như Hồng biến sắc , suýt nữa không thể chịu được cơn tức của hân , định rời đi , nhưng rất nhanh nàng liền khôi phục lại vẻ bình thường , trên mặt lại hiện lên một nụ cười quyến rũ “Vương gia , nghe nói ngày mai người phải ra ngoài làm việc mấy ngày , Như Hồng muốn...”

“Người đối với hành tung của ta tra thật rõ đấy !” Cận Minh Lôi cắt đứt lời nói của nàng , cười giễu nói.

“Không phải , Vương gia , Như Hồng chỉ là nghĩ không biết đêm nay Vương gia có đến Hồng Vân các không , thiếp thân muốn làm mấy món Vương gia thích ăn , để tiễn đưa Vương gia.”

Nhìn Đỗ Như Hồng thật cẩn thận lấy lòng hân , Cận Minh Lôi không khỏi lại nghĩ tới khuôn mặt tuyệt sắc quật cường bất tuân của Cốc Từ Dung , trong lòng nhất thời buồn bực . Vì sao nàng không thể như những nữ nhân khác thuận theo hân chút ?

“Người trở về đi ! Chuyển buổi tối buổi tối nói sau.” Hân thoát khỏi người Đỗ Như Hồng đang bỏ lên , đứng dậy , ánh mắt bất giác lại nhìn về hướng tiểu lâu.

“Vương gia ...” Đỗ Như Hồng hờn dỗi một tiếng , trong lòng tràn ngập đổ kỵ .

“Đi nhanh lên ! Đừng để ta nói lại lần nữa!” Cận Minh Lôi lạnh lùng nói , trong giọng nói mang theo sự tức giận không nhẫn nại.

Đỗ Như Hồng không cam tâm , tức giận xoay người rời đi , trong lòng đã quyết nhất định phải đem oán khí này tính lên đầu Cốc Từ Dung . Nếu không bức nàng đi , vậy thì tiễn nàng lên đường đi!

Không cần chờ người đuổi , cũng không cần có người dùng độc hay thủ đoạn đến bức lui , sau một đêm suy nghĩ , ngày hôm sau Cốc Từ Dung đi thẳng đến Tinh Vân cư gặp Tô Văn Nhi , thể hiện rõ ràng ý định kiên quyết ra đi của mình.

Một hồi lâu sau , trong mắt Cốc Từ Dung toả ra thần sắc thoả mãn rời khỏi Tinh Vân cư.

Sau khi Cốc Từ Dung đi , tiếng Cận Chính Minh khó hiểu vang lên trong Tinh Vân cư.

“Ta thật không hiểu , Cốc cô nương vì sao kiên quyết rời khỏi Vương phủ , nàng cùng Minh Lôi không phải ...”

“Vậy phải hỏi đứa con bảo báo kia của chàng làm gì với người ta , mới khiến cho cô nương nhà người ta mất hết hi vọng rời đi .” Tô Văn Nhi ôn nhu lên tiếng ám chỉ.

“Văn Nhi , ý nàng là , Cốc cô nương là bởi vì Minh Lôi làm gì đó mới có thể kiên trì rời đi như thế?”

“Không phải sao ! Tuy Minh Lôi còn trẻ đã tiếp chương Minh Ký , nhưng cũng làm được có tiếng , chỉ tiếc đối với tình cảm thật sự là vẫn giống như đứa bé ba tuổi , căn bản không biết bản thân mình muốn cái gì.”

“Ý của nàng là nói Minh Lôi thích Cốc cô nương?”

“Cái gì mà thích , Minh Lôi căn bản đã yêu người ta từ lâu rồi.”

“Hả? Sao nàng biết?”

Tô Văn Nhi cười giễu một tiếng , nói “Chàng thật đúng là thờ ơ ! Chàng không chú ý tới mỗi lần đến chỉ cần Cốc cô nương ở đây , ánh mắt Minh Lôi liền nhìn chăm chăm người ta không chớp sao , ta thấy là chính nó cũng còn chưa phát giác , lúc này tám phần là không biết nó lại làm cái gì , mới khiến cho người ta không lưu luyến nữa mà đi.”

“Điều này .. vậy...”

“Vậy cái gì , chuyện này chúng ta cũng bất lực , để xem Minh Lôi tự mình tính toán thế nào . Chàng cũng đừng quên , ở Hồng Vân các Minh Lôi còn nuôi hai thị thiếp , nếu là ta , đã đi từ lâu rồi , sao còn có thể nhịn đến bây giờ.”

“Nhưng mà , Văn Nhi , Cốc cô nương .. Ta thật sự không nhìn ra nàng có tình ý gì đối với Minh Lôi...”

“Đúng là đàn ông các ngươi đều chậm chạp , mấy tháng nay , chẳng lẽ chẳng không nhìn thấy Cốc cô nương là một nữ tử nội tâm bình tĩnh sao? Ta từng cẩn thận quan sát ánh mắt nàng nhìn Minh Lôi , nàng cũng không phải người vô tình.”

Kể tiếp hai vợ chồng Cận Chính Minh còn nói những điều gì nữa không quan trọng , quan trọng là ... Giờ ngo ngày hôm đó , Cốc Tử Dung và Cốc Thiếu Vân trước ánh mắt khó hiểu của mọi người , không chút do dự rời khỏi Định Bắc vương phủ.

Hai tháng sau .

Gió thu mang theo mưa phùn rải rải rơi cả buổi sáng , sự ẩm ướt mơ hồ mang theo cảm giác lạnh lẽo đều đều.

Sau giờ ngo , Cận Minh Lôi bị trời mưa quấy nhiễu , tâm thần ý loạn buông sự vụ đang chờ xử lý trong tay , đi ra khỏi thư phòng , dạo chơi trong đình viện .

Một lúc sau hai chân của hắn giống như có ý thức dẫn hắn tới Hường Tinh tiểu lâu . Ngẩng đầu nhìn phòng ốc đã vắng người , trong tim của hắn dâng lên nỗi cô đơn , ôm chua xót.

Hắn bước lên cầu thang , đi lên lầu hai , bước qua phòng ngoài tiến vào bên trong , nhìn những trang sức hoa diên lúc trước đưa cho nàng nhưng nàng không mang đi vẫn còn im lặng đặt trước bàn trang điểm , trong đầu hắn lại hiện lên khuôn mặt tuyệt sắc ngày đêm quanh quẩn trong lòng , lúc nàng cài cây trâm hoa lên đầu thì kiều mị động lòng người thế nào.

Hắn không biết tự kiểm chế sẽ muốn nàng thế nào.

Hai tháng trước , khi hắn làm xong việc hồi phủ , biết nàng đã rời khỏi phủ cùng ngày hắn đi , hận ý điên cuồng không rõ lại tràn ngập trong tim hắn , hắn phần nộ với sự tuyệt tình không lưu luyến của nàng , cũng hận mình chỉ là một nữ nhân cũng không giữ lại được.

Vì thế hắn nuốt hết cả trăm nỗi niềm , ngoài mặt thì thờ ơ , cũng không tìm tung tích của nàng , để mọi người nghĩ hắn tuyệt đối không để ý , nhưng sau lưng , chỉ có chính hắn biết , lòng hắn đau như cắt thế nào , mặc cho lo âu , sợ hãi , nhớ nhung vẫn điên cuồng cắn lên linh hồn của hắn .

Tâm linh tra tấn làm hắn gầy yếu , khuôn mặt càng ngày càng lạnh lùng .

Hàng đêm hắn đều bất an ngủ , không tự chủ được nhớ đến nàng , nhưng không rõ rốt cuộc là vì cái gì , chỉ đành đổ lỗi là bởi vì không tiêu tan được sự đoạn tuyệt ra đi của nàng , là bởi vì cảm xúc oán giận , mới có thể ngày đêm không ngừng nghĩ đến nàng , không thể quên .

Cận Minh Lôi đang trầm tư đột nhiên nghe được ngoài sảnh vang lên tiếng nhỏ , tâm hắn khẽ động , dừng yên bất động , nghiêng tai lắng nghe , muốn biết là người nào dám tự tiện xông vào.

Không lâu sau một hồi tiếng sột soạt truyền đến , sau đó một lúc , một giọng nữ truyền đến “Tiểu Hồng , ngươi có biết ngày hôm đó ở phòng bếp ta nghe được gì không?”

“Tiểu Trùng , nhanh làm việc đi ! Nhiều lời làm gì , nếu như bị tổng quản biết , ngươi lại bị mắng đấy .” Tiểu Hồng cảnh cáo nói.

“Ngươi không thấy tay của ta đang động sao? Rốt cuộc ngươi có muốn biết hôm đó ta nghe được gì không?” Tiểu Trùng phản bác nói.

“Ngươi nói đi!” Tiểu Hồng đầu hàng nói “Dù ta có bảo ngươi không nói , ngươi cũng sẽ không nhịn được mà nói thôi.”

“Mới không thể !” Tiểu Trùng kháng nghị nói “Chuyện này nếu không phải ta nghe lén được , chỉ sợ cả đời cũng sẽ không có ai biết . Ngươi cũng biết tên A Nghĩa tạp vụ phòng bếp kia , bình thường trầm mặc ít lời , muốn hắn nói một lời chỉ sợ còn khó hơn là lên trời , nếu không phải hắn không chịu được lương tâm lên án , e rằng chết cũng không nói chuyện này ra đâu !”

“Hả? Là hắn ! Rốt cuộc là chuyện gì ?” Tiểu Hồng không khỏi hiếu kỳ .

“Hôm đó , A Nghĩa kéo Lương thúc dẫn hắn vào phủ làm việc ra vừa cười , ta thấy bộ dạng bọn họ thần bí , liền nhìn không được lén đi theo phía sau .

“Ngươi thật đúng là không phải yêu thích lo chuyện bao động bình thường a !” Tiểu Hồng cười giễu “Sau đó thì sao ? Ngươi nghe được cái gì?”

“Thì ra có một ngày A Nghĩa nhìn thấy Nguyệt Nhi lén mở cửa sau của Vương phủ để bốn tên nam tử xa lạ tiến vào , sau đó nhìn thấy Nguyệt Nhi dẫn bốn người đó trốn trong rừng trúc ít người qua lại , sau đó nàng ta bỏ đi , tiếp đó A Nghĩa thấy Cốc cô nương đi vào rừng trúc.”

“Cốc cô nương ... khách quý của Vương phủ Cốc thần y “ Tiểu Hồng kinh ngạc nói “Nguyệt Nhi không phải là tỷ nữ tùy thân của Thiên Thiên cô nương sao?”

“Đúng , chính là nàng , cho nên A Nghĩa nhìn không được theo vào rừng trúc , trốn ở một góc nhìn lén , kết quả phát hiện bốn nam tử kia muốn bắt nạt Cốc cô nương , vì thế Cốc cô nương đánh nhau với bọn họ . A Nghĩa nói lúc đấy hắn rất sợ hãi , cho nên cũng không dám tiến lên hỗ trợ , may mà công phu của Cốc cô nương không tồi , tuy trở nên rất chật vật , nhưng cũng đánh ngã bốn tên kia , còn quảng xuống lời cảnh cáo!”

“Oa ! Cốc cô nương lợi hại như vậy ?”

“Đúng vậy , chuyện đi qua vài ngày , A Nghĩa chợt nghe nói Cốc cô nương rồi phủ , hấn càng áy náy hơn , mới tìm Lương thúc , hấn nói hấn rất áy náy không có tiền lên giúp Cốc cô nương , cũng không đem chuyện này thượng bẩm.”

“Vậy Lương thúc nói sao ?”

“Lương thúc nghĩ nửa ngày , khuyên A Nghĩa quên chuyện này đi , hấn nói dù sao Cốc cô nương cũng đã rồi đi , mà Thiên Thiên cô nương lại được Vương gia sủng ái , cho dù đem chuyện này thừa bẩm Vương gia , e rằng Vương gia cũng không tin , may mà Cốc cô nương không bị thương tổn .”

“Lương thúc nói như vậy cũng không có sai .” Tiểu Hồng trầm mặc một lúc lâu nói “Lời nói của người hầu chúng ta , tuyệt đối không đáng tin hơn hai vị thị thiếp được Vương gia sủng ái kia , không bằng đừng nhiều chuyện.”

“Ta biết ! Cho nên ta mới chỉ nói cho người biết thôi ! Chứ không đi đâu nói đâu . Nhưng mà ta thấy Cốc cô nương cũng thật đáng thương , Vương gia luôn qua đêm ở Hường Tinh tiểu lâu , vậy mà không thu nàng vào phòng , mọi người đều nói rất khó nghe đấy ? Ày ! Tiểu Hồng , sắc mặt của người sao khó coi vậy ?”

Trong buồng đã không phục là yên tĩnh hồi lâu , đột nhiên ---

“Thực ra , người nói đúng , Cốc cô nương thật sự rất đáng thương , người nghĩ chỉ có Thiên Thiên cô nương tìm người xử nàng thôi sao ? Kỳ thật Nhu Hồng cô nương cũng thăm ngày khó dễ cho người ta đấy.” Tiểu Hồng tức giận nói.

“Hả ? Thật sao?” Tiểu Trùng kinh hô một tiếng .

“Ta cũng nghe người khác nói , hình như nói đồ ăn hàng ngày của Cốc cô nương được đưa đến giữa đường đều bị cản lại thêm nguyên liệu vào , sau đó mới mang đi .”

“Cho thêm nguyên liệu?”

“Ta cũng không rõ , dù sao gì đi nữa cũng nhất định không phải chuyện gì tốt.”

“À ! Vậy ...”

Cận Minh Lôi đứng lặng bất động trong phòng sắc mặt đã xanh mét , ánh mắt băng hàn , hấn không nghe nữa , xoay người không một tiếng động xuyên qua cửa sổ mà đi , không làm kinh động hai tiểu tỷ đang nói chuyện ngoài sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ba năm sau , Tô Châu , Giang Nam

Đường lớn Hà Tây nằm bên cạnh sông Tô Châu là một trong những con đường náo nhiệt nhất thành Tô Châu , ngày thường người xe lui tới rất thường xuyên , thêm du khách khác từ nơi khác đến càng tạo nên sự phồn vinh cho nơi đây.

Trên con đường Hà Tây dài rộng , rải rác các tửu quán , trà phường , các tiệm vải , tiệm đồ cổ tràn ngập , ở đây còn có thể thấy được các cửa hàng thuốc bắc quy mô lớn nhỏ khác nhau .

Trong những tiệm thuốc này , nổi danh nhất là hiệu thuốc “tế sinh đường” nằm ở cuối phố.

Sở dĩ Tế Sinh Đường nổi danh , là ngoài việc buôn bán các vị thuốc được thảo bình thường ra , còn buôn bán cả các kỳ trân dược thảo , hơn nữa chủ tiệm còn là một người rất cổ quái , chính là , nếu người giàu có tới cửa mua thuốc , chủ tiệm sẽ theo tâm tình mà ra giá , còn nhà giàu bất nhân mà vào cửa , giá vừa ra khỏi miệng có thể nói là giá trên trời.

Ngược lại , nếu như nghe có có người nghèo khổ thực sự vô lực tới xin thuốc , Tế Sinh Đường sẽ chủ động dâng dược thảo , không lấy một xu . Bởi vậy , tiếng tăm của Tế sinh đường cũng liên tục được mọi người ca ngợi .

Đương nhiên , kẻ giàu có ném qua thiết thoi cũng không chỉ một lần suy nghĩ trả thù , đáng tiếc chủ tiệm Tế Sinh Đường luôn có một vị đại hán vô cùng cường tráng , người cao lớn giống như gấu bảo vệ bên cạnh , khiến cho người ta cảm bản là không có cơ hội để lợi dụng .

Bất luận thế nào , Tế Sinh Đường cũng được coi như là hiệu thuốc nổi tiếng ở thành Tô Châu , ngày nào cũng đông nghịt như chợ hội .

Đi qua đại sảnh buôn bán của Tế sinh đường , bước qua hai cổng vòm qua dãy hành lang dài , mở ra trước mắt là một tứ hợp viện rộng rãi khéo léo , ở giữa sân là một hoa viên tinh xảo được xây lên .

Lúc này tuyệt sắc giữa ngàn trăm tư ngồi trong lương đình khéo léo ở hoa viên , trên búi tóc cắm ngang đơn giản bằng một cây trâm gỗ , trên khuôn mặt không còn phần nào vẻ kiêu kiêu động lòng người , da thịt phần nào vô cùng mịn màng , chỉ riêng cặp mắt đẹp tràn ngập vẻ bình tĩnh , vẻ thông minh cùng thành thực lộ ra hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài.

Nàng chính là Cốc Tử Dung .

Ba năm trước , sau khi nàng từ trong tay Cận Chính mình lấy được thù lao trị liệu cho tâu Văn Nhi , liền dẫn đệ đệ Cốc Thiếu Văn bằng cách nhanh nhất rời khỏi kinh thành , một đường xuôi nam . Để tránh những phiền phức vô nghĩa , ngoài việc giả nam trang , nàng còn động tay chân trên mặt , miễn để nguy hiểm ngập ngừng bên người , đi thẳng đến Giang Nam , nàng mê cảnh trí ở Tô Châu , mới quyết định định cư ở đây , cũng mở một hiệu thuốc bắc , dạy Cốc Thiếu Văn làm thế nào để kinh doanh quản lý , còn bản thân thì ẩn ở phía sau.

Thái bình thịnh thế , hai tỷ đệ một không có gì một đường xuôi nam , chỉ gặp phải một chuyện , cũng mượn một người hầu kiêm bảo tiêu , đó chính là Đình Tiểu Tam , một nam tử dũng mãnh nhanh nhẹn hoàn toàn không hợp với cái tên gọi . Người này cao lớn tráng kiện , thật sự dọa người , đáng tiếc cá tính quá trung hậu thành thật . Nếu không phải nhất thời mềm lòng , nói gì thì nói Cốc Tử Dung cũng không muốn thuê một người hiền lành như vậy

Chuyện kể rằng tỷ đệ Cốc gia trên đường xuôi nam , có đi qua một ngoại trấn , bởi vì muốn tìm một gian miếu đồ nát nghỉ ngơi , đang định nghỉ chốc lát để đi tiếp , thì vừa vặn Cốc Tử Dung tinh mắt nhìn thấy một việc bất bình.

Nàng thấy một đại hán quần áo rách nát ngồi ở một góc bên ngoài miếu , xung quanh là một đám trẻ nhỏ , bọn chúng cầm đá ném lên người hắn , nện hấn đến má chảy đầy máu cũng không thấy hắn lên tiếng phản kháng .

Cốc Tử Dung phần nộ bất bình đi đuổi đánh trẻ này , sau đó dùng thuốc mang theo bên mình băng bó cho đại hán kia , rồi hỏi nguyên nhân .

Sau một lúc nói chuyện với nhau , nàng nhận không được ngửa mặt lên trời than . Xin nhờ , tại sao có thể có người thành thật như vậy tồn tại trên đời chứ?

Người này tên là Tiểu Tam , phụ mẫu mất từ nhỏ , dựa vào ăn xin hoặc làm công duy trì sự sống , khi hắn mười lăm tuổi đụng phải một dị nhân tính tình cô cảo thích dạo chơi tứ phương , dùng cung ứng ba bữa làm tiền , trong thời gian một năm truyền thụ cho hắn một thân võ nghệ , sau đó lập tức bỏ hắn lại , trước khi đi còn bảo hắn không được phép lấy những gì học được đi ức hiếp người khác.

Tiểu Tam trung hậu thật thà tất nhiên sẽ tuân theo lời dạy bảo , không dám quên , đáng tiếc hán trời sinh thần lực , bộ dạng vừa cao lớn lại thêm vẻ mặt hùng hổ , vì thế người trong trấn sợ hãi , căn bản là không dám thuê hắn , thế cho nên hắn trải qua cuộc sống ngày có ngày không ở trong cái miếu đồ nát này , cũng bởi vì hắn luôn luôn tuân thủ tín điều không được tùy tiện ức hiếp người khác , mới có ngày bị người ta dùng đá ném cũng không đánh lại .

Cốc Tử Dung thật sự không đành lòng để người thành thật này tiếp tục bị người ta ức hiếp , vì thế thuyết phục hắn đi theo tỷ đệ bọn họ , thuê hắn . Lúc ấy nàng ngoài việc gặp được Tiểu Tam rồi không đành lòng ra , còn phát hiện mình mang thai , vì tránh để nàng hành động bất tiện và Cốc Thiếu Văn nguy hiểm còn có người giúp đỡ , cho nên thuê Tiểu Tam này là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Sự thật chứng minh thuê Đình Tiểu Tam là quyết định chính xác , ngoài việc hắn quá thành thật ra , hắn thật sự là giúp tỷ đệ bọn họ không ít . Khi bụng Cốc Tử Dung to lên hắn chăm sóc Cốc Thiếu Văn , kinh doanh hiệu thuốc , chờ đến khi nàng sinh , lại hỗ trợ chăm sóc đứa bé , có thể nói là một thân kiêm nhiều việc ; ngược lại thì Cốc Tử Dung , trong lúc rảnh rỗi , ngồi hưởng gió mát , không có việc gì an vị ở trong lương đình nghỉ ngơi.

Từ sau khi sinh con , Cốc Tử Dung mất đi hùng tâm đại chí ngày xưa , không nghĩ làm thế nào để kiếm nhiều tiền , làm nữ cường nhân , thậm chí cả sống dựa vào nghề thuốc cũng không dậy nổi hứng thú của nàng , toàn quyền giao cho Cốc Thiếu Văn xử lý.

Mà ba năm qua , khuôn mặt nam nhân ngày ngày đêm đêm hiện lên trong đầu lại càng làm nhớ nhung , tương tư làm nàng suy nghĩ rất nhiều cũng làm nàng tỉnh ra rất nhiều chuyện .

Lúc trước ở chung với Cận Chính Lôi thì nàng bởi vì mới quen tình hình , cho nên ngày càng liều mình kháng cự , lời nói cử chỉ đối với hắn không chỉ không đủ ôn nhu , thậm chí còn có lúc dùng giọng điệu hùng hổ dọa người nói chuyện , khó trách hai người ở chung thì luôn dùng khắc khẩu mà kết thúc.

Mặt khác , rõ ràng là nàng ghen tị với hai thị thiếp kia của hắn , nhưng lại không chịu nói , chỉ một mực nghĩ nàng có thể tìm nam nhân tốt hơn hắn , chung quy là đã làm tổn thương hắn , đẩy hắn đến với nữ nhân khác , đây chỉ có thể nói là tự nàng làm tự nàng chịu thôi!

Nàng nàng nói ra chuyện nàng suýt bị người khác hãm hại , chứ không phải cậy mạnh làm cho hiểu lầm càng sâu thêm , thậm chí còn trốn tránh , chạy đi trong sự giận dữ . trong thời gian hơn ba năm tương tư , nàng mới rõ mình đã yêu hắn từ sớm , hiện giờ xa rời hắn , nàng hối hận thì đã muộn !

Còn hắn , có lúc nào tình cờ nghĩ đến này không?

Nhìn chiếc lá mất đi màu xanh , Cốc Tử Dung không kìm được thở dài , cảm giác gió thu thổi tới , lại thấy lạnh hơn ...

“Nương, người lại ngây người rồi.”

Tiếng trẻ thơ trong theo hơi thở khẽ bỗng dừng vang lên, kích động Cốc Tử Dung đang trầm tư.

Cốc Tử Dung giật mình hoàn hồn, cúi đầu, đón nhận một ánh mắt càng ngày càng giống y như Cận Minh Lôi, nhìn không được nheo mắt cười, đưa tay kéo con qua “Thiếu Huy, lại nghịch ngợm rồi, chạy nhảy đầu đầy mồ hôi này.” Nàng lấy khăn tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lại hỏi: “Đinh thúc của con đâu? Con lại bỏ hân nữa sao? Con nữa, sao con biết ngây người là gì?”

“Nương, con không bỏ mặc thúc nữa, từ sau khi nương nói cho con biết, nếu con bỏ Đinh thúc lại, thúc sẽ lo lắng, con không dám nữa. Còn điều kia là cậu Thiếu Vân nói cho con biết, mỗi ngày nương đều mở to mắt ngủ trong hoa viên gọi là ngây người.” Cốc Thiếu Vân thành thật trả lời. Tuy cậu không biết cái gì gọi là lo lắng hay ngây người.

Cốc Tử Dung nghe đứa con trai mới hơn hai tuổi nói mạch lạc, không khỏi nghĩ nếu nó sinh ở thế kỷ 20, nhất định sẽ là một đứa bé thiên tài ưu tú! không chỉ thông minh hiếu học, mà còn không mất đi tính ngây thơ hoạt bát của trẻ con, cho dù được yêu thương cưng chiều cũng sẽ không kiêu căng ngạo mạn, thật sự hiếm có.

Thấy mẫu thân vẫn nhìn mình chăm chăm, Cốc Thiếu Vân không kìm được kéo kéo ống tay áo của nàng, “Nương, người có thể nói cho con biết cái gì là ngây người không? Còn nữa, vì sao nương lại ngây người?” trong đôi mắt ngây thơ mang theo sự nghi hoặc.

Cốc Tử Dung không khỏi bật cười, đang định trả lời thì một thân ảnh cao lớn đập vào mắt “Chuyện gì vậy Mộc Thạch.” Nàng nhìn người đi đến hỏi.

“Mộc Thạch” chính là Tiểu Tam, Cốc Tử Dung không thích tên này, vì thế thay hân đặt cái tên khác, Tiểu Tam thành thật cũng đồng ý gọi vậy.

“Phu nhân, vị cô nương này muốn tìm người.” Đinh Mộc Thạch kính cẩn trả lời.

“Đâu...?” Nhìn qua trái lại nhìn qua phải Đinh Mộc Thạch, gái đầu dao qua một vòng mới thấy một thân ảnh nhỏ xinh hoàn toàn bị thân hình cường tráng của hân che khuất “A! Ở đây.” Hân vội vàng di chuyển qua bên cạnh.

Cốc Tử Dung nhìn không được cười lên “Mộc Thạch, bộ dạng của người thật sự giống một ngọn núi” Tiếp theo nàng đưa tay vẫy về phía thân hình nhỏ xinh nọ “Tiểu Liên, lại đây.” Lúc say, nàng lại nhìn nhi tử nói “Thiếu Huy, nương có việc muốn nói cùng đi Tiểu Liên, con đi với Đinh thúc ra chỗ khác chơi được không?”

“Dạ, lát nữa con lại đến tìm nương.” Cốc Thiếu Huy ngoan ngoãn gật đầu, nhảy nhót ra khỏi lưng đinh, đi theo Đinh Mộc Thạch về hướng hiệu thuốc bắc.

Cốc Tử Dung thấy con trai đã đi xa, mới quay lại nhìn cô gái mặc đồ tỷ nữ, dáng người nhỏ xinh thanh tú trước mắt, trong ánh mắt có thần sắc không đồng tình.

“Tiểu Liên, không phải ta đã nói với người nhiều lần về bảo tiểu thư nhà người, thuốc tránh thai không thể dùng thường xuyên, rất dễ bị vô sinh, tiểu thư nhà người còn chưa lập gia đình không phải sao?” Ai! Có một chủ tử dâm đẳng như thế, thật sự là bất hạnh, tỷ nữ bên cạnh lúc nào cũng phải lên mua thuốc trên phố, bản thân thì không tự kiểm điểm hành vi của mình, còn liên lụy đến hạ nhân.

“Ta đã nói tiểu thư rất nhiều lần, nhưng mà nàng nghe không lọt tai, ta cũng không có biện pháp.” Tiểu Liên nhún mày lại, trên mặt có vẻ bất đắc dĩ, biểu tình nhẫn nhục chịu đựng.

“Được rồi! Quên đi, tuy nàng ta đi thôi! Đợi ta gọi thuốc lại đưa cho người, người đợi một chút, ta bảo người làm đưa điểm tâm lại đây.” Cốc Tử Dung phát tay nói.

“Nhưng... nhưng mà...” Tiểu Liên khó xử không thôi, muốn nói lại ngừng.

“Đừng như mà, ăn một chút gì cũng không hao phí quá nhiều thời gian, tiểu thư nhà người sẽ không chú ý tới vậy!”

“Cám ơn người, Tử Dung tỷ.” Ánh mắt Tiểu Liên lộ ra vẻ cảm kích.

Nhớ rõ lần đầu tiên đến Tế sinh đường mua thuốc, lúc đó nàng không dám bước vào hiệu thuốc, đi lại bên ngoài hồi lâu, mới may mắn được Tử Dung tỷ phát hiện đúng lúc đi ra ngoài. Sau đó Tử Dung tỷ mời nàng mỗi lần tới, trực tiếp đến tìm nàng để tránh xấu hổ.

Một năm này, Tử Dung tỷ bảo vệ nàng rất nhiều, mấy lần muốn đút atien cho nàng, bảo nàng rời khỏi cuộc sống nô bộc đến đây ở với nàng, đáng tiếc tiểu thư cũng có ân oán với nàng, mà nàng lại chưa hồi báo được ân tình, cho nên chậm chạp không đồng ý.

Tử Dung tỷ không chỉ có vóc người đẹp, lòng dạ lại thiện lương, thật đáng tiếc trạng phu mất sớm. Tiểu Liên vẫn thấy tiếc thay cho Cốc Tử Dung, nhìn khuôn mặt tuyệt sắc như thiên tiên kia của nàng, thật lâu không thể dời tầm mắt.

Thời tiết cuối thu, ở Giang Nam bốn mùa khí hậu cũng không quá rõ rệt, chỉ cảm thấy gió mát hơn, lá rụng nhiều hơn thôi.

Ngày hôm đó , Cận Minh Lôi đến thành Tô Châu , vì một tin tức chưa xác định , hắn ngày đêm đi gấp xuôi nam , cho đến khi tìm được Tế sinh đường nằm trên phố Hà Tây thì hắn đột nhiên có chút lùi bước đứng ở một chỗ bí mật , nhìn về phía hiệu thuốc bắc có nhiều người ra vào , tâm tình khẩn trương nhưng chậm chạp không dám tiến về phía trước mà hồi đến cùng , thật sự là sợ giống như ba năm nay , mỗi lần hi vọng đến đều thất bại , hắn sợ hãi cảm giác trống rỗng như vậy dâng lên trong lòng.

Khi hắn hoàn toàn tỉnh ngộ mình đã sớm yêu Cốc Tử Dung thì àng đã rời khỏi Vương phủ gần ba tháng , tìm kiếm nặng khó khăn như thể tìm kim giữa biển rộng .

Hiện giờ , thời gian ba năm đã qua , hắn còn chưa tìm được Dung Nhi yêu thương , cho dù là lần này , hắn cũng không nắm chắc người mình thiết thiết tha tìm kiếm có thật sự ở nơi này hay không , loại đây vò này sao không làm hắn sợ hãi kia chứ?

Con người đen chửa đựng lo âu đột nhiên trở nên sắc bén , ánh mắt giống như mũi tên bắn về phía một nam tử bước ra từ trong tiệm thuốc.

Cho dù hắn đã cao lớn mạnh mẽ hơn nhiều , Cận Minh Lôi vẫn có thể nhận ra hắn chính là thân đệ Cốc Thiếu Vân của Cốc Tử Dung.

Nhất thời , vẻ kinh hãi tràn ngập trong con người đen sâu thẳm của Cận Minh Lôi . Nếu Thiếu Vân ở đây , vậy Dung Nhi của hắn nhất định cũng ở đây . Kinh ngạc lập tức áp tới lần nữa khi hắn nhìn thấy một đứa bé trai ước chừng hai , ba tuổi chạy ra từ trong tiệm thuốc , trong miệng hô –

“Cậu Thiếu Vân , chờ ta một chút ! Nương nói ta đi theo người , chờ ta một chút...” Đứa bé trai vừa kêu vừa chạy vội tới bên cạnh Cốc Thiếu Vân , nắm quần áo của hắn .

Cận Minh Lôi bị lời nói của đứa bé làm cho đứng hình . Cậu ? Chẳng lẽ đứa bé trai này là của Dung Nhi...

Nhìn thấy vẻ mặt Cốc Thiếu Vân tươi cười ôm lấy đứa bé trai , bước đi nhanh , Cận Minh Lôi nhắm chặt mắt , đau đớn tràn ngập trong lòng.

Chẳng lẽ đúng như lời Dung Nhi nói , tìm được một người nam nhân tốt hơn hắn ... Không ! Hắn không thể chấp nhận , không thể chấp nhận ..

Chờ một chút ! Cận Minh Lôi chợt mở mắt ra . Hắn không thể giẫm lên vết xe đổ , không thể chưa biết chắc chắn mọi chuyện đã bỏ đi , lúc trước hắn chính là phạm phải sai lầm như vậy mới có thể mất đi Dung Nhi.

Hắn sẽ nhớ rõ bài học này , tuyệt đối không phạm phải sai lầm tương tự.

Hắn phải đi làm rõ một chút!

Ban đêm , một bóng đen cao lớn ngang tàn xuất hiện ở trong Tứ Hóp viện sau Tế Sinh đường.

Sau khi cẩn thận thăm dò , bóng đen đẩy một cánh cửa ra , lén mình đi vào , sau đó khép cánh cửa lại .

Cận Minh Lôi đến gần mép giường , con người đen kích động nóng bỏng nhìn Cốc Tử Dung đang yên lặng ngủ say ở trên giường . Dung nhan Tuyệt sắc chính là thiên hạ ngày ngày đêm đêm hắn mong nhớ ba năm qua.

Hắn hồi tưởng một ngày , hắn biết ba năm trước đây nàng dặt Thiếu Vân tới nơi này định cư , cũng mở hiệu thuốc Tế Sinh đường này làm kế sinh nhai . Tự xưng là quả phụ tới đây , cách đầu năm liền sinh hạ một đứa bé trai , bình thường đều ở trong nhà , không có làm chút chuyện gì là kinh thế hãi tục như hắn tưởng , thậm chí ngay cả Tế Sinh đường cũng giao cho Thiếu Vân xử lý.

Hắn không rõ vì cái gì nàng thay đổi lớn như thế , thậm chí còn không làm nghề y , chỉ biết là khi hắn ngày nhớ đêm mong ba năm thì nàng cũng đóng chặt cửa cô đơn giống vậy . Hắn không dám nghĩ là nàng vẫn chưa dứt tình với hắn . Nhưng cho dù nàng vẫn muốn rời xa hắn như trước hay không , hắn cũng không bỏ qua nàng , hắn sẽ không từ thủ đoạn nào , nghĩ hết biện pháp thủ nàng , đem nàng buộc bên cạnh hắn cả đời không buông ra.

Nghĩ vậy , Cận Minh Lôi liêu lĩnh , không quan tâm đến điều gì đưa tay hướng về trước ngực của nàng , nhẹ nhàng cởi vỏ lớp áo đơn trên người nàng , quần áo rộng mở , lộ ra một cái yếm trắng .

Hắn khẽ vuốt ve hay luồng đầy đà trước ngực nàng , lập tức kéo xuống dây buộc yếm , lộ ra đôi ngọc vú tròn trắng nõn , hắn nhìn không được dùng hai ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn nụ hoa đỏ tươi bên trên .

“Ừm...” Cốc Tử Dung vô ý rên ra tiếng , nhưng lập tức thấy không đúng , thân hình cứng đờ , bất ngờ giật mình tỉnh lại .

Vừa mở mắt , Cốc Tử Dung lập tức nhìn thấy trước giường có một bóng đen cao lớn đứng sừng sững , nàng theo bản năng giơ tay lên , lấy tay bỏ về phía bóng đen.

Ai ngờ bàn tay bỏ tới bị bóng đen bắt được , còn thân người thì tiện tay phủ xuống , nháy mắt áp chế nàng đến không thể động đậy , dưới sự sợ hãi nàng liêu chết giãy dụa , đột nhiên đối phương cười khê một tiếng .

“Dung Nhi , chiều này trước kia nàng đã dùng qua.”

Tiếng nói trầm thấp đã quen thuộc ngàn vạn lần trong đầu đột nhiên truyền đến , khiến Cốc Tử Dung khó có thể tin toàn thân cứng đờ.

“Lôi...” Nàng chần chờ kêu.

Cận Minh Lôi thở dài một tiếng “Là ta , Dung Nhi của ta.” Chợt phủ lên đôi môi đỏ mọng hần đã khát vọng bất lâu , đối khát vạn phần đoạt lấy mật ngọt trong miệng nàng.

Chỉ chớp lát , một dòng lửa nóng len qua tứ chi hai người.

Cận Minh Lôi ngẩng đầu , trong con ngươi đen tràn ngập dục hỏa nóng rực kích động , hần nhìn thật sâu vào đôi mắt đẹp tràn ngập kinh ngạc của Cốc Tử Dung.

“Dung Nhi , có biết ta nhớ nàng bao nhiêu không ... Haiz ! Dung Nhi , cuối cùng ta cũng tìm được nàng...” Môi lưỡi nóng bỏng của hần chiếm lấy đôi môi kiều diễm ướt át của nàng.

Hần thâm tình nói , khiến lo âu cô đơn tích lũy hơn một ngàn ngày tương tư , chỉ trong nháy mắt nhìn thấy hần đã thành tro tàn , không còn nhớ gì nữa.

Lôi ... Nàng thầm gọi trong lòng , đưa tay đập lại ôm chặt đôi ngực to lớn , cảm giác hơi thở nam tính của hần bao phủ toàn thân nàng.

Cảm nhận được phản ứng của nàng , khiến cho nổi lo sợ của Cận Minh Lôi tạm ổn định , tình dục cũng ngừng cao theo đó , môi của hần dòi xuống , dừng ở trên đầu vú phẫn nộ , dùng sức mút trụ ở nơi kiều diễm hần tưởng niệm đã lâu.

Nàng phối hợp đưa then lên , không hề giữ lại , mở rộng lòng mình , trong miệng mơ hồ kêu tên của hần , sau đó cảm giác được bàn tay hần cỡi quần lót của nàng ra.

Bàn tay hần không trực tiếp tham tới mảnh đất tam giác nữ tính của nàng , đầu ngón tay tìm được cửa vào , ở bên ngoài cửa huyết khiếu kích ham muốn , một lần lại một lần ...

“Lôi...” Nàng thở dốc vì kinh ngạc , toàn thân run rẩy không thôi , nhiệt lưu truyền khắp tứ chi , cảm giác khao khát làm nàng không tự chủ được vận vẹo thân thể.

Ngón tay của hần tự do trong cơ thể nàng , đâm vào trong hoa kính vì lâu chưa hoan ái mà chặt giống như xử nữ.

“A...” Hơi đau đớn cùng vui sướng đan vào nhau , khiến bụng dưới của Cốc Tử Dung co rút nhanh .

Đầu ngón tay liên tục rút ra đưa vào , treu chọc dục vọng của nàng , thân thể cảm dục ba năm đã sớm đau đớn không chịu nổi , đối khát vạn phần.

Cuối cùng , nàng cũng không chịu được sự âu yếm chu đáo không ngừng của hần “Lôi ... thật khó chịu ... ta muốn ...” Nàng nói ra khao khát trong lòng , đưa tay run run chủ động cởi quần áo của hần , vượt ve cơ ngực đỏ mọng vì nóng của hần .

Hần nhất thời khê rên lên một tiếng , thu hồi hai tay bừa bãi tàn sát trên người nàng , hai ba cái liền cởi quần áo , sau đó tách hai chân trắng nõn của nàng , đem hạ thân đã sớm sưng đau co xát nơi hạ thể của nàng.

“Lôi ... Ta muốn chàng...” Nàng yêu kiều kêu , khát vọng muốn hần lấp đầy hư không bên dưới .

“A !” Hần gầm lên một tiếng “Dung Nhi , Dung Nhi của ta , ta cũng muốn nàng...” Thăng lưng một tiếng , hần tiến quân thần tốc vào trong hoa kính đã sớm ướt đầm , cảm giác được bên trong căng chặt giống như xử nữ đang không ngừng co rút chống cự sự xâm nhập của hần.

“Ôi trời ! Dung Nhi , thật chặt ...” Cuối cùng khi hần tiến đến chỗ sâu nhất của nàng thì hần thàn than một tiếng , tiếp theo hần bắt đầu cường thế đoạt lấy , hai tay hần nâng cặp mông tròn của nàng lên , để nàng đón nhận tốc độ tiến lên của hần , còn tiến sâu vào trong nàng hơn.

Cốc Tử Dung quên mình ôm chặt hần , thỏa mãn đón ý hoà theo hần , trong miệng không ngừng kêu rên.

Hần tiếp tục , qua lại giữ lấy nàng , một lần lại một lần , độ ẩm bên trong phòng dâng cao , dục vọng bao phủ khắp không khí.

Tiết tấu liên hồi của hần cuối cùng đẩy nàng đến đỉnh điểm của tình dục , lúc sau mới theo sự run rẩy của nàng mà bắn ra ...

Nằm phủ ở trên người Cốc Tử Dung , thể xác và tinh thần thỏa mãn , Cận Minh Lôi nâng người lên , con ngươi thâm thúy không còn lạnh lùng , ngược lại đã tràn ngập lưu luyến thâm tình nhìn thiên hạ càng thêm kiều mi sau khi hoan ái.

“Theo ta hồi kinh đi ! Ta muốn chính thức long trọng cưới nàng vào Định Bắc vương phủ , làm Vương phi của ta .”

Cốc Tử Dung vẫn đắm chìm trong hoan ái , nghe vậy mở nửa mi mắt , vẻ kinh ngạc hiện lên trong đáy mắt.

“Vì sao ? Không phải chàng vẫn cho rằng ta là một nữ nhân ngôn hành cử chỉ không đúng , còn phản bội nữa hay sao?”

Con người đen trong thoáng chốc hiện lên về ý này “Dung Nhi, ba năm trước từ sau khi nàng rời khỏi Vương phủ, ta mới biết trước kia mình ngu xuẩn bao nhiêu, chưa từng suy nghĩ đến ẩn ý trong từng lời nói cử chỉ của nàng, chỉ lấy quan điểm của mình hạ phán quyết với nàng, cho nên bức nàng rời đi. Thực ra từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã yêu nàng, chỉ là ngu ngốc chậm chạp không phát giác ra, ngược lại còn làm ra những hành vi tổn thương trái tim của nàng... Ba năm qua, ta sống trong hối hận và đau đớn... Ngày hôm nay, cuối cùng ta cũng tìm được nàng, ta không dám tham vọng quá đáng nàng vẫn còn tình với ta, nhưng cầu nàng cho ta một cơ hội, để cho ta bù lại lỗi lầm trước kia với nàng, cũng để cho ta có cơ hội giành được tâm nàng, có được trái tim của nàng, được không? Dung Nhi ta yêu, được không? Đồng ý với ta...”

Lời nói thâm tình, khiến trong lòng Cốc Tử Dung đã tràn ngập xúc động và niềm vui không thể giải thích, nàng ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tràn ngập chân thành và tình ý của Cận Minh Lôi, cảm nhận hạnh phúc khi được một người yêu sâu sắc.

“Đưa ngọc...” Nàng ngẹn ngào nói “Chàng nghĩ vì sao ta phải rời vương phủ? Cũng là bởi vì ta cho rằng tình yêu ta trả giá vĩnh viễn không thể được đáp lại, cho nên mới quyết định nhanh chóng thoát thân.”

“Nàng... ý nàng là...” Cận Minh Lôi run giọng nói, trong đôi mắt đen loé lên tia vui mừng không dám tin.

“Đồ ngốc! Ý của ta rất rõ ràng, đó chính là chàng không dần giành được tình yêu của ta, tìm ta đã sớm đặt trên người chàng rồi. Ta yêu chàng, Lôi, từ ba năm trước đây ta đã yêu chàng” Nàng bình thản nói.

Cận Minh Lôi vui mừng ôm chặt lấy nàng, toàn thân bởi vì kích động mà run lên.

“Thực ra chàng không cần tự trách” Nàng nói, “Lúc trước ta cũng sai, ta quá quật cường, quá nghĩ muốn biểu thị sự độc lập của mình mà không nguyện dựa vào bất kỳ kẻ nào thế nên mới có thể khiến chàng hiểu lầm ta, mà ta cũng cố chấp không chịu giải thích, mới có thể khiến hai ta chia lìa, cho nên ta cũng phải chịu trách nhiệm.” Ba năm qua tâm tình lắng xuống, nàng đã tự xét lại rất nhiều chuyện.

“Không” Cận Minh Lôi ngược mắt lên “Nàng không có sai, là ta, có lẽ ta chưa bao giờ gặp được một nữ nhân độc lập giống như nàng, mới luôn phán đoán sai, nhiều lần phạm sai lầm, cuối cùng mới...”

Cốc Tử Dung đưa tay che miệng của hắn “Ai! Lôi, ta nói ta nên chịu trách nhiệm, ý của ta chính là chưa từng giải thích lại lịch thật sự của ta, mới khiến chàng hiểu sai, bởi vậy, người bắt đầu là ta, hiện giờ chàng còn muốn biết lại lịch thật sự của ta không?” Nàng buông tay đặt trên môi hắn ra.

“Dĩ nhiên muốn, nhưng nếu như nàng khó xử, không tiện nói, ta cũng sẽ không miễn cưỡng nàng”

“Không miễn cưỡng, nhưng việc này nói thì dài dòng, chàng cho ta ngồi dậy trước được không?”

Cận Minh Lôi lưu luyến không rời dịch chuyển khỏi người nàng, nửa dựa vào đầu giường, sau đó ôm nàng vào trong lòng ngồi trên đùi.

Cốc Tử Dung không khách khí điều chỉnh một tư thế thoải mái sau đó mới mở miệng “Thực ra tỷ tỷ thật sự của Cốc Thiếu Vân tên là Cốc Thiếu Đình, còn ta tên thật là Nghiêm Tử Dung, là người từ hơn một nghìn năm sau đi tới niên đại này.”

Tương lai? Hắn nhíu mày, ngực đột nhiên thoáng rung mình, bỗng cảm giác có chút không muốn biết.

“Dung Nhi...”

“Ừm! Hãy nghe ta nói...”

Ngay sau đó Cốc Tử Dung nói hết tất cả từ lúc trước mình lựa chọn đồng ý đi vào thời đại này ra sao, sau đó lại giải thích vì sao nàng bóc bỏ cáo, đi tới Định Bắc vương phủ, nói hết tất cả, chỉ thấy Cận Minh Lôi càng nghe sắc mặt càng nặng nề, cũng càng khó coi hơn, sau khi chờ đợi nàng giải thích xong, hắn vẫn trầm mặc, sau hồi lâu không nói câu gì, khiến nàng đột nhiên sợ hãi. Hắn... không phải là không tin nàng chứ, chẳng lẽ nàng đều vô ích sao?

“Nàng... sẽ không đột nhiên lại rời đi chứ?” Hắn khó khăn mở miệng, trong lòng nảy lên một sự sợ hãi cùng bất an, sợ ngày nào đó nàng lại đột nhiên biến mất, lựa chọn đến thời đại của nàng, đến lúc đó hắn phải tìm nàng như thế nào đây?

Cốc Tử Dung nhìn nhìn lên đáy mắt hắn hiện lên về đau đớn và bất an liền lập tức hiểu ẩn ý trong câu hỏi của hắn, vì thế mỉm cười.

“Lúc vừa tới niên đại này thì ta thật sự không thể thích ứng, duy nhất cảm thấy may mắn là có thể thoát khỏi khống chế của Nghiêm Siêu! Nhưng điều khác biệt là, nơi này đã có người ta quan tâm, yêu sâu đậm, sao ta có thể bỏ được chứ?” Đôi mắt đẹp loé lên quyết tâm kiên định, chăm chú nhìn con người tràn ngập lo lắng của hắn.

“Thật sự?” Lo âu được cởi ra, bất an còn sót lại làm hắn hỏi lại một lần.

“Thật sự...” Cốc Tử Dung kiên định gật đầu “Huống chi, ngoài chàng ra, còn có một người ta không thể bỏ” Nàng đột nhiên rừ mi xuống, trộm dò xét hắn “Lôi... Có chuyện ta chưa nói cho chàng biết...” Nàng bất an mở miệng.

Lúc nàng nói còn có một người làm nàng lo lắng thì Cận Minh Lôi lập tức hiểu rõ, vì thế hắn siết chặt tay, ôm chặt lấy nàng, khẽ hôn lên đỉnh đầu nàng.

“Dung Nhi thân ái, tha thứ cho ta để nàng một mình chịu nỗi khổ sinh nở, và thời gian khổ sở vì chăm sóc con của chúng ta, tha thứ cho ta...” hắn thấp giọng, trong giọng nói có nồng đậm áy náy.

“Chàng biết rồi?” Tiếng kêu nhỏ trên ra từ trong lồng ngực của hắn .

“Ừ” Hắn hơi buông nàng ra , một bàn tay nâng cái cằm tinh tế của nàng lên “Cám ơn nàng . Dung Nhi , nàng sinh cho ta một đứa con đang yêu như vậy .” Đôi môi cong lên , đáy mắt là vô hạn cung chiều và kiêu ngạo .

Nhìn thấy biểu tình vui mừng của hắn , Cốc Tử Dung cũng cười , dường như tất cả phân tranh đã hết . Nụ cười không còn chút khúc mắc làm cho dung nhan tuyệt đẹp của nàng tảo ra vẻ mỹ lệ động lòng người.

“Cái gì mà đáng yêu ? Tiểu tử đó rất đáng ghét!” Gờ xuống gánh nặng trong lòng Cốc Tử Dung không kìm được dùng giọng điệu hờn dỗi oán giận .

“Thật đẹp!” Cận Minh Lôi không thể tự kìm chế say mê trong nụ cười kiều mỵ , nhìn không được chiếm lấy lúm đồng tiền bên môi nàng , tận tình mút hôn môi lâu mới lưu luyến không rời kể bên môi nàng nói : “Dung nhi , theo ta trở lại kinh thành đi ! Ta không thể chịu được lại mất đi nàng lần nữa , đáp ứng ta đi ! Được không? Dung Nhi của ta...”

Tiếng Dung Nhi thở gấp hoà cùng giọng nói chân thành thâm tình của hắn , đang định gật đầu đồng ý thì đột nhiên nhớ tới một chuyện .

“Ta đương nhiên nguyện ý trở về với chàng , nhưng mà , chàng đã biết lai lịch của ta , tin rằng chàng cũng nên hiểu rõ , ta tuyệt đối không có khả năng đồng ý chung chồng với người nào , cho nên , chàng thật sự suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Nghe vậy , Cận Minh Lôi cuối cùng cũng thả lỏng trái tim đang trôi nổi , vội vàng giả thích “Dung Nhi , ta biết nàng ám chỉ hai thị thiếp ở Định Bắc vương phủ , nàng yên tâm , sau khi nàng rời đi không lâu , ta đã vô tình phát hiện các nàng muốn giả hại nàng , sau khi điều tra rõ mọi chuyện , ta đã đưa đến quan phủ tra xét , có điều cho dù không có việc này , sau khi ta hiểu ra ta đã yêu nàng thì tuyệt đối sẽ bắt các nàng rời đi , bởi vì cuộc đời này ta chỉ muốn Cốc Tử Dung là thế tử duy nhất của ta , hơn nữa hông bao giờ có người nào khác.” Hắn chân thành đặt lời thề.

“Hà ? Làm sao chàng phát hiện?” Cốc Tử Dung tò mò hỏi . Không ngờ hắn cũng không ngu muội như trong tưởng tượng !!

“Đêm đã khuya , nàng không mệt mỏi sao?” Cận Minh Lôi nhìn khuôn mặt nàng nhỏ hơn so với ba năm trước đây , đau lòng một hồi “Việc này có thể từ từ nói sau.”

“Không , bây giờ tinh thần ta rất tốt!” Nàng thúc giục hắn nói.

“Được rồi !” Cận Minh Lôi đành phải bắt đầu dĩ đồng ý

Đêm dài đằng đẵng , tất cả hiểu lầm giữa hai người đều theo lời mà đi trong đêm , cho đến khi ánh mắt trời chiếu tỏ , mới mệt mỏi ngủ .

Ánh nắng mùa thu chiếu lên trên hai người đang ôm nhau trên giường , một phòng nhuộm sắc vàng , bao phủ lấy hai người , giống như tượng trưng cho trái tim đã trải qua khảo nghiệm , siết chặt lại một chỗ vĩnh viễn không chia lìa.

Một tháng sau , băng hiệu của Tế Sinh đường được dỡ xuống , mấy cỗ xe ngựa lớn chậm rãi rời khỏi thành Tô Châu , hướng về phương Bắc.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Cầu Hôn Cuồng Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.